ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Κ. ΣΤΡΙΓΑΣ

ΚΕΝΤΡΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

ΕΣΟΠΤΡΟΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Κ. ΣΤΡΙΓΑΣ

ΚΕΝΤΡΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

ΕΣΟΠΤΡΟΝ
ΑΘΗΝΑ 2006

Τίτλος πρωτοτύπου:
«Κέντρα Εξουσίας του Πλανήτη», Αθανάσιος Στριγάς

ISBN 960-8317-67-3

Εκδόσεις ΕΣΟΠΤΡΟΝ
Αρμοδίου 14, Αθήνα 105 52
Τηλ.: 210.32.36.852
Fax: 210.32.10.472
E-mail: esoptron@otenet.gr

Επιμέλεια κειμένου: Βάσω Ηλιοπούλου
Εξώφυλλο - Σελιδοποίηση: Νάσος Βάγιας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Τον κόσμο μας τον κυβερνούν προσωπικότητες
πολύ διαφορετικές από όσο τις φαντάζονται
εκείνοι που δεν βρίσκονται στα παρασκήνια».

Α. Στριγάς

Πολλοί θα μπορούσαν να τους αποκαλέσουν *μεσίτες εξουσίας* και δεν θα είχαν άδικο. Πραγματικά κάνουν κατανομή εξουσιών μέσα σε κάθε πολιτικό σώμα. Και μολονότι με αυτόν τον τρόπο ικανοποιούν το εγώ τους και επιδεικνύουν την ασύγκριτη και κολοσσιαία δύναμή τους, ωστόσο κίνητρό τους δεν είναι μόνο η εγωπάθεια και το προσωπικό συμφέρον. Αυτό που βασικά επιδιώκουν είναι η εδραίωση μιας οικονομικής βάσης τέτοιων διαστάσεων που να επηρεάζει άμεσα ολόκληρο τον πλανήτη και το μέλλον του.

Υπάρχουν δύο σχολές σκέψης περί καπιταλισμού. Η πρώτη θεωρεί ότι ο καπιταλισμός, με τους ανελέητους οικονομικούς κύκλους του που καταπιέζουν τους φτωχούς και τις κατώτερες τάξεις, ισοδυναμεί με ανάθεμα. Η δεύτερη σχολή σκέψης υποστηρίζει ότι το πρόβλημα δεν είναι ο καπιταλισμός, αλλά οι ίδιοι οι καπιταλιστές οι οποίοι δεν έχουν καμία αίσθηση κοινωνικής ευθύνης – ατομικής ή συλλογικής.

Η λύση σε αυτό το πρόβλημα έγκειται προφανώς στην αλλαγή συμπεριφοράς και νοοτροπίας εκ μέρους των πλουσίων μεγαλοεπιχειρηματιών. Ωστόσο, κάτι τέτοιο είναι δύσκολο να εφαρμοστεί, αφού είναι μάλλον αδύνατο να αλλάξει κανείς την ανθρώπινη κατάσταση των καπιταλιστών. Βέβαια, σε περιόδους κρίσεων –τοπικών ή παγκοσμίων– παρατηρούνται κάποιες, περιορισμένης έκτασης, αλλαγές. Αλλά τότε μιλάει ο φόβος. Ο συλλογικός φόβος. Τότε το άτομο υποτάσσει τις ατομικές του ανάγκες στην προσπάθεια επιβίωσης της φυλής. Για ποιον λόγο νομίζετε ότι κρούουν συνεχώς τον κώδωνα του κινδύνου οι συνάνθρωποί μας, αλλά και οι καπιταλιστές με τα έμμισθα όργανά τους; Ξέρουν τι κάνουν! Αλλά έχουν διδαχθεί και κάτι άλλο. Δεν είναι δυνατόν να επικαλείσαι *ad infinitum* (επ' άπειρον) έναν ενδεχόμενο κίνδυνο γιατί και αυτό είναι αντίθετο στην ανθρώπινη κατάσταση. Κατόπιν, όλα επανέρχονται στην περιβόητη «ομαλότητα», στις ισορροπίες και στην «ελεύθερη κοινωνία». Και τεμαχίζουν ξανά, σαν παθολογοανατόμοι, ολόκληρο τον πλανήτη, ανάλογα με το τι προστάζουν τα συμφέροντά τους. Προβλέπουν τα αντικρουόμενα συμφέροντα μέσω των «δεξαμενών εγκεφάλων» που διαθέτουν και παίζουν το παιχνίδι τους ανάλογα. Τα κίνητρα δεν είναι πια πρόβλημα, αλλά *modus vivendi* (τρόπος ζωής). Δεν τους απασχολεί πια το *γιατί*, αλλά το *τι*, το *πώς* και το *πόσα*.

Ο πλανήτης μας έχει πλέον περάσει σε μια φάση διακυβέρνησης από ένα σύμπλεγμα συμφερόντων που δεν έχουν ούτε πατρίδα ούτε θρησκεία ούτε σημαία και συνδέονται μεταξύ τους με τους δικούς τους ομφάλιους λώρους· εκείνους της δύναμης του χρήματος και της παγκόσμιας ισχύος. Ζούμε σε μια μεταβατική περίοδο όπου ούτε Μεσσίες γεννιούνται ούτε καινούργια πολιτικοοικονομικά συστήματα

μπορούν να εμφανιστούν και οι άνθρωποι θεωρούνται απλώς ένα αναλώσιμο είδος. Βρισκόμαστε στην αρχή ενός τέλους.

Το *Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα* που εξουσιάζει τον πλανήτη δεν είναι σημερινό φαινόμενο. Είναι μια πραγματικότητα χιλιετιών. Όσον αφορά στην πραγματική εξουσία, είναι ανόητο να μιλά κανείς για δόγματα, για θρησκείες και οικονομικές αυτοκρατορίες. Όλα αυτά είναι αστείοι συσχετισμοί που χρησιμοποιούνται απλώς για να ικανοποιείται το υποσυνείδητο των αφελών. Κάθε αυτοκράτορας, βασιλιάς, πρόεδρος ή πρωθυπουργός πιστεύει πως είναι «Θεός». Στην πραγματικότητα, οι πραγματικοί επικυρίαρχοι αυτού του πλανήτη μπορούν οποιαδήποτε στιγμή το επιθυμούν να τους αφανίσουν ηθικά και βιολογικά. Όποιος μελετά την ανθρώπινη Ιστορία διαπιστώνει πως, στη διάρκειά της, τεράστιες αυτοκρατορίες εξαφανίστηκαν τόσο ξαφνικά όσο ξαφνικά εμφανίστηκαν. Το Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα κρατά στα χέρια του τα πάντα· ό,τι αφορά τις κοινωνίες σε παγκόσμιο επίπεδο.

Αυτό το Σύμπλεγμα απαρτίζεται από μεγάλους επιχειρηματίες, κολοσσούς του παγκόσμιου τραπεζικού και νομισματικού συστήματος, της ενέργειας, της διατροφής, των όπλων – των πάντων. Κατά τη διάρκεια της Ιστορίας, τους έχουν αποκαλέσει με διάφορα ονόματα. Άλλοτε Πραιτοριανούς, κάποτε διαδόχους του Μεγάλου Αλεξάνδρου, Βασιλική Φρουρά του Φαραώ κ.ά. Το σημαντικό είναι ότι υπάρχουν από αρχαιοτάτων χρόνων. Με διαφορετικές ονομασίες. Και δεν είναι απλώς η απάντηση στην εξουσία. *Είναι η ίδια η εξουσία* και αν αυτό γίνει κατανοητό από όλους, τόσο το καλύτερο για τους ίδιους.

Το Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα έχει συγκεντρώ-

σει στα χέρια του τον παγκόσμιο πλούτο εδώ και χιλιάδες χρόνια. Δεν έχει χαθεί τίποτα. Ο Παγκόσμιος Πλούτος υπάρχει πάντα. Είναι η παραγωγικότητα του ανθρώπου – η μαζική ανθρώπινη προσπάθεια. Είναι κάτι τόσο αιώνιο όσο οι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης και οι οπαδοί τους που θεωρούσαν τα λόγια τους ιερά, άγια. Γι' αυτό είναι όλα τόσο ρεαλιστικά. Επειδή οι ρίζες τους χάνονται στις απαρχές του χρόνου.

Όλοι ξέρουμε πως ο Ιησούς δεν είχε χρήματα, δεν διέθετε πλούτο για να μοιράσει και να πείσει τους ανθρώπους. Ωστόσο, μέσα σε λίγες μόλις δεκαετίες από τη Σταύρωσή του, το χριστιανικό κίνημα είχε αρχίσει να εξαπλώνεται σε ολόκληρο τον τότε πολιτισμένο κόσμο. Και οι προσηλυτισμένοι κρατούσαν στα χέρια τους τον πλούτο εκείνου του κόσμου. Και λοιπόν; Λοιπόν, οι ιδέες Του, τα οράματά Του έγιναν αποδεκτά από εκείνους που πίστεψαν σε Αυτόν. Κανένας δεν εξαγόρασε πεποιθήσεις. Ας υποθέσουμε ότι ένας από τους μαθητές Του –ή ακόμα και ο ίδιος ο Χριστός– εξομολογούνταν λίγο πριν πεθάνει ότι... όλα ήταν μια φάρσα· ένα μεγαλειώδες κόλπο! Ότι όλα είχαν κανονιστεί με στόχο να χωριστούν οι Εβραίοι σε διαφορετικά στρατόπεδα. Τι θα συνέβαινε τότε; Το χριστιανικό κίνημα θα εξανεμιζόταν, οι πιστοί θα χάνονταν. Τόσες θυσίες θα είχαν γίνει για το τίποτα. Ίσως αναρωτιέστε τι σχέση έχουν όλα αυτά με το Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα και τον ανθρώπινο πλούτο. Κι όμως, έχουν.

Στις μέρες μας σημειώνεται ταυτόχρονα σύγκλιση και απόκλιση ανάμεσα στους άμεσους οικονομικούς πόρους και στα κανάλια επιρροής μέσω των οποίων πρέπει να ρέουν αυτοί οι πόροι (ο πλούτος). Ενώ, οι πραγματικοί κυρίαρχοι λειτουργούν σε ένα κενό σκότους, απόμακροι και α-

πρόσιτοι, τα όργανά τους (μεγαλοστελέχη, οικονομικοί εγκέφαλοι, πρόεδροι διοικητικών συμβουλίων) ταξιδεύουν σε ολόκληρο τον πλανήτη, επενδύοντας, ελέγχοντας και υποστηρίζοντας τις επενδύσεις των εργοδοτών τους. Λογικά οι μεν δεν μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς τους δε, που προαναφέραμε. Αλλά ουσιαστικά, οι "οπαδοί" εμπιστεύονται αυτόν που βλέπουν και γνωρίζουν. Σε τελική ανάλυση η επιρροή νικά την άμεση χρηματοδότηση, ίσως επειδή υπάρχει μια εξοικείωση με το όραμα.

Τα χρηματιστήρια όλου του κόσμου αποδεικνύουν τα λόγια μου – τόσο θετικά όσο και αρνητικά. Οι άνθρωποι δεν έχουν καταλάβει πόσο σημαντική είναι η φράση του Σαίξπηρ: «Ανάμεσα στην αποτρόπαια πράξη και στην αρχική ιδέα μεσολαβεί κάτι σαν ένα φάντασμα ή ένα όνειρο αποκρουστικό». Το φάντασμα ή το αποκρουστικό όνειρο έπρεπε να δημιουργηθεί, να αναλυθεί και τελικά να απορριφθεί. Επειδή η «αποτρόπαια πράξη» έπρεπε να παραμείνει σταθερός παράγοντας, χωρίς πρόωρη δράση ή αποδεκτή συμβολή. Ο άμεσος και ολοκληρωτικός συντονισμός παίζει καθοριστικό ρόλο. Το ωστικό κύμα είναι εκείνο που παραλύει τα βιομηχανικά έθνη. Εκείνη η παράλυση, όσο προσωρινή και αν είναι –λίγων εβδομάδων ή ακόμη και ενός μήνα– αποτελούσε πάντα το κλειδί της επιτυχίας: της συγκράτησης και διατήρησης του Παγκόσμιου Πλούτου στα χέρια των ανθρώπων του Συμπλέγματος, για πάντα.

Οι Διεθνείς Πολίτες

Ας χρησιμοποιήσουμε ένα παράδειγμα για να καταλάβει ο αναγνώστης για τι είδους ανθρώπους μιλάμε. Να κατανοή-

σει την καταγωγή τους, καθώς και το πού βρήκαν τα τεράστια κεφάλαια τα οποία –δήθεν– απέκτησαν από το μηδέν, όπως ισχυρίζονται.

Ο Χάρολντ Τζενίν (Harold Geneen, 1910-1997) ήταν ιδιοκτήτης της ITT και της αλυσίδας ξενοδοχείων «Σέρατον», καθώς και πληθώρας άλλων επιχειρήσεων σε ολόκληρο τον πλανήτη, όπως εταιρειών ενοικιάσεως αυτοκινήτων (π.χ. Avis), του πανίσχυρου ραδιοτηλεοπτικού δικτύου NBC κ.λπ.

Η καταγωγή του καλύπτεται από ένα πέπλο μυστηρίου. Επισήμως, γεννήθηκε στο Bournemouth της Αγγλίας και μετανάστευσε στις ΗΠΑ μαζί με τους γονείς του, όταν ήταν ακόμα παιδί. Σύμφωνα όμως με μια άλλη πηγή, η καταγωγή του πρέπει να αναζητηθεί αλλού. Θα πρέπει όμως να γυρίσουμε στις αρχές του περασμένου αιώνα, αν θέλουμε να είμαστε ακριβείς. Οι ημερομηνίες δεν είναι συγκεκριμένες επειδή τα αρχεία έχουν χαθεί. Δεν είναι αλήθεια παράξενο πώς πάντα "χάνονται" τα αρχεία που αφορούν στους Διεθνείς Πολίτες; Σύμφωνα, λοιπόν, με κάποιες πληροφορίες, ο Χάρολντ Τζενίν ήταν νόθος γιος ενός Ρώσου ευγενή, του Γκενάντι Ποπόφ, ο οποίος ήταν υπουργός και μυστικοσύμβουλος του Τσάρου Νικολάου της Ρωσίας. Η μητέρα του Τζενίν ήταν Ρωσοεβραία, παντρεμένη με τον Γιούρι Τζενίνκοφ, ο οποίος δεν μπορούσε να κάνει παιδιά λόγω μιας γενετικής ανωμαλίας. Ο Τζενίνκοφ και η σύζυγός του εργάζονταν στις επιχειρήσεις του Ρώσου ευγενή. Κάποια στιγμή προφανώς ο Ποπόφ και η μητέρα του Τζενίν γνωρίστηκαν καλύτερα, και καρπός αυτής της γνωριμίας ήταν ο Χάρολντ, ο οποίος ζούσε με τη μητέρα του και τον Τζενίνκοφ, τον οποίο θεωρούσε πατέρα του! Ας σημειωθεί ότι ο πραγματικός του πατέρας ήταν απίστευτα πλούσιος και εργένης.

Λίγο πριν την Οκτωβριανή Επανάσταση και την επιβολή του Κομμουνισμού στη Ρωσία, ο Ρώσος ευγενής μετέφερε την κινητή περιουσία του στην Αμερική, ενώ είχε πουλήσει ήδη και την ακίνητη, κληροδοτώντας την ολόκληρη στον Τζενίν, ο οποίος μετανάστευσε και αυτός με την οικογένειά του αρχικά στην Αγγλία και κατόπιν στις ΗΠΑ.

Αρχές του 1920, ο Ποπόφ πεθαίνει και ο Χάρολντ Τζενίν κληρονομεί την τεράστια περιουσία του πατέρα του, ενώ λίγο αργότερα, σε ηλικία 16 ετών, εργάζεται σε χρηματιστηριακό γραφείο στη Γουόλ Στριτ της Νέας Υόρκης και ταυτόχρονα πηγαίνει σχολείο. Όντας ιδιοφυΐα στα οικονομικά, έμαθε γρήγορα ποια παραθυράκια να χρησιμοποιεί, ακροβατώντας στα όρια του νόμου, χωρίς ωστόσο να τον παραβιάζει. Πριν κλείσει τα τριάντα, ήταν πλέον ιδιοκτήτης του χρηματιστηριακού γραφείου στο οποίο προηγουμένως εργαζόταν, ενώ είχε ταξιδέψει πολλές φορές στο Λονδίνο, όπου είχε ιδρύσει εταιρείες σιτηρών, μεταφορών και μια εφοπλιστική με πέντε φορτηγά καράβια. Στη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου συνεργάστηκε στενά με το αμερικανικό και αγγλικό κράτος, διαθέτοντας τα καράβια του αλλά και ποσότητες σιτηρών για τον αμερικανικό και αγγλικό στρατό.

Αμέσως μετά τον πόλεμο έγινε ιδιοκτήτης της τηλεφωνικής εταιρείας ITT και κατόπιν των ξενοδοχείων «Σέρατον», ενώ αγόραζε και πωλούσε εκατομμύρια μετοχές στο Χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης, μέσω του γραφείου του. Ταυτόχρονα έγινε ένα από τα ισχυρότερα στελέχη της μυστικής λέσχης «Στρογγυλή Τράπεζα - Κόσμος» που ήταν το μοναδικό (τότε) Κέντρο Αποφάσεων για τις διεθνείς υποθέσεις και προπομπός της *Λέσχης Μπίλντερμπεργκ* και της *Τριμερούς Επιτροπής*.

Όλες οι εταιρείες του Τζενίν έχουν έδρα το Λονδίνο, γι' αυτό εκεί υπάρχει και το μεγαλύτερο ποσοστό ιδιοκτησίας στην οικογένειά του. Στην Αμερική –λόγω του αντιμονοπωλιακού νόμου– η οικογένεια διαθέτει μόνο το 33%!

Τα συμβόλαια που έκλεινε με διάφορα κράτη ανά την υφήλιο ήταν μονοπωλιακά. Στην Αμερική, τα τηλέφωνα και οτιδήποτε αφορούσε στις κρατικές τηλεπικοινωνίες –Λευκό Οίκο, υπουργεία, μυστικές υπηρεσίες κ.λπ.– είναι έργο του Τζενίν· το ίδιο και στην Αγγλία. Επίσης, στο ΝΑΤΟ, στην τότε ΕΟΚ, στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, οι τηλεπικοινωνίες είναι έργο της ΙΤΤ. Ο Τζενίν ήταν η "δύναμη κρούσης" της Μπίλντερμπεργκ μετά την ίδρυσή της. Πραξικοπήματα (Χιλή, Εκουαντόρ, Ακτή του Ελεφαντοστού, Αϊτή, Ελλάδα, Τουρκία κ.α.), επεμβάσεις, ανατροπές κυβερνήσεων – η ΙΤΤ φέρεται να είχε σε όλα άμεση ανάμειξη, με εντολή πάντα και των άλλων μελών της προαναφερόμενης Λέσχης, της οποίας ο Τζενίν, μετά την ίδρυσή της, έγινε σημαίνον στέλεχος.

Στο παρελθόν, η ΙΤΤ είχε τεράστιες επενδύσεις στη Χιλή και υπό την ηγεσία του Τζενίν φημολογείται πως πρόσφερε 700.000 δολάρια στον αντίπαλο του Αλιέντε, Χόρχε Αλεσάντρι. Είναι επίσης γνωστό το ότι, όταν ο Αλιέντε κέρδισε τις εκλογές και έγινε πρόεδρος της Χιλής, η ΙΤΤ φέρεται να έδωσε ένα εκατομμύριο δολάρια στη CIA για να τον εξοντώσει, διαδραματίζοντας έτσι σημαντικό ρόλο στη χρηματοδότηση του πραξικοπήματος στη Χιλή. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που ακόμα θεωρούν τον Τζενίν «Δολοφόνο του Αλιέντε», ενώ ακόμα και στον επικήδειό του που δημοσιεύτηκε στη *Wall Street Journal* γίνεται αναφορά σε ένα πολιτικό σκάνδαλο στη δεκαετία του 1970, χάρη στην επιρροή της εταιρείας στις εκλογές της Χιλής.

Το 1972 ο Τζενίν αναγκάστηκε να παραιτηθεί από την προεδρία της ΙΤΤ, παραμένοντας ωστόσο στο διοικητικό συμβούλιο έως το 1977. Με την παραίτησή του άρχισε και η παρακμή της εταιρείας.

Στις αρχές του 1952, με μυστικό νόμο του προέδρου των ΗΠΑ, καθορίστηκε ότι «όποιος Αμερικανός πολίτης προσφέρει ιδιαίτερες υπηρεσίες στην πατρίδα του, μέσω εταιρειών ή βιομηχανιών, τιμής ένεκεν ονομάζεται *Διεθνής Πολίτης*, απολαμβάνοντας ειδικά προνόμια τόσο στο εσωτερικό όσο και εκτός της χώρας». Μερικές από τις «ιδιαίτερες υπηρεσίες», που καθορίζονται με μυστική ντιρεκτίβα του Λευκού Οίκου, έχουν ως εξής: η εταιρεία, βιομηχανία κ.λπ. πρέπει να απασχολεί τουλάχιστον 300.000 εργαζόμενους στην Αμερική και το εξωτερικό· τα κέρδη πρέπει να μεταφέρονται στην Αμερική, ενώ τα στελέχη πρέπει να «διαθέτουν εαυτόν» (;) στην υπηρεσία των ΗΠΑ όποτε αυτό κριθεί απαραίτητο για τα εθνικά συμφέροντα. Ο Διεθνής Πολίτης απολαμβάνει ειδικά προνόμια. Για παράδειγμα, διαθέτει ειδικό διαβατήριο, στο οποίο αναγράφεται η υπηκοότητα International και όχι αμερικανική, ενώ όταν ταξιδεύει σε ξένες χώρες "διευκολύνεται" άμεσα από πρεσβείες, μυστικές υπηρεσίες κ.λπ. προκειμένου να φέρει σε πέρας τον σκοπό του. Δηλαδή τις δουλειές του. Ακόμα και αν κάποια κυβέρνηση έχει διαφορετική γνώμη, βλέποντας ότι τα συμφέροντα του κράτους της βλάπτονται, είναι αδύνατον να προβάλει αντιρρήσεις. Θα ανατραπεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Με δυο λόγια, για τους Διεθνείς Πολίτες, οι οποίοι είναι πεντακόσια άτομα, όλοι οι δρόμοι είναι ανοιχτοί και οτιδήποτε ζητήσουν γίνεται, αφού το διεθνές συμφέρον το απαιτεί. Τα εθνικά συμφέροντα παραμερίζονται. Ένα από

τα κυριότερα όμως "προτερήματά" τους είναι ότι συνολικά οι πεντακόσιοι αυτοί άνθρωποι νέμονται τον παγκόσμιο πλούτο, δηλαδή κατέχουν την παγκόσμια εξουσία. Γι' αυτό και μεταχειρίζονται τους υπόλοιπους ανθρώπους σαν αγέλη πιθήκων.

Όσον αφορά στις μεταξύ τους συγκρούσεις, στην πλειοψηφία τους είναι πλασματικές και κατασκευασμένες. Ωστόσο κάποιοι, κάποιες φορές, "εξωμοτούν" ή λοξοδρομούν από την αρχική "γραμμή" που έχουν χαράξει τα Παγκόσμια Κέντρα Αποφάσεων και προσπαθούν να "προσηλυτίσουν" και άλλους με σκοπό να πλήξουν κάποιες οικογένειες ή κάποια συγκεκριμένα συμφέροντα, οι σκέψεις και οι πράξεις των οποίων, κατά τη γνώμη τους, έχουν ξεπεραστεί από τον χρόνο. Τότε πραγματοποιούνται φοβερές συγκρούσεις μεταξύ συμφερόντων, με αμφίρροπο αποτέλεσμα.

Για παράδειγμα, ορισμένα μέλη της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ δεν επιθυμούσαν την Παγκοσμιοποίηση όπως αυτή έγινε και στον χρόνο που έγινε. Αυτοί, λοιπόν, συνωμότησαν και συνωμοτούν μέχρι σήμερα ενάντια στους οπαδούς της. Βέβαια, δεν πρέπει να αμφιβάλλουμε ότι το ζήτημα είναι κατά βάσιν οικονομικό. Κάποιοι χάνουν, κάποιοι κερδίζουν. Εκείνοι που χάνουν βλέπουν τη δύναμή τους να μειώνεται σε παγκόσμιο επίπεδο και γι' αυτό αντιδρούν, προβαίνοντας σε αποτρόπαιες πράξεις όπως οι πόλεμοι, η τρομοκρατία, τα χρηματιστηριακά κραχ.

Αυτοί, οι εξτρεμιστές, οι νεοσυντηρητικοί –όπως θέλετε ονομάστε τους– είναι οι κύριοι υπαίτιοι για τους τοπικούς πολέμους και τα μεγάλα τρομοκρατικά κτυπήματα των τελευταίων ετών. Όλοι από κοινού (Λέσχη Μπίλντερμπεργκ και Τριμερής Επιτροπή) θα είναι υπαίτιοι για την πρόκλη-

ση εμφυλίου στην Ευρασία – για την επερχόμενη πολεμική σύγκρουση στα Ευρασιατικά Βαλκάνια. Καθώς επίσης και για τη βραχεία σύγκρουση στο Αιγαίο, με σκοπό το ξεκαθάρισμα των πετρελαϊκών συμφερόντων και το ανεμπόδιστο πέρασμα των αγωγών (εκτός αν συμφωνήσει η Ελλάδα να μοιραστεί με την Τουρκία το Αιγαίο των πετρελαιοπηγών, αν συμβιβαστεί δηλαδή όπως έγινε με την ονομασία των Σκοπίων!).

Όσον αφορά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, υπεύθυνοι ήταν όλοι. Το «Τιμ-130» που είχε καθορίσει στις αρχές του περασμένου αιώνα (στη νήσο Τζέκιλ, της Τζόρτζια) το παγκόσμιο οικονομικό και νομισματικό σύστημα του πλανήτη, είχε προετοιμάσει και τους δύο Παγκόσμιους Πολέμους!

Ωστόσο, η πρώτη πραγματική παγκόσμια σύρραξη ήταν ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Άνθρωποι και δυνάμεις συγκρούστηκαν στην καταστροφική περίοδο μεταξύ 1926 και 1936. Παγκόσμιοι οικονομικοί γίγαντες "κατασκεύασαν" και στη συνέχεια παρακολούθησαν παθητικά μια χούφτα ψυχοπαθείς να δημιουργούν τη μετά Βαϊμάρη Γερμανία. Οι πολυεθνικές εταιρείες δεν προλάβαιναν να ταΐζουν το ναζιστικό κοπάδι των λύκων. Και όσο το κοπάδι χόρταινε, τόσο πιο πολύ άνοιγε η όρεξη της αγοράς. Οι αντικειμενικοί στόχοι και οι μέθοδοι του προκατασκευασμένου γερμανικού τέρατος συσκοτίστηκαν στο όνομα μιας ανερχόμενης διεθνούς οικονομίας. Πιο σωστά, δεν συσκοτίστηκαν απλώς· έγιναν αποδεκτοί και ανεκτοί, καθώς οι δείκτες κερδών στα οικονομικά διαγράμματα είχαν πάρει την ανιούσα. Οι κεφαλαιοκράτες χορήγησαν πιστοποιητικό οικονομικής υγείας στη νοσούσα Γερμανία. Μεταξύ των κολοσσών που στήριξαν τον αετό της Βέρμαχτ, βρίσκονταν μερικά από τα

πιο ευυπόληπτα ονόματα των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής! Είχε προηγηθεί βέβαια η σύγκρουση του λεγόμενου Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, με στόχο να προετοιμαστεί η ανθρωπότητα για τη σύγκρουση του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ο οποίος θα γινόταν αφετηρία εμπέδωσης της κυοφορούμενης τότε Νέας Τάξης Πραγμάτων – δηλαδή του Ψυχρού Πολέμου!

«Οι πολυεθνικές εταιρείες έχουν κληρονομήσει τη γη», έλεγε ο Λένιν. Η φιλοσοφία τους συνίστατο αποκλειστικά σε μεθόδους διαχείρισης και το κρατικό πλαίσιο δεν έπαιξε παρά μόνο τον ρόλο μιας ζώνης πωλήσεων. Όμως και στις μέρες μας τα ίδια πράγματα συμβαίνουν. Οι στόχοι είναι ίδιοι – μόνο οι μέθοδοι αλλάζουν, τα ονόματα και οι εκφράσεις... Οι σύγχρονες ομάδες των εξτρεμιστών ή νεοσυντηρητικών είναι αποφασισμένες να επιβάλουν μια παγκόσμια σύγκρουση. Πολλοί πιστεύουν ότι θα αποτραπεί έστω και την τελευταία στιγμή. Ίσως... Όμως προς το παρόν δεν υπάρχει τίποτα το ενθαρρυντικό.

Είναι απόλυτη ανάγκη να κατανοήσουμε ότι το Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα εξουσιάζει τον πλανήτη. Όσο πιο γρήγορα το καταλάβουμε, τόσο το καλύτερο για εμάς. Δεν εννοώ ασφαλώς ότι πρέπει να παραδοθούμε αμαχητί, ότι δεν πρέπει να αντιδράσουμε – όσο μπορούμε και όπως μπορούμε. Υπάρχουν πολλοί τρόποι...

Οι Διεθνείς Πολίτες εξαγοράζουν τους πάντες και τα πάντα στον πλανήτη – αμέσως ή εμμέσως. Όλοι οι παγκόσμιοι οργανισμοί ουσιαστικά ανήκουν στους Διεθνείς Πολίτες. Το ΝΑΤΟ, ο ΟΗΕ, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, η Παγκόσμια Τράπεζα, η Ευρωπαϊκή Ένωση· όλες οι τράπεζες του πλανήτη, οι στρατοί και οι αστυνομίες ανήκουν στο Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα. Όλα τα έθνη του πλανήτη

καταβάλλουν ετησίως στο Παγκόσμιο Σύμπλεγμα το 7% από τον τζίρο των πλουτοπαραγωγικών πηγών τους – είτε αυτό λέγεται πετρέλαιο, φυσικό αέριο, διαμάντια, χρυσός, βαριά βιομηχανία, τράπεζες, ναυτιλία κ.λπ. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα: όταν επιτρέψουν στην Ελλάδα να αντλήσει και να εκμεταλλευτεί τα πλούσια κοιτάσματα πετρελαίου που διαθέτει, τότε η χώρα θα καταβάλλει ετησίως το 7% στο Σύμπλεγμα. Είναι κάτι σαν "φόρος". Αναλογιστείτε μόνο τα ιλιγγιώδη ποσά που καταθέτουν ετησίως οι πετρελαιοπαραγωγές ή οι βιομηχανικές χώρες, οι χώρες που διαθέτουν ορυχεία διαμαντιών, χρυσού κ.λπ. Ένας πακτωλός χρημάτων που πηγαίνει στον άκρως απόρρητο τραπεζικό λογαριασμό: 00-78-00-127-00-1 της Gemeinshaft Bank της Ελβετίας (Ζυρίχη).

Ωστόσο οι Διεθνείς Πολίτες δεν είναι "αχάριστοι". Μέσω της αμερικανικής κυβέρνησης χορηγούν στις υπό ανάπτυξη χώρες τα απαραίτητα κεφάλαια για τη δημιουργία κοινωφελών έργων, νοσοκομείων, σχολείων, δρόμων κ.ά. Επίσης, με εντολή τους, τόσο η εκάστοτε αμερικανική κυβέρνηση όσο και οι υπόλοιπες επτά πλουσιότερες χώρες του κόσμου δανείζουν μικρές και φτωχές χώρες –όπως η Ελλάδα– και ταυτόχρονα τις υποθηκεύουν όπως οι τοκογλύφοι. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι όλες αυτές οι χώρες δεν είναι σε θέση να επιστρέψουν τα δανεικά. Στην καλύτερη των περιπτώσεων επιστρέφουν μόνο τους τόκους. Και έτσι μένουν υποθηκευμένες για πάντα. Επομένως, μη σας φαίνεται παράξενο το ότι η Ελλάδα δέχεται στο έδαφός της αλλοδαπούς – νόμιμους ή παράνομους. Το Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα προστάζει και φυσικά οι υποθηκευμένες χώρες υπακούουν. Το οικόπεδο Ελλάς, το οικόπεδο Γερμανία, το οικόπεδο Αγγλία, Γαλλία κ.λπ., όντας υποθηκευμένα, αδυνατούν

να αρνηθούν την είσοδο αλλοδαπών στη χώρα τους· παρόλο που δεν μπορούν να προσφέρουν δουλειά ούτε στους δικούς τους πολίτες, δέχονται χιλιάδες ξένα χέρια, εργατικά ή μη!

Το ερώτημα βέβαια που προκύπτει είναι απλό και δικαιολογημένο: οι κυβερνήσεις του πλανήτη και οι πολιτικοί γενικότερα τι κάνουν; Τίποτα. Ακολουθούν τη "γραμμή" που τους διοχετεύεται από τη μεγάλη μας φίλη την Αμερική ή την Ευρωπαϊκή Ένωση – την "πρωτότοκη" αδελφή της Αμερικής. Βέβαια, οι περισσότεροι πρωθυπουργοί, πρόεδροι, βασιλιάδες, υπουργοί, δεν γνωρίζουν τίποτα περί Συμπλέγματος, Κέντρων Αποφάσεων και άλλων συναφών. Και ό,τι δεν ξέρουν το απορρίπτουν – ιδιαίτερα στην Ελλάδα! Και εκείνοι –οι λίγοι– που ξέρουν, αδιαφορούν. Ικανοποιούν τις φιλοδοξίες τους, τη ματαιοδοξία τους – μπαίνουν στην πολιτική φτωχοί και βγαίνουν πλούσιοι, και από εκεί και πέρα δεν τους ενδιαφέρει τίποτα.

Και οι λαοί; Οι λαοί του πλανήτη ζουν μέσα στην άγνοιά τους και την "κατασκευασμένη" μιζέρια τους. Τους δίνουν ψίχουλα για να μπορούν να ζουν –για να μπορούν να βοηθούν στην παγκόσμια παραγωγή– γιατί χωρίς αυτούς το Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα δεν μπορεί να σταθεί· θα κινδυνεύσει η ίδια η υπόστασή του. Φανταστείτε να μιμούνταν οι λαοί τους Ινδούς την εποχή του Μαχάτμα Γκάντι, ο οποίος επινοούσε γιορτές για να απεργεί και να κλείνεται στα σπίτια του ο ινδικός λαός. Το αποτέλεσμα ήταν να χρεωκοπήσουν όλες οι επιχειρήσεις των Άγγλων αποικιοκρατών και να παραλύσουν οι δημόσιες επιχειρήσεις και υπηρεσίες μέσα σε έναν μήνα. Δεν είναι λοιπόν παράξενο που το Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα ξεκλήρισε την οικογένεια Γκάντι!

Οι Διεθνείς Πολίτες έχουν υιοθετήσει μια "αρχή" σχετικά με τους ανθρώπους – τους λαούς κατ' επέκταση. «Αν ταΐσεις υπερβολικά ένα ζώο, θα γίνει επιθετικό – είναι ο νόμος της φύσης. Χάιδεψε το ζώο. Έχει ανάγκη να νιώσει ένα χάδι, ένα άγγιγμα, ν' ακούσει μια φωνή». Με απλά λόγια: το ζώο είναι ο άνθρωπος και δεν πρέπει να μας ταΐζουν πολύ – μόνο όσο χρειάζεται, αλλιώς θα γίνουμε επιθετικοί. Γι' αυτό βάζουν τις κυβερνήσεις να κρατούν τις "ισορροπίες" ανάμεσα στις πραγματικές ανάγκες μας και σε εκείνα που αξίζουμε – που δικαιούμαστε. Το «χάδι», το «άγγιγμα» και η «φωνή», είναι το χτύπημα στην πλάτη από τους πολιτικούς, η χειραψία, τα φιλιά και η διαβεβαίωση για το πόσο δίκιο έχουμε, μαζί με την εμπορευματοποίηση της ελπίδας ότι θα έρθουν «καλύτερες μέρες» και για εμάς!

Υπάρχει η εύλογη απορία ή περιέργεια – το ανθρώπινο ερώτημα: ποιοι είναι και πώς ζουν οι πανίσχυροι αυτοί άνθρωποι που αποτελούν το Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα – οι αποκαλούμενοι Διεθνείς Πολίτες; Ζουν, βέβαια, σε πολυτελείς επαύλεις ή παλάτια όπως ο Ντέιβιντ Ροκφέλερ, η οικογένεια Μέλον, ο Μπιλ Γκέιτς, η βασίλισσα Ελισάβετ, ο Σουλτάνος του Μπρουνέι κ.ά., ωστόσο ο τρόπος ζωής τους δεν είναι καθόλου επιδεικτικός. Τα παιδιά τους σπουδάζουν σε ειδικά σχολεία από όπου προέρχονται οι λεγόμενοι «Διευθυντές του Κόσμου». Οι γυναίκες τους ποτέ δεν προκαλούν το κοινό αίσθημα με τη ζωή τους. Ό,τι χρειάζονται το αγοράζουν. Διαθέτουν εξοχικά, γιωτ, ιδιωτικά αεροπλάνα, αυτοκίνητα – αλλά όλα κρατιούνται σε μια "ισορροπία". Εκείνο που τους ενδιαφέρει είναι η Παγκόσμια Δύναμη την οποία επιδεικνύουν στον χώρο της εργασίας τους και διεθνώς – όχι όμως στο σπίτι τους. Πολλοί – όπως ο βαρώνος Τίσεν-Μπορνεμίτσα, ο Σίμενς, ο Φλικ, ο

Γκέιτς, ο Χαντ Ροκφέλερ κ.ά. είναι μανιακοί συλλέκτες πινάκων, αρχαιοτήτων (αγάλματα, νομίσματα κ.λπ.), τα οποία έχουν στα σπίτια τους και τα επιδεικνύουν στους καλεσμένους τους. Ο Ντέιβιντ Ροκφέλερ διαθέτει ένα πραγματικό παλάτι, 50 δωματίων, με σπάνιους πίνακες και πολλά ελληνικά και ρωμαϊκά αγάλματα. Ο "κήπος" του αποτελείται από 12.000 στρέμματα, ενώ ένα ποτάμι τον διασχίζει στη μέση. Διαθέτει στάβλους με καθαρόαιμα άλογα, κυνηγετικά περίπτερα και ελικοδρόμιο.

Οι Διεθνείς Πολίτες διαθέτουν, επίσης, ένα *Συμβούλιο Επιλογής Πολιτικών* (πρωθυπουργών, προέδρων κομμάτων, προέδρων δημοκρατιών, προέδρων πραξικοπημάτων κ.λπ.), στο οποίο, τιμής ένεκεν, προεδρεύει ο Ντέιβιντ Ροκφέλερ (επικεφαλής της Τριμερούς Επιτροπής), με αναπληρωτές τον Ζίγκμπνιου Μπρεζίνσκι, στέλεχος της Τριμερούς και των επιχειρήσεων Ροκφέλερ, και τον Ρίτσαρντ Φόρεν, διευθύνοντα σύμβουλο της General Electric. Εξέχοντα μέλη είναι ο Χένρι Κίσινγκερ, πρώην υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ και προστατευόμενος του Ροκφέλερ, ο Αλεξάντερ Χέιγκ, πρώην υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ και αρχιστράτηγος του ΝΑΤΟ (στέλεχος της Μπίλντερμπεργκ που ανήκει στην ομάδα των προοδευτικών, ενώ ο Κίσινγκερ στους εξτρεμιστές), και ο Έντμοντ ντε Ρότσιλντ, τραπεζίτης και στέλεχος της Μπίλντερμπεργκ (ανήκει στους εξτρεμιστές).

Άλλα μέλη είναι ο καρδινάλιος Μολινάρι του Βατικανού, ο εκάστοτε αρχηγός της NSA, ο Ρίτσαρντ Γκέστενμπεργκ (μεγαλομέτοχος της General Electric), ο Τοσίρο Νακαμούρα (μεγαλομέτοχος της Mitsubishi), ο Άλαν Γκρίνσπαν (πρόεδρος της Κεντρικής Τράπεζας της Αμερικής) και ο Ζακ Μιγιέ, χρηματιστής του χρηματιστηριακού οίκου "Λα-

ζάρ", του οποίου ο συνιδιοκτήτης και πρόεδρος στην εταιρεία, Ζ. Λαζάρ, λέγεται ότι εκτελέστηκε τον Ιανουάριο του 1994 από την NSA σε σουίτα ξενοδοχείου του Λος Άντζελες, με εντολή της Μπίλντερμπεργκ και της Τριμερούς, επειδή αποπειράθηκε να ματαιώσει τον χρηματιστηριακό ακροβατισμό του Τζορτζ Σόρος στη Βρετανία, που είχε ως αποτέλεσμα η χώρα αυτή να χάσει τον μισό προϋπολογισμό της σε 30 δευτερόλεπτα.

Τον κατάλογο των μελών συμπληρώνουν ο Τσάρλς Ντάνκαν, πρόεδρος της Coca-Cola και ο γνωστός μας Σάιρους Βανς, πρώην υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, στέλεχος της Τριμερούς και των επιχειρήσεων Ροκφέλερ, σύμβουλος του Πενταγώνου και σύμβουλος σε 57 πολυεθνικές! Με την ευκαιρία να σημειώσουμε ότι την τελευταία εικοσαετία περίπου, οι περισσότεροι υπουργοί Εξωτερικών των ΗΠΑ ανήκουν στην Τριμερή Επιτροπή και οι περισσότεροι πρόεδροι στην Μπίλντερμπεργκ, γι' αυτό ίσως παρατηρούμε μια πάγια πλέον κόντρα ανάμεσα στον Λευκό Οίκο και το υπουργείο Εξωτερικών. Είναι σπάνιο φαινόμενο υπουργός Εξωτερικών και Πρόεδρος των ΗΠΑ να ανήκουν στην ίδια ομάδα.

Πάνω από αυτό το Συμβούλιο βρίσκεται ένας μοναδικός και μοναχικός άνθρωπος, που έχει εκλεγεί ομόφωνα από τα δύο Παγκόσμια Κέντρα Αποφάσεων, ο οποίος σε περίπτωση διαφωνίας ως προς τα πρόσωπα ή τη γραμμή για τα διεθνή θέματα κ.λπ. καλείται να αποφασίσει για την έκβαση της υπόθεσης, σαν «θεός των θεών» επί της γης. Η απόφασή του κάθε φορά είναι αποδεκτή από όλους, σεβαστή και άμεσα εφαρμόσιμη. Πάντα το στοιχείο της ισορροπίας...

Όλοι οι πολιτικοί του κόσμου που πρόκειται να αναλάβουν κάποιο ανώτατο αξίωμα στη χώρα τους, εγκρίνονται

ή απορρίπτονται από αυτό το Συμβούλιο, ενώ στο πλαίσιο των "αρμοδιοτήτων" του περιλαμβάνεται και η καταστροφή εν ενεργεία πολιτικών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η περίπτωση του πρώην πρωθυπουργού της Τουρκίας, Μπουλέντ Ετσεβίτ. Το 1974 υπάκουσε στις εντολές των εξτρεμιστών της Μπίλντερμπεργκ και εισέβαλε στην Κύπρο δυο φορές –Αττίλας Ι και Αττίλας ΙΙ– ενώ ήθελε να εισβάλει και στη Θράκη! Δεν πρόφτασε, γιατί οι προοδευτικοί της Λέσχης και η Τριμερής Επιτροπή, που είχαν επηρεαστεί θετικά από το πετρελαϊκό καρτέλ της ARAMCO, έφεραν τον Κ. Καραμανλή τον Ιούλιο του 1974, δείχνοντας στους εξτρεμιστές ότι θα έλεγχαν και θα επιβάλλονταν στην περιοχή... Παρ' όλα αυτά οι εξτρεμιστές διέταξαν τον Ετσεβίτ, μέσω του Τούρκου δισεκατομμυριούχου επιχειρηματία και στελέχους της Μπίλντερμπεργκ για την Τουρκία Σακίπ Σαμπαντζί, να εισβάλει πάλι τον Αύγουστο του 1974 στην Κύπρο, παρακούοντας τις εντολές. Ωστόσο, στον Αττίλα ΙΙ, ο Χένρι Κίσινγκερ μποϊκοτάρισε το σχέδιο μαζί με τον Βρετανό (επίσης μέλος της Λέσχης) Τζέιμς Κάλαχαν. Ο Τούρκος επιχειρηματίας εκτελέστηκε τον Μάιο του 1999 στα σκαλοπάτια του ιδιόκτητου ουρανοξύστη του στην Άγκυρα από τρομοκράτες· ή τουλάχιστον αυτή ήταν η επίσημη εκδοχή... Στην πραγματικότητα δολοφονήθηκε από τους πράκτορες Τζον Νοστάλα και Άντονι Μπερνς της NSA, η οποία με τη σειρά της είχε διαταχθεί από τη Λέσχη...

Το Συμβούλιο Επιλογής Πολιτικών συνεδριάζει τακτικά μία φορά τον χρόνο, σε μυστικό κάθε φορά μέρος, ενώ σε έκτακτες περιπτώσεις συνεδριάζει άλλη μια φορά. Τις τελικές αποφάσεις τις λαμβάνει πάντα αφού έχει συμβουλευτεί τα παγκόσμια όργανά του: NSA, CIA, ειδικά ινστιτούτα

(που αναφέρονται στο παρόν πόνημα σε επόμενο σημείο), καθώς και τους αντιπροσώπους της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ και της Τριμερούς Επιτροπής στη χώρα όπου πρόκειται να γίνει η επιλογή πρωθυπουργού, προέδρου ή βασιλιά. Αν εγκριθεί ή απορριφθεί το υπό κρίση πρόσωπο, ξεκινά η πλύση εγκεφάλου από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης (τα οποία σήμερα έχουν καταστεί η κινητήρια δύναμη των Παγκόσμιων Κέντρων Απόφασης, για την επιβολή, διάδοση, και προπαγανδισμό των σχεδίων και αποφάσεών τους), ενώ δίδονται χρήματα από τις κεντρικές τράπεζες για τη δημιουργία κόμματος και πρωθυπουργού.

Υπάρχει, ωστόσο, και ένα άλλο Συμβούλιο Επιλογής Πολιτικών, το οποίο λειτουργεί κάπως "άτυπα" – μη νόμιμα θα έλεγα, σύμφωνα με τους κανόνες του Παγκόσμιου Οικονομικού Συμπλέγματος. Είναι εκείνο των νεοσυντηρητικών (εξτρεμιστών) της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ, το οποίο συνεδριάζει δύο φορές τον χρόνο – καθώς και σε έκτακτες περιπτώσεις. Αποτελείται από τον βαρώνο Έντμοντ Ρότσιλντ (πρόεδρο και τραπεζίτη), τον Άντριου Μέλον (μεγαλομέτοχο και πρόεδρο της Gulf Oil), τον Τζόζεφ Κουρς τζούνιορ (ιδιοκτήτη του ιδρύματος Heritage), τον βαρώνο Αμερόγκεν και τον Νικ Οπενχάιμερ (ιδιοκτήτη της De Beers, της μεγαλύτερης εταιρείας διαμαντιών στον κόσμο). Επίσης συμμετέχουν πράκτορες της CIA, της NSA και έξι στρατηγοί από την Αμερική και την Ευρώπη. Και αυτό το Συμβούλιο συμβουλεύεται τα δικά του όργανα ανά την υφήλιο – δηλαδή μυστικούς πράκτορες σε όλες τις οργανώσεις του πλανήτη.

Οι Διεθνείς Πολίτες, παρόλο που είναι εξαιρετικά ισχυροί, διακατέχονται από φοβίες. Η βασικότερη ανησυχία τους είναι μήπως ο "εχθρός" αναδυθεί από την άγνοιά του

και ωθηθεί στην ιδέα της επανάστασης και της σύγκρουσης. Και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι γι' αυτούς "εχθρός" είναι τα τρία πέμπτα της Ανθρωπότητας. Και ο συγκεκριμένος εχθρός ίσως ωθηθεί στην ιδέα της απόκτησης ταυτότητας μετά από τόσους αιώνες. Δεν έχουν καμία σημασία τα αίτια, οι δικαιολογίες και τα λογικά επιχειρήματα που είναι γεμάτα θεωρίες. Όταν τα τρία πέμπτα των ανθρώπων του πλανήτη συνειδητοποιήσουν ποιος είναι ο εχθρός τους –ότι δηλαδή πρόκειται για λίγους ανθρώπους, που έχουν υπό τον έλεγχό τους δισεκατομμύρια άλλους– τότε θα προετοιμαστούν και θα αντιμετωπίσουν με αποφασιστικότητα και πυγμή αυτόν τον εχθρό!

Μπορώ να καταλάβω και να δεχθώ τον ιδιωτικό τομέα, παρόλο που θεωρώ ότι είναι, μεταξύ άλλων, ένα είδος σπατάλης ικανοτήτων για επιβίωση – αν μπορώ να χρησιμοποιήσω την έκφραση. Δεν μπορώ όμως να καταλάβω, και ακόμα περισσότερο να δεχθώ, το γεγονός ότι ο ιδιωτικός τομέας συνασπίζεται σε ένα γιγάντιο, ανεξέλεγκτο Παγκόσμιο Σύμπλεγμα, οι αντικειμενικοί στόχοι και οι μέθοδοι του οποίου συσκοτίζονται σκόπιμα στο όνομα (κάθε φορά) μιας ανερχόμενης Παγκόσμιας Οικονομίας και γίνονται διεθνώς αποδεκτά, καθώς οι δείκτες κερδών στα οικονομικά διαγράμματα παίρνουν συνεχώς την ανιούσα. Δεν μπορώ επίσης να δεχθώ το ότι επιτρέπουμε στο Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα –τους Διεθνείς Πολίτες– να χειραγωγεί και να εξουσιάζει την ανθρωπότητα, γνωρίζοντας μάλιστα ότι, όταν η θέση του κινδυνεύσει, θα ωθήσει έντεχνα τα δύο πέμπτα του πλανήτη να συγκρουστούν με τα υπόλοιπα τρία πέμπτα, προκειμένου αυτοί, οι Διεθνείς Πολίτες, να κατέχουν ή να διακηρύσσουν για πάντα τον Παγκόσμιο Έλεγχο.

Το Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα δεν διασπάται

ούτε διαλύεται. Υπάρχει μια περίτεχνα δομημένη αραγής ενότητα χιλιάδων ετών. Η πορεία του Συμπλέγματος πάνω στον πλανήτη διασφαλίζεται μέσω της διαδοχής των γενεών. Φυσικά δεν υπάρχουν μόνο οι "νόμιμοι" απόγονοι αυτών των Διεθνών Πολιτών. Υπάρχουν και άτομα που ίσως να μην κατέχουν το επώνυμο κάποιου ιδιοκτήτη πολυεθνικής εταιρείας – όμως είναι γιοι, εγγονοί ή δισέγγονοί τους. Στην κατάλληλη στιγμή περιμαζεύονται από τους φυσικούς τους συγγενείς και χρησιμοποιούνται ανάλογα με τις ανάγκες των Διεθνών Πολιτών.

Υπάρχουν πληροφορίες ότι κάποιοι έχουν σχεδιάσει μια νέα παγκόσμια σύγκρουση με βάση τη διεθνή τακτική του σοκ. Η άνοδος της τιμής του πετρελαίου είναι μόνο η αρχή. Το επόμενο στάδιο θα συμπεριλαμβάνει το ξέσπασμα νέων τοπικών πολέμων, διεθνείς "σπασμούς" στα χρηματιστήρια, μέχρι να επέλθει τελικά η αρχή της σύγκρουσης. Και μην πιστέψετε ότι θα υπάρξει ποτέ κάποιο διεθνές δικαστήριο που θα τους δικάσει και θα τους καταδικάσει. Ίσως να υπάρξει μια καρικατούρα διεθνούς δικαστηρίου, σαν εκείνο της Νυρεμβέργης, όπου δικάστηκαν τα πιόνια – και όχι οι πραγματικοί ένοχοι. Είναι προφανές ότι όλα έχουν σχεδιαστεί και εξακολουθούν να σχεδιάζονται με απαράμιλλο τρόπο – μοναδικό θα έλεγα. Οι «δεξαμενές εγκεφάλων» κάνουν άριστα τη δουλειά τους υπέρ του Συμπλέγματος. Και οι λαοί μάλλον θα παραμείνουν με το όραμα – αφού και πάλι οι κατασκευασμένες και κατεπείγουσες αναγκαιότητες της μίζερης, μετά την παγκόσμια σύγκρουση, ζωής (όποια και αν είναι αυτή...) θα απαιτούν λύσεις εξίσου κατεπείγουσες, προκειμένου να επιτευχθεί μια στοιχειώδης επιβίωση. Οι λαοί θα συνεχίσουν να ζουν στο Παγκόσμιο "Ορνιθοτροφείο" με το ανάλογο "καλαμπόκι" – ανανεωμέ-

νο έστω, αλλά σίγουρα εκείνο που το Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα θα ορίσει...

Για το περιεχόμενο και τα γεγονότα του βιβλίου όπως περιγράφονται σε αυτό, υπεύθυνος είμαι εγώ και μόνον εγώ.

Αθανάσιος Κ. Στριγάς

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ

Η πραγματική εξουσία του κόσμου

Η ιστορία των πολυεθνικών εταιρειών είναι τόσο παλιά, όσο και ο καπιταλισμός και η ανάπτυξη της αποικιοκρατίας στις δυτικές κοινωνίες. Ήδη από τον 16ο αιώνα υπάρχουν αναφορές για ύπαρξη πολυεθνικών εταιρειών της Ολλανδίας (Ολλανδική Εταιρεία των Ανατολικών Ινδιών) και της Βρετανίας (Βρετανική Εταιρεία των Ανατολικών Ινδιών), οι οποίες άλλωστε ήταν και οι Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής. Με τη σημερινή μορφή τους, πάντως, οι πολυεθνικές εταιρείες πρωτοεμφανίζονται τον 19ο αιώνα, ως αποτέλεσμα της βιομηχανικής επανάστασης και της ανάπτυξης του σύγχρονου καπιταλιστικού συστήματος, που απαιτεί τεράστια κεφάλαια, τεχνολογικές καινοτομίες και ταχύτερα μέσα μεταφοράς.

Στη διάρκεια του 19ου και του 20ού αιώνα, η ανάγκη για πρώτες ύλες (πετρέλαιο και τρόφιμα), καθώς και η διαμάχη μεταξύ προστατευτισμού και ανοίγματος των αγορών συνέβαλαν στη δημιουργία και εξάπλωση των πολυεθνικών

εταιρειών – κυρίως από τις ΗΠΑ και ελάχιστες ευρωπαϊκές χώρες. Το 60% αυτών των επιχειρηματικών επενδύσεων κατευθύνθηκε στη Λατινική Αμερική, την Ασία, την Αφρική και τη Μέση Ανατολή. Οι βάσεις πολλών μεγάλων σύγχρονων πολυεθνικών εταιρειών, σε τομείς όπως τα πετροχημικά και τα τρόφιμα, τέθηκαν εκείνα τα χρόνια.

Η ανάπτυξη των πολυεθνικών εταιρειών και των επενδύσεών τους, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, συνέπεσε το δεύτερο μισό του 20ού αιώνα με τη σταδιακή απελευθέρωση του διεθνούς εμπορίου και των αγορών κεφαλαίου και την εμφάνιση του όρου «Παγκοσμιοποίηση» στις αρχές της δεκαετίας του '80, σε διάφορα πανεπιστήμια των ΗΠΑ. Τα τελευταία χρόνια ο όρος «Παγκοσμιοποίηση» έχει γίνει το βασικό δόγμα της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας, στην οποία έχουν παραδοθεί, με μερικές μικρές αριστερές αποκλίσεις, ακόμα και οι Ευρωπαίοι σοσιαλιστές και σοσιαλδημοκράτες. Η Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου (GATT) και ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ) που την αντικατέστησε, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) και η Παγκόσμια Τράπεζα καθόρισαν, εν πολλοίς, το θεσμικό πλαίσιο, το οποίο επέτρεψε στις πολυεθνικές εταιρείες να γιγαντωθούν και να κυριαρχήσουν σε δεκάδες τοπικές αγορές.

Τι είναι όμως οι πολυεθνικές εταιρείες; Ως πολυεθνική χαρακτηρίζεται μια επιχείρηση που διαθέτει δύο βασικά χαρακτηριστικά:

1. Πραγματοποιεί σημαντικό μέρος της επιχειρηματικής της δραστηριότητας (πωλήσεις, διανομή, εκμετάλλευση, παραγωγή, έρευνα και ανάπτυξη) εκτός της χώρας καταγωγής της. Η οικονομική δραστηριότητά της εξαρτάται δηλαδή από τις επιχειρηματικές της δραστηριότητες σε δύο ή περισσότερες χώρες.

2. Οι αποφάσεις της διοικούσας αρχής βασίζονται σε περιφερειακές ή παγκόσμιες επιλογές. Οι πωλήσεις, δηλαδή, σε έναν ευρύ γεωγραφικό χώρο ή διεθνώς, αποτελούν τη βασική στρατηγική και επιδίωξή τους.

Μια πολυεθνική εταιρεία μπορεί να είναι εισηγμένη σε ένα ή πολλά χρηματιστήρια και οι μέτοχοί της μπορεί να είναι ιδιώτες, αλλά και θεσμικοί επενδυτές (τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρείες, ταμεία συντάξεων κ.λπ.). Υπάρχουν βέβαια και οι "ιδιωτικές" πολυεθνικές, των οποίων οι μετοχές δεν συναλλάσσονται στα χρηματιστήρια και ελέγχονται συνήθως από οικογένειες (Ροκφέλερ, Μέλον κ.ά.).

Η μητρική εταιρεία μιας πολυεθνικής εδρεύει στη χώρα καταγωγής της και ασκεί απόλυτη εξουσία και έλεγχο στις θυγατρικές της, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό, είτε απευθείας είτε μέσω κατοχής σημαντικού ποσοστού του μετοχικού κεφαλαίου. Οι θυγατρικές μπορεί να έχουν διαφορετικά ονόματα και να εδρεύουν στην ίδια χώρα με αυτήν της μητρικής εταιρείας. Αυτό σημαίνει ότι μια θυγατρική δεν μπορεί να ακολουθήσει αυτόνομη επιχειρηματική πολιτική, δεν μπορεί ούτε να κυκλοφορήσει διαφορετικά προϊόντα ή να προχωρήσει σε διαφοροποίηση της συσκευασίας, χωρίς την έγκριση της μητρικής.

Αν ο Αμερικανός πρόεδρος Ντουάιτ Αϊζενχάουερ, τον προηγούμενο αιώνα, ανησυχούσε για την –από τότε– αυξανόμενη οικονομική και επομένως πολιτική επιρροή των μεγάλων επιχειρήσεων, πώς να σχηματοποιήσουμε σήμερα τις πολλαπλές επιρροές των πολυεθνικών εταιρειών, που ελέγχουν, σε παγκόσμιο επίπεδο, τις πλουτοπαραγωγικές πηγές, καθώς και τη διεθνή πολιτική, επηρεάζοντας αποφασιστικά τα σημαντικότερα κέντρα αποφάσεων;

Ενώ το 1906 υπήρχαν 2-3 μεγάλες επιχειρήσεις, με επεν-

δύσεις αξίας 500 εκατομμυρίων δολαρίων, το 1971 υπήρχαν 230 τέτοιες επιχειρήσεις, με το 1/3 από αυτές να διαθέτει επενδύσεις μεγαλύτερες του ενός δισεκατομμυρίου δολαρίων. Το 1970 υπήρχαν 7.000 μητρικές πολυεθνικές εταιρείες. Σήμερα, πέραν των 100 μεγάλων πολυεθνικών, υπάρχουν άλλες 60.000 πολυεθνικές, με 500.000 θυγατρικές εταιρείες σε ολόκληρη τη γη. Οι 100 μεγαλύτερες πολυεθνικές εταιρείες –οι περισσότερες με έδρα τις ΗΠΑ και την Ευρώπη– πούλησαν το 1998 προϊόντα αξίας 2,1 τρισ. δολαρίων, δεκατρείς φορές περισσότερο από το ελληνικό ΑΕΠ. Οι επενδύσεις τους στο εξωτερικό φτάνουν τα 2,1 τρισ. δολάρια και απασχολούν, μέσω των θυγατρικών τους, 6 εκατομμύρια άτομα. Ο κύκλος εργασιών τους, το 1998, έφτασε τα 11 τρισ. δολάρια, όταν η συνολική αξία των παγκόσμιων εξαγωγών φτάνει μόλις τα 7 τρισ. δολάρια...

Ο μεγάλος αριθμός των πολυεθνικών θα μπορούσε να οδηγήσει σε λανθασμένα συμπεράσματα. Στην πραγματικότητα, τον κύριο όγκο του πολυεθνικού πλούτου λυμαίνονται οι ιδιοκτήτες των 1.000 μεγαλύτερων επιχειρήσεων στον κόσμο, οι οποίοι ελέγχουν τα 4/5 της παγκόσμιας παραγωγής. Οι 500 μεγαλύτερες πολυεθνικές ελέγχουν το 25% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (ΑΕΠ) παγκοσμίως, ενώ οι υπόλοιπες 500 το 42% του αμερικανικού ΑΕΠ. Τα έσοδα των 10 μεγαλύτερων πολυεθνικών φτάνουν τα 901 δισ. δολάρια, ποσό πολύ μεγαλύτερο από αυτό των εσόδων εκατοντάδων μικρών χωρών.

Οι πωλήσεις της MITSVI και της General Motors, που υπερβαίνουν τα 50 δισεκατομμύρια δολάρια, ξεπερνούν το ΑΕΠ της Δανίας, της Τουρκίας και της Πορτογαλίας μαζί, και είναι κατά πολύ μεγαλύτερες από το ΑΕΠ όλων των

υποσαχάριων αφρικανικών χωρών που θεωρούνται οι φτωχότερες στον κόσμο. Οι πέντε μεγαλύτερες αυτοκινητοβιομηχανίες και κατασκευάστριες εταιρείες φορτηγών αυτοκινήτων καταλαμβάνουν το 60% των πωλήσεων τροχοφόρων στον κόσμο. Οι πέντε μεγαλύτερες πολυεθνικές του πετρελαίου ελέγχουν περισσότερο από το 40% της παγκόσμιας βιομηχανίας πετρελαίου. Η Shell, για παράδειγμα, πραγματοποιεί έρευνες για ανεύρεση πετρελαίου σε 50 χώρες, διαθέτει διυλιστήρια σε 34 χώρες και ελέγχει την αγορά 100 χωρών του πλανήτη.

Οι αριθμοί είναι εφιαλτικοί και αποτυπώνουν το πραγματικό πρόσωπο των πολυεθνικών εταιρειών, για τις οποίες πολύς λόγος γίνεται και για τις οποίες υπάρχει η βάσιμη κατηγορία πως έχουν αλώσει πλέον τις δυτικές δημοκρατίες, ακόμη και αυτή την ίδια την πανίσχυρη αμερικανική δημοκρατία, αφού οι πολιτικοί εμφανίζονται (και είναι) πραγματικά ανίσχυροι μπροστά σε αυτήν την κολοσσιαία οικονομική και πολιτισμική διείσδυση και επιρροή.

Μια ματιά μόνο στα προϊόντα που καταναλώνουμε –από την Κόκα-Κόλα ως τις δισκέτες των υπολογιστών– είναι αρκετή για να μας πείσει για την παρουσία, παντού γύρω μας, προϊόντων των πολυεθνικών εταιρειών. Πίσω από δεκάδες προϊόντα, ακόμη και σε πολύ μικρές και απομακρυσμένες περιοχές, βρίσκεται το όνομα κάποιας αμερικανικής, ευρωπαϊκής ή ιαπωνικής πολυεθνικής εταιρείας, για λογαριασμό της οποίας εργάζονται εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες του Τρίτου Κόσμου, συχνά σε άθλιες συνθήκες και έναντι αμοιβής πολύ κατώτερης από αυτής των συναδέλφων τους στη Δύση.

Εδώ και χρόνια, αποτελεί κοινή αντίληψη –ακόμα και στις δυτικές κοινωνίες– ότι οι πολυεθνικές είναι τέρατα που

απειλούν τη δημοκρατία και εκμεταλλεύονται στυγνά τους εργαζομένους σε ολόκληρο τον κόσμο και ότι αυτές κρύβονται πίσω από τη διακυβέρνηση των χωρών. Η πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού και η απόλυτη κυριαρχία των δυνάμεων της αγοράς –βοηθούντος και του μάρκετινγκ– κατάφερε να εξωραΐσει προς στιγμήν την εικόνα της διεθνούς κοινής γνώμης για τις πολυεθνικές.

Ωστόσο, η εχθρότητα κατά των πολυεθνικών έχει αναkάμψει, και αυτή τη φορά πιο έντονα από ποτέ. Αυτή είναι η πιο ορατή πλευρά της παγκοσμιοποίησης, με την εξαγορά ή τη συγχώνευση τοπικών επιχειρήσεων και τον εκτοπισμό άλλων από την αγορά. Ακόμη και πλούσιες ή ευημερούσες χώρες θεωρούν το υπερβολικό μέγεθός τους απειλή. Οι φαινομενικά και κατ' εξοχήν ευνοούμενες της παγκοσμιοποίησης ΗΠΑ δεν φαίνεται, παρ' όλα αυτά, να έχουν καλή γνώμη για τις πολυεθνικές. Το 95% των Αμερικανών πιστεύει πως οι αμερικανικές πολυεθνικές έχουν περισσότερους από έναν στόχους, πέρα από το να κερδίζουν χρήματα, και θεωρούν ότι χρωστούν "κάτι" στους εργαζόμενους και τις κοινότητες στις οποίες λειτουργούν και ότι μερικές φορές θα πρέπει να θυσιάζουν μέρος των κερδών τους για να βελτιώνουν τις συνθήκες ζωής των εργαζομένων και των κοινοτήτων.

Η άποψη των Αμερικανών απορρέει από κάποια απλά γεγονότα, τα οποία δίνουν μια άλλη όψη της Αμερικής, την οποία δεν καταμετρούν οι δείκτες της Γουόλ Στριτ. Το 10% του πληθυσμού των ΗΠΑ κατέχει το 81,8% της ιδιόκτητης γης, το 81,2% των μετοχών και το 88% των ομολόγων. Οι 192 πολυεθνικές που μετέχουν στην οργάνωση «Επιχειρηματική Στρογγυλή Τράπεζα» κατέχουν το μισό περίπου του αμερικανικού ΑΕΠ, ενώ το 70% της χρηματοδότησης και

των δυο μεγάλων κομμάτων (Ρεπουμπλικάνοι και Δημοκρατικοί) προέρχεται από τις πολυεθνικές εταιρείες. Το 98% όλων των επιχειρήσεων στις ΗΠΑ καταλαμβάνει μόνο το 25% της επιχειρηματικής δραστηριότητας στη χώρα αυτή, ενώ το υπόλοιπο 2% καταλαμβάνει περίπου το 75%.

Ωστόσο, ενώ διογκώνεται η αμφισβήτηση του ρόλου των πολυεθνικών στις βιομηχανικά ανεπτυγμένες χώρες, στις χώρες του Τρίτου Κόσμου, που αντιμετωπίζουν ακόμα και σήμερα το φάσμα της πείνας, εξακολουθούν να θεωρούνται ως μοναδική πηγή επενδύσεων και δημιουργίας θέσεων εργασίας, που τόσο έχουν ανάγκη. Είναι γεγονός ότι για τις αναπτυσσόμενες χώρες, ειδικά της νοτιοανατολικής Ασίας και της Λατινικής Αμερικής, το πολυεθνικό κεφάλαιο μοιάζει με μάννα εξ ουρανού που θα τις οδηγήσει στο κλάμπ των ανεπτυγμένων χωρών. Τουλάχιστον αυτό πιστεύουν. Το αποτέλεσμα είναι αυτές οι κυβερνήσεις να προσπαθούν με κάθε μέσο να προσελκύσουν τις πολυεθνικές, άροντας, για παράδειγμα, τους περιορισμούς στις επενδύσεις και προχωρώντας σε ιδιωτικοποιήσεις των κρατικών επιχειρήσεων.

Ωστόσο, οι πολυεθνικές, με την τεράστια και άνιση επέκτασή τους, σε ελάχιστες χώρες του Τρίτου Κόσμου κάνουν επενδύσεις, ενώ το μεγαλύτερο μέρος των δραστηριοτήτων τους λαμβάνει χώρα στις αναπτυγμένες χώρες. Επιπλέον, έχουν αποκτήσει τεράστια πολιτική και οικονομική δύναμη, που θέτει ζητήματα ηθικής και κοινωνικής τάξης. Είναι αναγκαίο κακό λοιπόν οι πολυεθνικές εταιρείες; Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα είναι αρκετά δύσκολη. Το θέμα μόλις τώρα αρχίζει να συζητείται ανοιχτά. Καλό είναι πάντως να γνωρίζουμε ποιος πράγματι κυβερνά τον κόσμο.

Πολιτική και πρακτικές των πολυεθνικών

Η επικράτηση των πολυεθνικών εταιρειών –μεταπολεμικά– στο διεθνές εμπόριο, είχε ως αποτέλεσμα να αναπτυχθεί το λεγόμενο ενδοεπιχειρησιακό εμπόριο, το οποίο επιτρέπει σε μια πολυεθνική να χαλιναγωγεί τις τιμές και να εκμεταλλεύεται τις διαφορές στις εθνικές νομοθεσίες, όπως τους φόρους κ.λπ. Για παράδειγμα, μειώνουν τις τιμές σε χώρες όπου η φορολογία είναι χαμηλή. Με τον τρόπο αυτό, οι πολυεθνικές μειώνουν κατά πολύ το συνολικό φορολογικό κόστος τους και ενισχύουν τα κέρδη τους διεθνώς, τα οποία χρησιμοποιούνται ως δέλεαρ για την άνοδο της μετοχής τους στα διάφορα χρηματιστήρια, στα οποία αυτή διαπραγματεύεται. Είτε άμεσα πάντως, μέσω του επηρεασμού των τιμών και της εκμετάλλευσης των διαφορετικών εθνικών νομοθεσιών, είτε έμμεσα, με τη δημιουργία ενός ευνοϊκού διεθνούς θεσμικού πλαισίου, οι πολυεθνικές εταιρείες καταφέρνουν να διατηρούν τη δεσπόζουσα θέση τους και να αποτελούν τη βασική κινητήρια δύναμη για την ανάπτυξη της οικονομίας –με τους δικούς τους όρους βέβαια– και κάθε απαραίτητης τεχνολογικής καινοτομίας.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στη διάρκεια της δεκαετίας του '70, οι πολυεθνικές εταιρείες στη Λατινική Αμερική υπερτιμούσαν, μέσω των εκεί εγκατεστημένων θυγατρικών τους, μέχρι και 165%, τα προϊόντα της φαρμακοβιομηχανίας, ενώ η εισαγωγή πρώτων υλών υπερτιμάτο μεταξύ 124% και 147%.

Με τόσο τεράστια οικονομική δύναμη και κύκλο εργασιών, οι πολυεθνικές έχουν τη δυνατότητα να διαφθείρουν οικονομικά κυβερνήσεις και αξιωματούχους, να επηρεάζουν επιτροπές και να χρηματοδοτούν πολιτικά κόμματα.

Η επέμβασή τους φτάνει στα άκρα, όπως είδαμε να συμβαίνει στο παρελθόν στη Λατινική Αμερική, όπου πίσω από τις στρατιωτικές επεμβάσεις των ΗΠΑ, έχει καταγγελθεί ότι κρύβονταν αμερικανικές πολυεθνικές.

Το 1954 οι ΗΠΑ επενέβησαν στη Γουατεμάλα, για να αποτρέψουν τη δήμευση με αποζημίωση αχρησιμοποίητης έκτασης που ανήκε στην αμερικανική πολυεθνική United Fruit Company, προς αναδιανομή σε αγρότες. Άλλο, επίσης, χαρακτηριστικό παράδειγμα επέμβασης αποτελεί η Χιλή της δεκαετίας του '70. Όπως προαναφέραμε, η αμερικανική εταιρεία επικοινωνιών ITT, του Χάρολν Τζενίν, φέρεται να χρηματοδότησε τη CIA για να ηγηθεί προεκλογικής εκστρατείας κατά του νόμιμα εκλεγμένου σοσιαλ-αριστερού προέδρου Σαλβατόρ Αλιέντε. Η ITT φαίνεται πως συνέχισε να χρηματοδοτεί την αντίδραση κατά του Αλιέντε και τη διακοπή οποιασδήποτε οικονομικής και πολιτικής σχέσης μαζί του. Όταν τα πολλαπλά αντίμετρα της Ουάσινγκτον δεν κατάφεραν να κάμψουν την εκλεγμένη κυβέρνηση της Χιλής, επιστρατεύτηκε ο στρατηγός Πινοσέτ και τα τανκς, πλημμυρίζοντας στο αίμα και τον πόνο ολόκληρη τη χώρα. Δεν πρέπει φυσικά να αγνοήσουμε ότι ο Πινοσέτ παραμένει μέχρι σήμερα ατιμώρητος για ένα από τα ειδεχθέστερα εγκλήματα του 20ού αιώνα, χάρη στην ανοχή της Αμερικής και της Δύσης γενικότερα.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό παράδειγμα της απίστευτης δύναμης των πολυεθνικών είναι το ότι, στις 14 Απριλίου του 2000, η οργάνωση «Ευρωπαϊκή Στρογγυλή Τράπεζα Βιομηχάνων», που εκπροσωπεί 45 ευρωπαϊκές πολυεθνικές εταιρείες, ζήτησε δημόσια την εκ βάθρων αναδιάρθρωση του ευρωπαϊκού ασφαλιστικού συστήματος – προς όφελός τους φυσικά.

Καθοριστικός είναι επίσης ο ρόλος των πολυεθνικών, αναφορικά με την προστασία του περιβάλλοντος. Πολλές πολυεθνικές δεν διστάζουν να προβάλλουν το "οικολογικό" τους προφίλ, κυρίως προς τους πολίτες δυτικών χωρών, φροντίζοντας ωστόσο να εκμεταλλεύονται στο έπακρο την αδυναμία των περισσοτέρων κυβερνήσεων, ειδικά στον Τρίτο Κόσμο, να επιβάλουν τον οποιονδήποτε έλεγχο μέσα σε ένα διεθνοποιημένο περιβάλλον πλήρους απελευθέρωσης των αγορών. Οι δραστηριότητες των πολυεθνικών ευθύνονται, για παράδειγμα, για το 50% των καυσαερίων που εκπέμπονται παγκοσμίως και έχουν προκαλέσει το φαινόμενο του θερμοκηπίου.

Οι πολυεθνικές ελέγχουν, κατά το μεγαλύτερο μέρος, τις βιομηχανικές εκείνες δραστηριότητες που έχουν άμεση σχέση με το περιβάλλον. Το 50% της εξόρυξης και διύλισης πετρελαίου στον κόσμο γίνεται από πολυεθνικές εταιρείες. Επιπλέον έχουν τον αποκλειστικό έλεγχο της παραγωγής και χρήσης χλωροϋδρογονανθράκων, που ευθύνονται για την καταστροφή του όζοντος. Έξι εταιρείες ελέγχουν το 63% της εξορύξεως μεταλλευμάτων παγκοσμίως, το 65% της διύλυσης και το 54% της επεξεργασίας μετάλλων. Οι πολυεθνικές, επίσης, ελέγχουν το 80% της καλλιεργήσιμης γης παγκοσμίως, ενώ το μεγαλύτερο μέρος των γενετικά μεταλλαγμένων σπόρων και της έρευνας στη βιοτεχνολογία βρίσκεται σε χέρια πολυεθνικών.

Όσον αφορά την απασχόληση, στις ΗΠΑ οι πολυεθνικές προχωρούν σε δραστική περικοπή θέσεων εργασίας. Μεταξύ 1982 και 1993 οι αμερικανικές πολυεθνικές περιέκοψαν ένα εκατομμύριο θέσεις εργασίας στο εσωτερικό, αλλά δημιούργησαν 345.000 θέσεις εργασίας εκτός Ηνωμένων Πολιτειών. Οι περικοπές χιλιάδων θέσεων εργασίας

είναι ένα νέο modus vivendi και των ευρωπαϊκών πολυεθνικών, που βρίσκονται σε φάση συγχωνεύσεων λόγω ΟΝΕ, ενώ στις λιγότερο αναπτυγμένες χώρες τα εργασιακά δικαιώματα και η ασφάλιση εργασίας είναι είδη εν ανεπαρκεία. Μεταξύ 1972 και 1992 οι άμεσες επενδύσεις πολυεθνικών εταιρειών οκταπλασιάστηκαν, ενώ η απασχόληση σε αυτές ούτε καν διπλασιάστηκε.

Ο γιγαντισμός των πολυεθνικών και η ευλογία των πολέμων

Όπως προαναφέραμε, η δημιουργία πολυεθνικών εταιρειών δεν είναι κάτι καινούργιο. Από τον 16ο αιώνα υπήρχαν πολυεθνικές, όπως η Βρετανική Εταιρεία Ανατολικών Ινδιών που είχε συσταθεί για την προώθηση των εμπορικών και οικονομικών συναλλαγών στις αποικίες της Άπω Ανατολής, της Αφρικής και της Αμερικής.

Η εισαγωγή του ηλεκτρισμού και της μηχανής εξωτερικής καύσης στην παραγωγή έδωσαν νέα ώθηση στη βιομηχανία, παρέχοντας μεγαλύτερες ευκαιρίες για οικονομίες κλίμακας. Οι εξελίξεις αυτές έδωσαν επίσης μεγάλες δυνατότητες στις επιχειρήσεις για διεθνή επέκταση των δραστηριοτήτων τους. Όχημα αυτής της έντονης διεθνοποίησης, την περίοδο 1850-1914, όπως πάντα άλλωστε, ήταν οι άμεσες ξένες επενδύσεις, που το 1914 είχαν φτάσει τα 14,4 δισ. δολάρια.

Το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου άλλαξε τα γεωπολιτικά δεδομένα στην Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο. Δημιουργήθηκαν νέα σύνορα, ενώ η επανάσταση στη Ρωσία έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην ενίσχυση του εργατικού κινή-

ματος, αλλά και την όξυνση των παλαιών αντιθέσεων κεφαλαίου και εργασίας. Η Βρετανία άρχισε να παρακμάζει από Μητρόπολη του διεθνούς καπιταλισμού και ανέτειλε το επιχειρηματικό άστρο των ΗΠΑ. Οι εξελίξεις αυτές, όπως ήταν φυσικό, είχαν άμεσο αντίκτυπο και στην παγκόσμια οικονομία. Η Αμερική άρχισε να παίρνει τη σκυτάλη στις άμεσες επενδύσεις σε ολόκληρο τον κόσμο.

Βασικοί τομείς επενδύσεων ήταν τα ορυκτά, το πετρέλαιο, τα πολύτιμα μέταλλα, η ζάχαρη, ο καπνός και τα τροπικά φρούτα. Ταυτόχρονα, η δραστηριότητα των αμερικανικών πολυεθνικών εταιρειών εξαπλώθηκε στη γεωγραφική περιοχή της Αμερικής (Καναδάς, Μεξικό), αλλά και στην Ευρώπη.

Οι ευρωπαϊκές πολυεθνικές δραστηριοποιούνταν κυρίως στην Ευρώπη, αλλά και στην αμερικανική αγορά, καθώς και στις δεκάδες αποικίες των ευρωπαϊκών κρατών. Οι βρετανικές πολυεθνικές εξαπλώθηκαν αρχικά στις περιοχές της βρετανικής κοινοπολιτείας. Την ίδια περίοδο εμφανίστηκαν και οι πρώτες τέσσερις ιαπωνικές πολυεθνικές, στην Ιαπωνία και την Κίνα.

Πάντως, παρά τη συνεχιζόμενη εξάπλωση της δραστηριότητας των πολυεθνικών την περίοδο του Μεσοπολέμου, η διεθνής δραστηριότητα μειώθηκε σημαντικά σε σχέση με τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ειδικά μετά τη μεγάλη οικονομική κρίση που προκάλεσε το κραχ του 1929 στη Γουόλ Στριτ. Οι πολυεθνικές εταιρείες βέβαια χρησιμοποίησαν ευρέως τη μέθοδο του καρτέλ ως αμυντική τακτική απέναντι στους δασμολογικούς περιορισμούς που επιβλήθηκαν εκείνη την εποχή.

Το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ανέδειξε τις Ηνωμένες Πολιτείες ως τον μοναδικό νικητή, σε στρατιωτικο-

πολιτικό και οικονομικό επίπεδο από την πλευρά της Δύσης και των δυνάμεων της ελεύθερης οικονομίας. Η περίοδος 1945-1960 κυριαρχείται, σχεδόν αποκλειστικά, από την εξάπλωση των αμερικανικών πολυεθνικών, αφού η Ευρώπη επούλωνε τις πληγές της και παλιές αποικίες έμπαιναν σε τροχιά ανεξαρτητοποίησης.

Οι θυγατρικές επιχειρήσεις που δραστηριοποιήθηκαν την περίοδο εκείνη στον πλανήτη ανήκουν σε 174 μεγάλες πολυεθνικές, από τις οποίες τα 2/3 ήταν αμερικανικές. Είναι η εποχή που τίθενται οι βάσεις για τη δημιουργία του μεταπολεμικού διεθνούς οικονομικού συστήματος, με πρωταγωνιστή βέβαια τις Ηνωμένες Πολιτείες. Είναι η εποχή που ιδρύονται το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, η Παγκόσμια Τράπεζα και η GATT (πρόδρομος του ΠΟΕ), με στόχο τη διατήρηση της σταθερότητας της παγκόσμιας οικονομίας.

Η δεκαετία του '60 σηματοδότησε τη σταδιακή κυριαρχία των πολυεθνικών επιχειρήσεων σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης. Η απελευθέρωση των αγορών κεφαλαίου –ειδικά μετά τη δεκαετία του '70– η κατάργηση του προστατευτισμού και η δημιουργία οικονομικών ενώσεων, όπως η ΕΟΚ, καθώς και οι αυξημένες ανάγκες των κρατών σε εισφορά ξένων κεφαλαίων μετέβαλαν σταδιακά τις πολυεθνικές επιχειρήσεις σε κράτος εν κράτει, εκτοπίζοντας παραδοσιακούς τομείς παραγωγής. Η οικονομία διεθνοποιήθηκε. Η εγκατάσταση των πολυεθνικών εταιριών σε συγκεκριμένες γεωγραφικές περιοχές συνοδεύτηκε από εγκατάλειψη άλλων. Αυξήθηκε το ενδοεπιχειρησιακό εμπόριο. Το θεσμικό-εθνικό πλαίσιο σιγά-σιγά γίνεται πιο ελαστικό. Οι άμεσες ξένες επενδύσεις ξεπερνούν σε ρυθμούς ανάπτυξης το διεθνές εμπόριο. Είναι η εποχή που, με αλλε-

πάλληλες συμφωνίες της GATT, απελευθερώνονται το διεθνές εμπόριο και οι ξένες επενδύσεις.

Οι σταθερές συναλλαγματικές ισοτιμίες καταργούνται από το 1971 και τα νομίσματα γίνονται "άυλοι τίτλοι" στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές των διεθνών αγορών. Ειδικά μετά την επικράτηση στην Αμερική και τη Βρετανία του πνεύματος Ρίγκαν-Θάτσερ, τη δεκαετία του '80, η απελευθέρωση των αγορών γίνεται μοχλός της οικονομικής πολιτικής, με ολίγον ξεπερασμένο αντικομμουνισμό.

Με την κατάρρευση του Τείχους του Βερολίνου και του υπαρκτού σοσιαλισμού, η δύναμη των πολυεθνικών εταιρειών εξαπλώθηκε ακόμη περισσότερο, σε βαθμό που να προβληματίζει ακόμη και εκπροσώπους του διεθνούς κατεστημένου, όπως τον ΟΗΕ, τον ΟΟΣΑ, καθώς και τον ίδιο τον πρόεδρο της Αμερικής.

Η ΟΝΕ και το διεθνές θεσμικό πλαίσιο που διαμορφώνεται από τον ΠΟΕ και την απόλυτη εξουσία έναντι των δημοκρατικά εκλεγμένων κυβερνήσεων, ενισχύουν τη δύναμη των πολυεθνικών, που περνούν πλέον στη φάση του συγκεντρωτισμού, ιδίως στην Ευρώπη και την Αμερική, με τίμημα την κατάργηση εκατοντάδων χιλιάδων θέσεων εργασίας. Κάθε μεγάλη συγκέντρωση συνοδεύεται πλέον από τη μόνιμη επωδό των περικοπών θέσεων εργασίας, στον βαθμό του περιορισμού του κόστους και της αύξησης της μετοχικής αξίας κάθε εταιρείας, προς όφελος των λιγοστών χαρτοφυλακίων και των μάνατζερ που τη διοικούν.

Σήμερα, δεν δίνονται πλέον μάχες για την επικράτηση ή μη των πολυεθνικών, αφού η παγκοσμιοποίηση έχει γίνει αποδεκτή από την πλειοψηφία του σύγχρονου κόσμου. Δίνονται ωστόσο μάχες σε οικονομικό επίπεδο, αφού η απελευθέρωση των κεφαλαίων, που ακολούθησε την κυριαρχία

των πολυεθνικών, δημιουργεί σοβαρές εστίες αναταραχής και αστάθειας, όχι μόνο στις αναπτυσσόμενες οικονομίες, αλλά και στην ίδια τη Δύση (π.χ. οικονομική κρίση του 1997). Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι η δεκαετία του '90, στην οποία σημειώθηκε η μεγαλύτερη απελευθέρωση των οικονομιών παγκοσμίως, συνοδεύτηκε και από τις μεγαλύτερες οικονομικές, νομισματικές και χρηματιστηριακές κρίσεις.

Ο 21ος αιώνας είναι, χωρίς αμφιβολία, ο αιώνας των πολυεθνικών, με όλες τις αντιφάσεις που προκαλεί ο συγκεντρωτισμός της παγκόσμιας οικονομίας στα χέρια μερικών χιλιάδων επιχειρήσεων, που ελέγχουν ουρανό, γη και θάλασσα σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Το... Σύστημα

Η Νέα Υόρκη αποτελεί, εδώ και αρκετά χρόνια, το κέντρο της παγκόσμιας εξουσίας. Είναι το κέντρο των μεγαλύτερων πολυεθνικών και του χρήματος. Μπροστά στους τραπεζίτες της, οι Γερμανοί, οι Ελβετοί, οι Γάλλοι, οι Ολλανδοί ή οι Βέλγοι τραπεζίτες φαντάζουν πρωτόγονοι. Κανείς στον κόσμο δεν γνωρίζει πώς να διαχειρίζεται καλύτερα τα χρήματα. Και κανείς βέβαια δεν τολμά να τα βάλει με το «Σύστημά» τους.

Το *Σύστημα* δεν έχει οργανόγραμμα και το αποτελούν ο Άλαν Γκρίνσπαν και δυο ντουζίνες άντρες, από τις ΗΠΑ φυσικά.

Υπάρχουν κάποιοι –συνήθως όσοι διακατέχονται από άγνοια– που διατηρούν επιφυλάξεις για τις συνωμοσιολογικές θεωρίες που αφορούν το *Σύστημα*. Αναφερόμαστε στις φήμες που υπάρχουν σε σχέση με τους Ροκφέλερ, τους Ρότσιλντ, τα

αφεντικά της Morgan Stanley, της First Boston, της Lehman Brothers και κάποιους άλλους, ότι δηλαδή, εδώ και αιώνες, ελέγχουν ουσιαστικά την Αμερική και κατά συνέπεια ολόκληρο τον κόσμο μέσα από τον έλεγχο που ασκούν στην τεράστια αγορά κεφαλαίου παγκοσμίως και χάρη στη δυνατότητα που τους δίνουν τα χρήματα να κινούν τα νήματα – ιδιαίτερα αυτά που φτάνουν μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα νοτιότερα της Νέας Υόρκης, στην Ουάσινγκτον.

Μεταξύ αυτών που διατηρούσαν επιφυλάξεις ήμουν και εγώ. Το πόσο αφελής ήμουν, το κατάλαβα πολύ αργότερα. Όχι ότι πίστεψα, έστω και ένα λεπτό, σε κάποια αληθινή συνωμοσία. Τουλάχιστον όχι σε τόσο επικίνδυνη συνωμοσία. Αλλά σε κάτι που δεν απέχει πολύ από αυτήν, κάτι που ξεκινούσε από καλή πρόθεση, αλλά “ξέφευγε” στην εφαρμογή. Ήταν ένα αριστοτεχνικά κατασκευασμένο δίκτυο φίλων ή παλιών φίλων, αν προτιμάτε. Μόνο που είχαν γίνει υπερβολικά ομαλές μετακινήσεις, πίσω, εμπρός και πάλι πίσω, ανάμεσα σε θέσεις-κλειδιά στην Ουάσινγκτον και τη Γουόλ Στριτ στη Νέα Υόρκη.

Αυτό ουσιαστικά ξεκίνησε το 1933, όταν ο Μπερνάρ Μπαρούχ άρχισε να παίζει ρόλο συνδέσμου ανάμεσα στη Νέα Υόρκη και τον Αμερικανό πρόεδρο Ρούσβελτ. Ο Τζον Μακ Κλόι ανέλαβε τον ίδιο ρόλο, όταν στον Λευκό Οίκο πήγε ο Χάρι Τρούμαν. Πρώτα ανέλαβε τη νεοϊδρυθείσα Παγκόσμια Τράπεζα. Ύστερα ανέλαβε να κουμαντάρει ως κυβερνήτης την τότε Δυτική Γερμανία στη θέση του Λούσιους Κλέι. Ήταν δικός τους άνθρωπος, όχι του Τρούμαν, και τον τοποθέτησαν στη θέση αυτή επειδή ήταν αποφασιστικής σημασίας για τη διατήρηση ενός ασφαλούς κόσμου για τον αμερικανικό καπιταλισμό της μεταπολεμικής εποχής. Ο Λούσιους Κλέι τοποθετήθηκε στη συνέχεια στο Διοικητι-

κό Συμβούλιο της Lehman Brothers. Ο Μακ Κλόι επέστρεψε στη Νέα Υόρκη, όπου έγινε πρόεδρος της Chase Manhattan Bank (της οικογένειας Ροκφέλερ) και μέλος μιας ντουζίνας Διοικητικών Συμβουλίων ισάριθμων πολυεθνικών της Αμερικής. Ταυτόχρονα ήταν Δημόσιος Σύμβουλος του προέδρου των ΗΠΑ.

Ο Αϊζενχάουερ είχε ως σύνδεσμο με τη Νέα Υόρκη τον Τσάρλι Γουίλσον, ο οποίος είχε κάνει την περίφημη δήλωση: «Ό,τι είναι καλό για την General Motors, είναι καλό και για τις Ηνωμένες Πολιτείες».

Η πολιτική Κένεντι διαμορφωνόταν με τη συμβουλή συνδέσμων όπως ο Τζορτζ Μπολ (ανώτατο στέλεχος της Lehman Brothers) και ο Τζορτζ Μακ Μπάντι, ο οποίος, αφού πρώτα διαχειρίστηκε την αμερικανική εξωτερική πολιτική, ανέλαβε κατόπιν τη διαχείριση των εκατομμυρίων δολαρίων του Ιδρύματος Φορντ.

Ο πρόεδρος Λίντον Τζόνσον κληρονόμησε τον Μακναμάρα, ο οποίος αποτελεί ένα σχεδόν κλασικό παράδειγμα του πώς λειτουργεί το περίφημο *Σύστημα*. Ο Μακναμάρα διηύθυνε πρώτα την πολυεθνική εταιρεία κατασκευής αυτοκινήτων Ford. Ύστερα, τον Πόλεμο του Βιετνάμ στο αμερικανικό Πεντάγωνο, για να καταλήξει πρόεδρος της παλιάς μας φίλης, της Παγκόσμιας Τράπεζας.

Θα μπορούσε κανείς να πει ότι τον Ρίτσαρντ Νίξον βοήθησε να "κατοικήσει" στον Λευκό Οίκο, αλλά και να πεταχτεί έξω από αυτόν, ο μεγαλύτερος δικηγόρος στα χρονικά της Γουόλ Στριτ, ο Τζον Μίτσελ, τον οποίο είχε διορίσει υπουργό Δικαιοσύνης στην κυβέρνησή του.

Στον πρόεδρο Τζέραλντ Φορντ δεν άφησαν σχεδόν κανένα περιθώριο. Τον εξανάγκασαν να παραχωρήσει τη μισή και πλέον προεδρία στον εξέχοντα απόφοιτο του κέ-

ντρου εκπαίδευσης Ροκφέλερ, τον διανοητή δόκτορα Κίσινγκερ. Τελικά ο ίδιος ο προπονητής, ο Νέλσον Ροκφέλερ, πήρε άδεια απουσίας από τη Νέα Υόρκη για να είναι σίγουρος ότι ο Τζέραλντ Φορντ δεν θα ευτέλιζε την υπόλοιπη μισή προεδρία. Σε όλη τη διάρκεια της προεδρίας Φορντ, ο Νέλσον Ροκφέλερ βρισκόταν στην Ουάσινγκτον για να τον "προσέχει". Όσον αφορά στον πρόεδρο Μπιλ Κλίντον, το *Σύστημα* είχε ορίσει ως σύνδεσμο τον Λέοναρντ Φερθ.

Προς το τέλος της δεκαετίας του '70, η θηλιά της Νέας Υόρκης στον λαιμό της Ουάσινγκτον, και κατά συνέπεια στην παγκόσμια εξουσία, ήταν πιο σφιχτή από ποτέ. Η Ουάσινγκτον γνώριζε πως, χωρίς τις ευλογίες της οικονομικής κοινότητας της Νέας Υόρκης, δεν θα μπορούσε, μέσα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, να λειτουργεί.

Η πόλη της Νέας Υόρκης το είχε ανακαλύψει αυτό από το 1975. Εκείνη την εποχή, η πόλη ξόδευε πολύ περισσότερα χρήματα από όσα εισέπραττε από τους φόρους. Ο Δήμαρχος αλλά και όλοι οι σύμβουλοί του υπέθεταν, φυσικά, ότι οι τράπεζες της Νέας Υόρκης θα δάνειζαν μετά χαράς τη διαφορά στην πολιτεία τους, επ' αόριστον. Τα πράγματα όμως δεν έγιναν ακριβώς έτσι. Η Γουόλ Στριτ κατέστησε σαφές στον Δήμαρχο ότι θα διοικούσε την πόλη όπως ήθελε αυτή ή θα την άφηνε να πτωχεύσει. Έκτοτε, το Δημαρχείο της Νέας Υόρκης ελέγχεται ανοιχτά όχι από τους Δημοκρατικούς ή τους Ρεπουμπλικάνους, αλλά από τα γεράκια της Γουόλ Στριτ.

Στο τέλος του 1978, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση βρισκόταν στην ίδια ακριβώς θέση· μόνο που τα χρέη στο τραπεζικό σύστημα της Νέας Υόρκης ήταν πολύ μεγαλύτερα. Η κυβέρνηση χρωστούσε στη Γουόλ Στριτ πάνω από μισό τρισεκατομμύριο δολάρια και κάθε εβδομάδα έπρεπε να δα-

νείζεται ένα τουλάχιστον δισεκατομμύριο, για να μπορεί να συνεχίζει να λειτουργεί, καθώς η μεγάλη οικονομική κάμψη του 1977-1978, και η μαζική ανεργία που είχε προξενήσει, δεν είχε υποχωρήσει, όπως οι άλλες οικονομικές κάμψεις μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Έτσι τα προσωρινά μέτρα που είχαν ληφθεί στα μέσα της δεκαετίας έγιναν μόνιμα.

Τα "προσωρινά" ελλείμματα του ομοσπονδιακού ισολογισμού, που έφταναν τα 60 δισ. δολάρια το χρόνο, όχι μόνο συνεχίστηκαν, αλλά το 1978 είχαν ξεπεράσει τα 100 δισ. δολάρια. Η αύξηση των φόρων θα αποτελούσε τον κλασικό τρόπο για να ισολογιστούν και πάλι τα οικονομικά της κυβέρνησης των ΗΠΑ· για την ακρίβεια, τον μοναδικό τρόπο. Αλλά μεγαλύτεροι φόροι θα έφερναν οικονομική κρίση και ακόμη μεγαλύτερη ανεργία. Κάτι τέτοιο θα ήταν κοινωνικά και πολιτικά αδύνατον. Αντί γι' αυτό λοιπόν, όπως και η πόλη της Νέας Υόρκης πριν από μερικά χρόνια, οι άνθρωποι της Ουάσινγκτον δανείστηκαν επανειλημμένα για να καλύψουν τη διαφορά ανάμεσα στα έσοδα της Αμερικής και τα έξοδά της. Τουλάχιστον μέχρι τέλους του 1978 οι τράπεζες δάνειζαν και ξαναδάνειζαν. Άλλωστε, δεν είχαν άλλη επιλογή. Η εναλλακτική λύση θα ήταν η πτώση της κυβέρνησης και το τέλος του *Συστήματος* που έδινε ζωή στη Γουόλ Στριτ.

Παρουσιάστηκε όμως ένα πρόβλημα. Στις τράπεζες είχαν αρχίσει να τελειώνουν τα μετρητά και είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το πρόβλημα μπορούσε να λυθεί με δύο τρόπους. Ο ευκολότερος θα ήταν να τύπωναν χρήματα μέσω των μηχανισμών του Συστήματος Ομοσπονδιακών Αποθεμάτων και του Εθνικού Θησαυροφυλακίου των ΗΠΑ. Αλλά αυτό θα έφερνε καλπάζοντα πληθωρισμό που, με τη σειρά του, θα οδηγούσε κατά πάσα πιθανότητα στη διάλυση του *Συστήματος*.

Η καλύτερη λύση ήταν να βρεθεί μια νέα πηγή χρημάτων, μαζικά και γρήγορα. Και μια τέτοια πηγή υπήρχε στη Μέση Ανατολή, όπου τα πετρελαιοπαραγωγικά κράτη είχαν συσσωρεύσει έναν μοναδικό στην ιστορία της ανθρωπότητας πλούτο, περισσότερα από ένα τρισεκατομμύρια δολάρια, ποσό σχεδόν ίσο με την αξία των μετοχών όλων των επιχειρήσεων που αναγράφονται στον κατάλογο του χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης. Αντιπροσώπευαν τον πλούτο που οι ΗΠΑ χρειάστηκαν σχεδόν δύο αιώνες για να δημιουργήσουν· οι Αράβες χρειάστηκαν μόλις κάτι λιγότερο από δέκα έτη. Η σωτηρία της Γουόλ Στριτ μπορούσε να βρεθεί στο Ριάντ της Σαουδικής Αραβίας και ίσως μόνο στο Ριάντ.

Το... παιχνίδι

Πόσα είναι τα κέρδη της Σαουδικής Αραβίας, του Ιράν, του Κουβέιτ, των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, και γενικά όλων των χωρών του Κόλπου, από το πετρέλαιο; Τα κέρδη τους ανέρχονται σε 320 δισ. δολάρια τον χρόνο, τουλάχιστον. Όμως αυτές οι χώρες ξόδευαν και εξακολουθούν να ξοδεύουν τεράστια ποσά για αναπτυξιακά έργα και για αγορά όπλων. Πολλών όπλων.

Από πού λοιπόν μπορούν να αγοράσουν τα υλικά και την τεχνολογία για να κατασκευάσουν όλους αυτούς τους δρόμους, τα λιμάνια, τα εργοστάσια και οτιδήποτε άλλο; Από το μοναδικό μέρος που διαθέτει όλα αυτά: τις ΗΠΑ. Και φυσικά θα πληρώσουν με δολάρια, όπως ακριβώς έκαναν οι Ευρωπαίοι μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, όπως έκαναν και οι Ιάπωνες και πολλοί άλλοι.

Στη συνέχεια, ή σχεδόν ταυτόχρονα, οι "παλιόφιλοι" της

Γουόλ Στριτ, σε συνεργασία με το Πεντάγωνο, τις μυστικές υπηρεσίες και τις «δεξαμενές σκέψης» (Ινστιτούτα, Ιδρύματα, καθηγητές πανεπιστημίων κ.λπ.), ασχολήθηκαν με την αναγκαιότητα της αμερικανικής διείσδυσης και ολοκληρωτικής χειραγώγησης των πετρελαιοπαραγωγών χωρών του Κόλπου. Ακριβώς όπως έγινε και με τις ευρωπαϊκές χώρες.

Το μόνο που είχαν να κάνουν ήταν να πείσουν τους ηγέτες των χωρών του Κόλπου (και δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου σε αυτό) ότι το πετρέλαιο θα τους απέδιδε δισεκατομμύρια δολάρια και θα τους εξασφάλιζε ζωή παραμυθένια. Όσον αφορά στα δολάριά τους, αυτά θα τα ασφάλιζε το *Σύστημα* στις τράπεζες της Γουόλ Στριτ και παράλληλα θα πολλαπλασιάζονταν μέσω του χρηματιστηρίου. Έτσι άρχισε ένα ατέλειωτο παιχνίδι. Οι πετρελαιοπαραγωγές χώρες διαθέτουν το πετρέλαιό τους, το οποίο εκμεταλλεύονται οι "αδελφές" πολυεθνικές εταιρείες, οι οποίες δίνουν ένα μικρό ποσοστό στις χώρες του Κόλπου, οι οποίες με τη σειρά τους στέλνουν τα ποσά αυτά στους "παλιόφιλους" της Γουόλ Στριτ που τα εκμεταλλεύονται. Όλα είναι μια αλυσίδα.

Ωστόσο υπήρχε πάντα ο φόβος μήπως οι χώρες αυτές αυτονομηθούν και ανεξαρτητοποιηθούν. Και οι Αμερικανοί βρήκαν έναν ασφαλή τρόπο να τις κρατήσουν κάτω από την ομπρέλα τους: εφεύραν την τρομοκρατία. Η «Ομάδα 27» της CIA πήγε μυστικά στο Ριάντ (Σαουδική Αραβία), τοποθέτησε 700 κιλά εκρηκτικών στο κέντρο της πόλης και τίναξε στον αέρα μια ολόκληρη περιοχή, σκοτώνοντας εκατοντάδες πολίτες και κυβερνητικούς αξιωματούχους.

Κατόπιν αυτού, όλα πήραν τον προσχεδιασμένο δρόμο τους. Ο βασιλιάς της Σαουδικής Αραβίας, θέλοντας να προφυλάξει τον λαό του –δηλαδή την πολυπληθή οικογένειά του και τον εαυτό του– κάλεσε... ποιους άλλους; Τους Αμε-

ρικανούς φυσικά. Ε, πώς να το κάνουμε. Οι φίλοι στις δύσκολες ώρες φαίνονται!

Οι Αμερικανοί του πρότειναν να εγκαταστήσουν μια κανονική στρατιωτική βάση στο Ριάντ, με 40.000 πεζοναύτες και όχι εκείνους τους λίγους "φύλακες" που είχαν στείλει για να προστατεύουν τις πετρελαιοπηγές μόνο. Έτσι εγκαταστάθηκαν οι Αμερικανοί πεζοναύτες. Η Αμερική κλήθηκε για άλλη μια φορά να σώσει την κατάσταση και να βοηθήσει.

Το ίδιο έπραξαν και οι υπόλοιπες χώρες του Κόλπου, φοβούμενες μήπως συμβεί και σε αυτές το ίδιο. Έχουν πειστεί ότι όλες οι χώρες του κόσμου είναι εχθροί και επιθυμούν την κατάκτησή τους, αφού στην περιοχή τους βρίσκεται το μισό πετρέλαιο της γης και πως οι μόνοι φίλοι είναι οι Αμερικανοί. Όχι όλοι. Μόνο οι "παλιόφιλοι" της Γουόλ Στριτ.

Υπάρχει όμως και το Ισραήλ, το οποίο μπορεί μεν να μη διαθέτει πετρέλαιο, διαθέτει όμως ατομική βόμβα, σε αντίθεση με τη Σαουδική Αραβία, για παράδειγμα, η οποία δεν διαθέτει ούτε γραμμάριο πλουτωνίου. Έτσι οι Αμερικανοί άπλωσαν την αμυντική τους ομπρέλα, ώστε να καλύπτει ολόκληρη την περιοχή.

Αν τα πράγματα αρχίσουν να "θερμαίνονται" εκεί –και αυτό θα συμβεί κάποια στιγμή– οι Ευρωπαίοι δεν θα μπορούν να φανούν χρήσιμοι στους Άραβες, οι οποίοι έχουν ωθηθεί να στηρίζονται σε μια ανίερη συμμαχία, στρατιωτική, πολιτική και οικονομική, με την Αμερική. Αλλά οι συμμαχίες είναι ένας συνεταιρισμός στον οποίο όλα τα μέρη πρέπει να παίρνουν αλλά και να δίνουν. Στην πράξη, δυστυχώς, αυτό δεν ισχύει. Επικρατεί το δίκαιο του ισχυρότερου.

Η Σαουδική Αραβία και οι υπόλοιπες χώρες του Κόλπου μπορεί να συνεχίσουν να απολαμβάνουν την "ειδική σχέση"

με τις ΗΠΑ και να συνεχίσουν να παίρνουν τα πάντα. Από πετροχημικά εργοστάσια με το κλειδί στο χέρι, έως αμυντικά συστήματα. Μπορεί να συνεχίσουν να παίρνουν τους πιο ταλαντούχους μηχανικούς, μάνατζερ και στρατιωτικούς. Μπορεί να συνεχίσουν να απολαμβάνουν την προστασία της μοναδικής –μέχρι στιγμής– υπερδύναμης στον κόσμο επ' αόριστον. Η τιμή για όλα αυτά είναι δολάρια, δολάρια σε μετρητά, δολάρια κατατεθειμένα στο αμερικανικό τραπεζικό σύστημα.

Υπάρχει εναλλακτική λύση; Όχι.

Προετοιμάζοντας τη σύγκρουση...

Ο τραπεζίτης Πολ Μέγιερ είναι ένας από τους πιο σημαντικούς κατοίκους του πολυτελούς, από κάθε πλευράς, προαστίου της Ουάσινγκτον, της Τζόρτζταουν με το περιβόητο πανεπιστήμιο. Στην πόλη είναι γνωστός σαν κάτι ανάμεσα στον Χένρι Κίσινγκερ και τον επίσης τραπεζίτη Πολ Βόλκερ.

Ο Κίσινγκερ και ο Μέγιερ είναι καθηγητές στη σχολή Εξωτερικών Υποθέσεων του πανεπιστημίου της Τζόρτζταουν και εταίροι του *Κέντρου Στρατηγικών και Διεθνών Μελετών* της Τζόρτζταουν. Καθηγητές στο ίδιο πανεπιστήμιο είναι επίσης ο Σέρτζιο Ντομπρόφσκι, επικεφαλής του Προγράμματος Μελετών Τρομοκρατίας του Κέντρου, και ο Τζορτζ Πέις, πρώην πρόεδρος και διοικητής της Bank of America, της δεύτερης σε μέγεθος τράπεζας στον κόσμο.

Μαζί με τη σειρά διαλέξεων του Χένρι Κίσινγκερ, το σεμινάριο του Μέγιερ είναι το δυσκολότερο εισαγωγικό μάθημα για τη Σχολή. Το σεμινάριο απευθύνεται αυστηρά σε δε-

καπέντε φοιτητές, που θα πρέπει να είναι βραβευμένοι για να επιλεγούν. Όλα αυτά δίνουν αίγλη στην όλη υπόθεση. Δεν είναι όμως η αίγλη που κάνει τους φοιτητές να μάχονται για να κερδίσουν τη δυνατότητα συμμετοχής στο σεμινάριο. Είναι η απληστία.

Όταν μαθεύτηκε, τον Αύγουστο του 1999, ότι ο δρ Πολ Μέγιερ θα έμπαινε στο πανεπιστήμιο, έγινε αμέσως γνωστό πως είχε "υψηλές" και εν ενεργεία γνωριμίες στο τραπεζικό κατεστημένο και όχι μόνο. Γνωριμίες που, αν τις εκμεταλλεύονταν σωστά οι λίγοι εκλεκτοί φοιτητές, μπορούσαν να αποκτήσουν ανείπωτο πλούτο. Σύμφωνα με τις φήμες που κυκλοφορούσαν, όταν μιλά ο Μέγιερ, οι Ροκφέλερ τον ακούνε και οι Ρότσιλντ, οι χρηματιστές της Ζυρίχης, οι εμπορικοί τραπεζίτες του Λονδίνου, η Μέριλ Λιντς και οι διακινητές του χρυσού και του αργύρου στο Χονγκ-Κονγκ, το Λος Άντζελες και το Άμπου Ντάμπι συμμορφώνονται με τις υποδείξεις του.

Ο Κίσινγκερ και ο Μέγιερ είναι μόνο μέρος της δύναμης που ακτινοβολεί η Τζόρτζταουν. Γιατί στο ομώνυμο πανεπιστήμιο δεν είσαι απλώς καθηγητής. Απόδειξη αποτελούν ο Χένρι Κίσινγκερ, όπως και ο Ζίγκμπνιου Μπρεζίνσκι, καθώς και δεκάδες άλλοι.

Δύσκολα περνά μέρα χωρίς κάποιος ανώτατος κυβερνητικός αξιωματούχος, Αμερικανός ή ξένος, να ζητήσει τη συμβουλή τους. Αν οι Ηνωμένες Πολιτείες διαθέτουν ένα σώμα "σκοτεινών διασημοτήτων", αυτό γίνεται υπό την αιγίδα του Πανεπιστημίου της Τζόρτζταουν.

Ο Πολ Μέγιερ αποτελεί το τέλειο παράδειγμα του μετανάστη που έγινε διακεκριμένος Αμερικανός. Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, το οποίο διοικούσε ο Μέγιερ, κατάντησε όργανο της αμερικανικής οικονομικής εξωτερικής

πολιτικής. Επιπλέον, ήταν αυτός που κράτησε υπό έλεγχο την κατάσταση των χρεών του Τρίτου Κόσμου, επιβάλλοντας προγράμματα λιτότητας σε ήδη στερημένους πληθυσμούς, για να προστατέψει τις αμερικανικές τράπεζες.

Ο Μέγιερ άφησε τη διοίκηση του ΔΝΤ τον Ιανουάριο του 1990, λέγοντας ότι πέρασε δεκαπέντε χρόνια εκεί, «στην υπηρεσία του κόσμου». Και τώρα διδάσκει. Αλλά αυτό που πραγματικά κάνει είναι να συνωμοτεί με τον Κίσινγκερ, τον Μπρεζίνσκι, τον Μπουκόφσκι και άλλους, ακόμη και με αξιωματούχους της αμερικανικής κυβέρνησης, αλλά και της αντιπολίτευσης. Δρώντας πίσω από τη μάσκα του ακαδημαϊκού, όλοι αυτοί χρησιμοποιούν το πανεπιστήμιο της Τζόρτζταουν ως κάλυψη. Στην πραγματικότητα κάθε άλλο παρά ακαδημαϊκοί είναι. Κάνουν μπίζνες, τις μπίζνες της συλλογικής χρησιμοποίησης των ονομάτων τους, των γνωριμιών τους και της προσωπικής τους ισχύος για να επηρεάζουν τις παγκόσμιες υποθέσεις. Εργάζονται διακριτικά, χρησιμοποιώντας τα ονομαζόμενα «Κρυφά Κανάλια».

Ας το πάρουμε απόφαση. Και σήμερα ακόμη, αν ο Κίσινγκερ τηλεφωνήσει στον Πούτιν, για παράδειγμα, εκείνος θα απαντήσει. Αν ο Μέγιερ τηλεφωνήσει στον διοικητή της Τράπεζας της Γερμανίας ή στον καγκελάριο Σρέντερ, στον πρωθυπουργό της Ελλάδας ή της Μ. Βρετανίας, όλοι θα απαντήσουν στο τηλεφώνημά του.

Ο στόχος τους είναι ολοκάθαρος. Να διατηρήσουν το καθεστώς κάτω από το οποίο η Αμερική θα εξακολουθήσει να έχει την υπέρτατη ηγεσία του κόσμου. Οικονομικά υποστηρίζονται από μεγάλες τράπεζες, πολυεθνικές εταιρείες και κάθε αμυντικό εργολάβο των Ηνωμένων Πολιτειών.

Τον Αύγουστο του 1999, ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα παγκοσμίως αφορούσε στα χρέη του Τρίτου Κόσμου.

Το μεγαλύτερο μέρος των χρεών αυτών οφειλόταν σε αμερικανικές τράπεζες και τίποτε δεν έδειχνε ότι θα επιστρεφόταν. Οι οφειλέτες απειλούσαν κάθε τόσο με στάση πληρωμών και στη συνέχεια ζητούσαν να γίνουν αντικείμενο διαπραγμάτευσης οι όροι των παλαιών δανείων που είχαν λάβει και είχαν λήξει. Οι τραπεζίτες υποχώρησαν αναγκαστικά και έδωσαν μια περίοδο χάριτος δυο έως πέντε ετών για την εξόφληση των παλαιών χρεών, ενώ στη συνέχεια χορήγησαν νέα δάνεια στους οφειλέτες, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να πληρώσουν τους τόκους των μη απαιτούμενων άμεσα παλαιών δανείων. Στο τέλος όλοι ήταν ευτυχισμένοι.

Η Αργεντινή, η Βραζιλία, το Μεξικό και η Βενεζουέλα εξακολουθούσαν να παίρνουν όλο και περισσότερα δάνεια από αμερικανικές τράπεζες, αλλά και από την Παγκόσμια Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, για να καταφέρνουν να συντηρούν την οικονομία τους. Και να σκεφθεί κανείς πως οι περισσότερες από αυτές τις χώρες είναι πετρελαιοπαραγωγές.

Σήμερα τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Η τιμή του πετρελαίου έχει εκτιναχθεί στα ύψη, μαζί και το δολάριο. Σίγουρα θα πέσουν ξανά –έτσι γίνεται πάντα– αλλά, μέχρι να συμβεί αυτό, τα κέρδη θα παραμείνουν σταθερά. Το κόστος του χρήματος, όμως, θα ανέβει τρομακτικά. Έτσι, η βάση εισροής χρημάτων στις τράπεζες θα διαβρώνεται με έναν χωρίς προηγούμενο ρυθμό στην ιστορία τους και τα μετρητά θα βγαίνουν αδιάκοπα από τις πόρτες, δημιουργώντας μια αόρατη ροή, σε βάρος κυρίως των τραπεζών – στην αρχή των μεγάλων αμερικανικών και στη συνέχεια των ευρωπαϊκών (κυρίως των ελβετικών) και των ιαπωνικών.

Η άρση του απορρήτου στις ελβετικές τράπεζες θα αναγκάσει τους πελάτες τους να εγκαταλείψουν την Ελβετία

στην τύχη της. Και πού θα απευθυνθούν οι ισχυροί πελάτες των ελβετικών τραπεζών; Μα πού αλλού; Στις αμερικανικές τράπεζες. Γιατί νομίζετε ότι συμβαίνει όλο αυτό το χάος τώρα τελευταία με το πετρέλαιο; Νομίζετε, αγαπητοί μου αναγνώστες, ότι μπορεί να ελέγχει και να επιβάλλει τη βούλησή του ο εκάστοτε υπουργός πετρελαίου της Βενεζουέλας, για παράδειγμα; Απατάσθε! Δεν αναρωτιέστε ποιος κερδίζει από όλη αυτή την ιστορία; Μα φυσικά η Αμερική. Είδατε τι σχεδιάζουν οι *Καθηγητές*; Έτσι για να καταλάβουμε καλά ποιος κυβερνά τον κόσμο.

Ο Χέλμουτ Σμιτ, πρώην καγκελάριος της Γερμανίας και, σύμφωνα με αρκετούς, ένας από τους καλύτερους οικονομολόγους, είχε πει: «Η καταπληκτική άνοδος της οικονομίας βασίζεται στα χρήματα των άλλων. Στο εξής η Αμερική θα στηρίζεται και στα χρήματα της Ευρώπης αλλά και της Ελβετίας. Οι Ευρωπαίοι και κυρίως οι Ελβετοί τραπεζίτες αναρωτιούνται τι συμβαίνει. Απλώς οι “καθηγητές” της Τζόρτζταουν ωθούν την Παγκόσμια Οικονομία –και δη την ευρωπαϊκή– στην κατεύθυνση που τους συμφέρει».

Ο Ελβετικός Κλάδος της Τράπεζας Εξωτερικού Εμπορίου της Ρωσίας, που χειρίζεται όλες τις ρωσικές πωλήσεις χρυσού, έχει αρχίσει να κινείται με πιο γρήγορους ρυθμούς, ιδιαίτερα μετά την ανάληψη της προεδρίας από τον Πούτιν. Ο Ελβετικός Κλάδος διαχειρίζεται επίσης και τα περισσότερα εισοδήματα που προέρχονται από το κύριο εξαγώγιμο προϊόν της Ρωσίας προς τη Δύση: την ενέργεια.

Από τα 35 δισεκατομμύρια δολάρια που κέρδιζε η πρώην Σοβιετική Ένωση από τη Δύση, δυο προϊόντα έφερναν περισσότερα από 30 δισεκατομμύρια δολάρια: ο χρυσός και το πετρέλαιο. Χωρίς τα δολάρια που εξασφάλιζαν, τομείς ολόκληροι της ρωσικής οικονομίας θα επέστρεφαν στον

19ο αιώνα, αφού τίποτα, από το σιτάρι μέχρι τον γερμανικό μηχανικό εξοπλισμό και τα φινλανδικά ανταλλακτικά κομπιούτερ, δεν θα μπορούσε να αγοραστεί. Αν τα δολάρια που εισπράττονταν από τον χρυσό και την ενέργεια μειώνονταν, οι εισαγωγές αυτές θα έπρεπε να μειωθούν αισθητά και η Σοβιετική Ένωση θα έμπαινε σε μια εποχή αρνητικής ανάπτυξης.

Ο Μιχαήλ Γκορμπατσόφ δεν μπορούσε να το αποτρέψει αυτό. Έτσι "φρόντισαν" να αναλάβει ο Μπόρις Γιέλτσιν. Επί εποχής του ο Ελβετικός Κλάδος της Τράπεζας Εξωτερικού Εμπορίου της Ρωσίας ανέστειλε τις εργασίες του. Όλοι ήταν ευχαριστημένοι με τον νέο ηγέτη.

Ο σημερινός ηγέτης της Ρωσίας, Βλαντιμίρ Πούτιν, έστειλε, την άνοιξη του 2000, νέους τεχνοκράτες στον Ελβετικό Κλάδο, οι οποίοι λειτουργούν όπως οι δυτικοί μάνατζερ τραπεζών. Προμηθεύουν τις πιστωτικές επιστολές που χρηματοδοτούν το εξωτερικό εμπόριο της Ρωσίας. Παίζουν στις αγορές δολαρίων, ελβετικών φράγκων, γιεν και μάρκων, όπως ακριβώς οι συνάδελφοί τους, προσπαθώντας να κερδίσουν χρήματα από τα χρήματα. Σχεδιάζουν την πώληση νεοεξορυγμένων ρωσικών ράβδων χρυσού στην αγορά της Ζυρίχης και ακόμα παίζουν το παιχνίδι του χρυσού στη Νέα Υόρκη και το Σικάγο, όταν κρίνουν ότι οι τιμές είναι συμφέρουσες. Κίνητρό τους είναι το κέρδος. Όπως άλλωστε συμβαίνει με όλους τους παίκτες αυτών των αγορών. Όσον αφορά τους *Καθηγητές*, αυτοί βρίσκονται σε μια επιθετική αναμονή.

Είναι απαραίτητο εδώ να διευκρινίσουμε ότι οι *Καθηγητές* του πανεπιστημίου της Τζόρτζταουν, οι «σκοτεινές διασημότητες» όπως τις αποκαλώ, είναι οι θεματοφύλακες του αμερικανικού κατεστημένου. Οι πραιτοριανοί του αμερικα-

νικού δολαρίου. Έτσι, όταν η αμερικανική οικονομία κινδυνεύει, οι πραιτοριανοί καθηγητές με τους εκατοντάδες βοηθούς τους, με τις ασύλληπτες προσβάσεις τους στο αμερικανικό κράτος και με τις άπειρες οικονομικές δυνατότητες που τους παρέχουν οι αμερικανικές τράπεζες και οι αμερικανικές πολυεθνικές εδώ και αρκετές δεκαετίες (αλλά ιδιαίτερα από τη δεκαετία του '90, περίοδο που άρχισε η εφαρμογή της Παγκοσμιοποίησης), επιβάλλουν διεθνώς την οικονομική πλευρά της Παγκοσμιοποίησης, αλλά ταυτόχρονα επαγρυπνούν για την οικονομική αυτοτέλεια της Αμερικής, προκειμένου να διατηρεί και την οικονομική της μοναδικότητα στον πλανήτη.

Στις μέρες μας, τεράστιες δυνάμεις σε ολόκληρο τον κόσμο μάχονται υπογείως, με βασικότερο στόχο να χάσει η Αμερική την οικονομική της μοναδικότητα και τον παγκόσμιο έλεγχο. Οι δυνάμεις αυτές δεν είναι κατ' ανάγκην αντιαμερικανικές. Είναι δυνάμεις που προσπαθούν να πιέσουν τις ΗΠΑ, προκειμένου αυτές να χάσουν τον απόλυτο έλεγχο και να συναποφασίζουν με τις δυνάμεις αυτές σε παγκόσμιο επίπεδο.

Γι' αυτόν τον λόγο οι *Καθηγητές* εργάζονται πυρετωδώς, προετοιμάζοντας την παγκόσμια οικονομική σύγκρουση για να τεθούν εκτός του διεθνούς οικονομικού παιχνιδιού αυτές ακριβώς οι "υπόγειες" δυνάμεις που προαναφέραμε.

Στις ΗΠΑ υπάρχει ένας νόμος. Ονομάζεται «Νόμος Γκραμ-Ράντμαν» και είχε περάσει από το Κογκρέσο το 1985. Είχε μάλιστα χαιρετιστεί από πολλούς ως το μέσο για να επιτευχθεί η οικονομική ανάκαμψη της Αμερικής. Από άλλους είχε χαρακτηριστεί ως «προγραμματισμένο σιδηροδρομικό ατύχημα». Αυτό που είχε νομοθετηθεί, ήταν το εξής: αν το Κογκρέσο δεν κατάφερνε να μειώσει το έλλειμ-

μα του προϋπολογισμού σε ένα ορισμένο επίπεδο κάθε χρόνο και τελικά στο μηδέν το 1991, τότε αυτόματα θα πραγματοποιούνταν περικοπές εκτός προγράμματος για να οδηγήσουν στο αποτέλεσμα αυτό.

Οι περικοπές θα έπρεπε να γίνονται ανεξάρτητα από τις συνέπειές τους στην άμυνα ή σε διάφορες κοινωνικές υπηρεσίες. Ακόμη και ο προϋπολογισμός του FBI δεν αποτελούσε εξαίρεση. Εξ ου και ο χαρακτηρισμός «προγραμματισμένο σιδηροδρομικό ατύχημα».

Μέχρι σήμερα το "ατύχημα" δεν έχει συμβεί. Λόγω της ανάπτυξης της αμερικανικής οικονομίας υπό τον πρόεδρο Ρόναλντ Ρίγκαν, τα φορολογικά έσοδα αυξάνονταν συνεχώς. Το ίδιο συνέβη και επί προεδρίας Μπους, ενώ επί Κλίντον συνέβη μεν το ίδιο, αλλά με μια ουσιαστική απόκλιση: τα φορολογικά έσοδα παρέμειναν τα ίδια, αφού η κυβέρνηση Μπους δεν επέβαλε μεγαλύτερη φορολογία. Αποτέλεσμα: οι στόχοι Γκραμ-Ράντμαν πραγματοποιούνται κάθε χρόνο χωρίς να προκαλείται καμία οικονομική διολίσθηση. Μάλιστα, επί προεδρίας Κλίντον, παρατηρήθηκε τόσο μεγάλη οικονομική ανάπτυξη, ώστε πλησίασε τα όρια του «οικονομικού θαύματος». Έτσι δεν χρειάστηκε ποτέ να γίνουν οι τρομερές περικοπές στις διάφορες υπηρεσίες.

Αλλά οι *Καθηγητές* δεν κάνουν σχέδια μόνο για την περίπτωση ανάκαμψης της αμερικανικής οικονομίας. Σχεδιάζουν και τα μέτρα που θα ληφθούν όταν η αμερικανική οικονομία αρχίσει να παρουσιάζει ύφεση. Τότε το σχέδιο Γκραμ-Ράντμαν δεν θα πρέπει να ανακληθεί, έτσι ώστε να δοθεί στον καινούργιο ένοικο του Λευκού Οίκου μια σχετική ελευθερία κινήσεων, για να αντιμετωπίσει τα διάφορα προβλήματα που ενδεχομένως παρουσιαστούν σε τέτοια περίπτωση, και ιδιαίτερα αυτό της ανεργίας.

Τι θα συμβεί αν οι ΗΠΑ υποχρεωθούν να δανειστούν σε μαζικό επίπεδο; Αν το αμερικανικό χρέος ανέλθει από τα 2,7 τρισεκατομμύρια δολάρια στα 4 ή στα 6 τρισεκατομμύρια; Θα αναγκαστεί τότε ο υπόλοιπος κόσμος να χρηματοδοτήσει το μισό από το –πιθανόν– τεράστιο αμερικανικό χρέος; Και αν όχι, τι θα συμβεί τότε;

Τα αποτελέσματα καθρεφτίζονται σε πολυσέλιδη μελέτη των *Καθηγητών*, στην οποία, εκτός των άλλων, επισημαίνεται ότι θα δημιουργηθεί προσφορά πετρελαίου τέτοιων διαστάσεων, ώστε θα μπορεί ενδεχομένως να οδηγήσει την τιμή του πετρελαίου σε μονοψήφιο αριθμό. Αυτό βέβαια θα σημάνει χαμηλότερο πληθωρισμό και στη συνέχεια χαμηλότερα μακροπρόθεσμα επιτόκια.

Αλλά οι άσχημες προβλέψεις της παραπάνω μελέτης είναι ότι ενδεχομένως, μετά από μια πρωτοφανή επιθετική πίεση αντιπάλων δυνάμεων, η Αμερική θα βρεθεί στη δυσάρεστη θέση να βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στα χρέη, τα βραχυπρόθεσμα επιτόκια στη Νέα Υόρκη θα ανέβουν και θα ρίξουν το δολάριο στην Ευρώπη και τις διεθνείς αγορές. Μια τέτοια εξέλιξη, ωστόσο, είναι περίεργη. Στην πραγματικότητα, σχεδόν πάντα, όταν τα αμερικανικά επιτόκια ανεβαίνουν, ανεβαίνει και το δολάριο. Γιατί ξαφνικά να κινηθεί σε αντίθετη κατεύθυνση;

Για το ενδεχόμενο να πραγματοποιηθούν οι «προβλέψεις» τους, οι *Καθηγητές* έχουν ενημερώσει σχετικά τις ευρωπαϊκές χώρες με απόρρητα Non Papers, καθώς και τους προέδρους των κυριοτέρων τραπεζικών ιδρυμάτων διεθνώς.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζει η ομάδα των *Καθηγητών* είναι οι Ευρωπαίοι ηγέτες, που τηρούν μια στάση ανοιχτής περιφρόνησης προς τις ΗΠΑ. Άποψή τους, την οποία και διατυπώνουν με διάφορα υπονοούμενα και

διπλωματικούς σολοικισμούς, είναι: «Δεν χρειαζόμαστε ούτε τους πυραύλους σας, ούτε την τεχνολογία σας, ούτε τα λεφτά σας. Είναι καιρός να το αντιληφθείτε αυτό, εσείς οι Αμερικανοί, και να αρχίσετε να ασχολείστε με τις δικές σας υποθέσεις και όχι με τις δικές μας».

Σε ολόκληρη την Κεντρική Ευρώπη αναλαμβάνει την εξουσία μια νέα γενιά πολιτικών, που βλέπει τους Αμερικανούς όχι ως ελευθερωτές αλλά ως τους εισβολείς στο Βιετνάμ, στο Ιράκ, στην πρώην Γιουγκοσλαβία. Τους θεωρούν άρπαγες και σύμβολο της ισχύος τους είναι οι μεγάλες πολυεθνικές τράπεζες –City Bank ή Bank of America– οι οποίες στηρίζουν και προωθούν τις πολυεθνικές εταιρείες για να αλώσουν τον κόσμο, αλλά κυρίως την Ευρώπη. Οι *Καθηγητές* πιστεύουν πως κάποιοι έχουν αποφασίσει να καταστρέψουν ένα από τα αμερικανικά είδωλα: μια πολυεθνική τράπεζα. Κάτι τέτοιο θα οδηγήσει σε οικονομικό ντόμινο, θα αναγκάσει τους Αμερικανούς σε υποχώρηση και θα σώσει τους Ευρωπαίους από την αμερικανική κηδεμονία, παρά τις ωφελιμιστικές εξαγγελίες της Παγκοσμιοποίησης.

Η «ανάπτυξη», γράφει η μελέτη των «σκοτεινών διασημοτήτων», ίσως βρεθεί στο τέλος της. Ο νόμος Γκραμ-Ράντμαν θα πρέπει να ανασταλεί τότε. Αν το έλλειμμα δεν τεθεί υπό έλεγχο, θα αρχίσει να μεγαλώνει ανεξέλεγκτα. Η μελλοντική κυβέρνηση δεν θα έχει άλλη επιλογή από το να προβεί σε μαζικά αυξημένες κυβερνητικές δαπάνες, ώστε η ανεργία να μην ανέβει σε υψηλά επίπεδα. Η διαδικασία αυτή δεν θα μπορεί να χρηματοδοτηθεί, παρά μόνο με υψηλότερο, κρατικό δανεισμό, γεγονός που σημαίνει ότι τα επιτόκια θα είναι δυνατό να αυξηθούν και πάλι, πολύ περισσότερο, και ίσως, πολύ σύντομα, οι διεθνείς συνέπειες να είναι εξοντωτικές. Υψηλότερα επιτόκια σημαίνει πως το κόστος

εξυπηρέτησης του τεράστιου χρέους του Τρίτου Κόσμου θα μπορούσε να φτάσει σε αβάσταχτα επίπεδα και εκείνοι που θα πληγούν περισσότερο θα είναι οι χώρες-δανειστές, που είναι οι εξαγωγείς πετρελαίου, γιατί αν μέσα στη δίνη μιας έντονης πτώσης της επιχειρηματικής δραστηριότητας στις ΗΠΑ, η ζήτηση πετρελαίου μειωθεί σε μια αγορά πλεονασματική σε αποθέματα, η τιμή του θα έπεφτε ακόμα περισσότερο. Μαζί της θα έπεφτε και το εισόδημα μερικών από τις πιο χρεωμένες χώρες όπως είναι το Μεξικό, η Νιγηρία, η Βενεζουέλα κ.ά., και αν πέσουν αυτές θα πέσει και η Bank of America. Και αν πέσει αυτή, τότε...

Οι *Καθηγητές* και το επιτελείο τους διατηρούν και κάποιους ισχυρούς φόβους στη μελέτη τους και αυτό φαίνεται από τους σχεδιασμούς τους να ανακόψουν μια τυχόν οικονομική αναταραχή, που θα έβλαπτε την οικονομία της Αμερικής.

Η απόλυτη σύγχυση

Οι *Καθηγητές* έχουν την άποψη ότι η κερδοσκοπία εις βάρος του δολαρίου θα φουντώσει σύντομα στην Ευρώπη, ενώ την ίδια στιγμή θα αρχίσει ένα μεγάλο παιχνίδι με τον χρυσό. Τότε, αν και δεν είναι λογικό, η τιμή του πετρελαίου θα αρχίσει να πέφτει. Το ανησυχητικό είναι ότι η Εθνική Τράπεζα της Ελβετίας, με την είσοδο του νέου αιώνα, έχει αρχίσει να δραστηριοποιείται στον χρυσό, στο δολάριο και το πετρέλαιο. Είναι επίσης η τράπεζα που διατηρεί μια σοβαρή αντιπαλότητα με τη Bank of America. Το ερώτημα είναι γιατί η Τράπεζα της Ελβετίας συμπεριφέρεται έτσι; Προφανώς για να κερδοσκοπήσει πάνω σε κάτι που θεωρεί σίγουρο, αλλά και για να "ξεπληρώσει με το ίδιο νόμισμα τη Bank of America.

Πώς είναι σίγουρο ότι θα γίνει αυτό; Αυτό μπορεί να συμβεί με ένα ανύποπτο γεγονός. Να κηρύξουν στάση πληρωμών των χρεών τους προς την Αμερική, η Βενεζουέλα, το Μεξικό και η Βραζιλία. Ταυτόχρονα ευρωπαϊκές τράπεζες, με επικεφαλής τις ελβετικές, να στηρίξουν οικονομικά τις χώρες αυτές, οι οποίες, σε διαφορετική περίπτωση, δεν θα τολμούσαν να μην πληρώσουν τα χρέη τους. Διότι η Αμερική δεν θα τους ξανάδινε δεκάρα. Από τη στιγμή όμως που θα έχουν την ευρωπαϊκή στήριξη, δεν θα έχουν κανέναν λόγο να μην το κάνουν.

Για να αντιμετωπιστεί ένα τέτοιο ενδεχόμενο οι *Καθηγητές*, με επικεφαλής τον Χένρι Κίσινγκερ, πραγματοποίησαν ιδιωτικό ταξίδι στο Σαν Φραντσίσκο με πολυτελές αεροπλάνο. Εκεί κατέφθασαν τρεις ακόμη άντρες που είναι υπεύθυνοι για το αμερικανικό τραπεζικό σύστημα. Ο Ρόμπερτ Ρέστον, επικεφαλής της Federal Reserve Board, ο Ρότζερ Γουέλς της Federal Deposit Insurance Corporation και ο Τσαρλς Θάγιερ, ο ελεγκτής του Νομισματικού. Υπήρχε και ένας ακόμη άντρας, ο υπουργός Οικονομικών, ο οποίος δέχτηκε να συμμετάσχει στην σύσκεψη έπειτα από τηλεφώνημα του Μέγιερ.

Η συνάντηση έγινε στο ξενοδοχείο «Κλιφτ». Εκεί, μεταξύ άλλων, αποφασίστηκε, όταν θα άρχιζε μια τέτοια κρίση, να συστήσουν ως πρώτο μέτρο στον Αμερικανό Πρόεδρο να κλείσει αμέσως όλες τις αμερικανικές τράπεζες επ' αόριστον, για να παγώσουν έτσι την απόσυρση των βραχυπρόθεσμων καταθέσεων, ξένων κυρίως χωρών.

«Στη συνέχεια θα πρέπει να επιστρέψουμε σε μερικά θεμελιώδη ζητήματα», είπε ο Ρόμπερτ Κούπερμαν, του *Κέντρου Στρατηγικών και Διεθνών Ερευνών* της Τζόρτζταουν. «Οι ΗΠΑ θα πρέπει αμέσως να σταθεροποιήσουν την τιμή του

αργού πετρελαίου στα 20 δολάρια το βαρέλι, θα εξηγήσω λεπτομερώς σε ένα λεπτό πώς θα γίνει αυτό». Και εξήγησε αυτό που περίμεναν όλοι να ακούσουν.

Στη συνέχεια πήρε τον λόγο ο Χένρι Κίσινγκερ, ο οποίος πρότεινε ότι, σε περίπτωση ενδεχόμενης κρίσης, θα πρέπει η Αμερική, για να λύσει την κρίση και να επιτεθεί συγχρόνως κατά των ξένων, να συγκρουστεί, δηλαδή να επαναδραστηριοποιήσει (όταν ξεκινήσει η κρίση) τη Διεθνή Υπηρεσία Ενέργειας. Η υπηρεσία αυτή είχε δημιουργηθεί το 1973 με σκοπό να προσφέρει προστασία στα πετρελαιοκαταναλωτικά κράτη, εναντίον οποιουδήποτε εμπάργκο. Σύμφωνα με τους κανονισμούς της, κάθε μία από τις είκοσι μία χώρες που την υπέγραψαν είχε συμφωνήσει να αγοράσει και να αποθηκεύσει αρκετό πετρέλαιο, που θα της επιτρέψει να ξεπεράσει μια ενδεχόμενη κρίση. Οι ΗΠΑ έχουν δημιουργήσει στρατηγικά αποθέματα πετρελαίου και έχουν αποθηκεύσει στις υπόγειες στοές του παλιού αλατωρυχείου της Λουϊζιάνα 500 εκατομμύρια βαρέλια.

Αντικειμενικός σκοπός της εισήγησης Κίσινγκερ ήταν να καθιερωθεί μια βάση της παγκόσμιας τιμής πετρελαίου.

Στη συνέχεια ο Πολ Μέγιερ πρότεινε στον Κίσινγκερ να μιλήσει στον Ντέϊβιντ Ροκφέλερ: «Ασκεί μεγάλη επιρροή και στη Γερμανία και στην Ιαπωνία, προκειμένου η Ιαπωνία να βοηθήσει άμεσα, με 5 δισεκατομμύρια δολάρια και η γερμανική κυβέρνηση με 3-4 δισεκατομμύρια δολάρια. Θα βάλουμε και τη Διεθνή Τράπεζα να συμβάλει με 5 δισεκατομμύρια και το ΔΝΤ με άλλα 3 δισεκατομμύρια. Αυτά τα ποσά θα στρώσουν την κατάσταση», είπε ο Σέρτζιο Ντομπρόφσκι.

Αυτό είναι πάνω-κάτω το σενάριο, ο σχεδιασμός, αν προτιμάτε, που ετοιμάζονται να εφαρμόσουν οι *Καθηγητές* της

Τζόρτζταουν, σε περίπτωση που οι τεράστιες δυνάμεις οι οποίες αντιμάχονται τη μονοκρατορία της Αμερικής θελήσουν να συγκρουστούν μαζί της. Φαντάζεστε πόσες οικογένειες θα καταστραφούν, πόσες τράπεζες θα κλείσουν, πόσο πίσω θα πάει η οικονομία της Ε.Ε. και τι πληγές θα ανοίξουν στην Αμερική;

Όλα αυτά βέβαια μπορούν να αποφευχθούν, εάν δεν ξεπεραστούν τα όρια και από τις δυο πλευρές· από τις ΗΠΑ και τις δυνάμεις που τις αντιμάχονται. Εάν ξεπεραστούν τα όρια, εάν ξεπεράσουν τη λεπτή γραμμή, τότε σίγουρα θα ξεκινήσει ένας νέος Παγκόσμιος Πόλεμος. Σίγουρα όμως, αν η σύγκρουση ξεπεράσει την κόκκινη γραμμή, το παγκόσμιο οικονομικό κραχ βρίσκεται προ των πυλών...

Τα Διαμάντια Είναι Παντοτινά

Η απίστευτα πλούσια δυναστεία των Οπενχάιμερ της Ν. Αφρικής έφερε πίσω στην οικογένεια τον βασιλιά των διαμαντιών, την εταιρεία De Beers, μέσω μιας συμφωνίας δισεκατομμυρίων δολαρίων, με την οποία το εμπόριο διαμαντιών αναμένεται να αποτελέσει προνόμιο ελαχίστων. Η απόφαση των Οπενχάιμερ να συνεργαστούν με τον όμιλο εξόρυξης μεταλλευμάτων Anglo-American για να εξαγοράσουν την De Beers αποτέλεσε τη μεγαλύτερη συμφωνία που πραγματοποιήθηκε στον κλάδο από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Συγκεκριμένα, η προσφορά αξιολογούσε την De Beers στα 17,6 δισ. δολάρια, 31% περισσότερο σε σχέση με την τιμή στην οποία είχε κλείσει η μετοχή της στις 31 Ιανουαρίου 2004, οπότε και ανακοινώθηκε η προσφορά, και 69% περισσότερο σε σχέση με τη μέση τιμή των μετο-

χών τους τελευταίους 6 μήνες. Ειδικοί αναλυτές τονίζουν ότι το ύψος της προσφοράς δεν αποτελεί έκπληξη, δεδομένου ότι η De Beers θα περάσει στα χέρια της οικογένειας Οπενχάιμερ και του ομίλου Anglo-American. Σημειωτέον ότι η De Beers παράγει το 43% της παγκόσμιας αγοράς ακατέργαστων διαμαντιών. Επίσης μέσω εταιρικών συνεργασιών στη Ρωσία και τον Καναδά ελέγχει τα δυο τρίτα της παγκόσμιας αγοράς μάρκετινγκ της παραγωγής. Παρά το ότι ο έλεγχος της αγοράς από την De Beers έχει μειωθεί τα τελευταία χρόνια, η εταιρεία ακόμα θεωρείται μονοπώλιο από την αμερικανική κυβέρνηση. Γι' αυτό το λόγο η Ουάσινγκτον έχει απαγορεύσει στην De Beers να διατηρεί επιχειρήσεις στις ΗΠΑ, μια αγορά στην οποία διακινείται το 50% των κατεργασμένων διαμαντιών.

Όταν τον μοιραίο –για τον Μιχαήλ Γκορμπατσόφ– Αύγουστο του 1991 ο Μπόρις Γιέλτσιν ανελάμβανε την εξουσία στη Ρωσία, ο Νικ Οπενχάιμερ και ο πατέρας του βρίσκονταν στη Μόσχα πολύ πριν την εκδήλωση των γεγονότων. Οι Οπενχάιμερ είχαν συμβάλει και αυτοί στην εκπαραθύρωση του Γκορμπατσόφ – αφού ο Γιέλτσιν είχε υποσχεθεί να πουλάει στην De Beers τα διαμάντια της Ρωσίας προς 54 δολάρια το καράτι, αντί 67 δολαρίων που τα πουλούσε ο Γκορμπατσόφ. Η πόλη Μίρντιτς της Σιβηρίας θεωρείται σήμερα η παγκόσμια πρωτεύουσα των διαμαντιών. Τα συνεργεία καθημερινά εξορύσσουν διαμάντια αξίας 3.000.000 ευρώ περίπου! Στη Σιέρα Λεόνε η De Beers προκάλεσε εμφύλιο πόλεμο και παγκόσμια αναταραχή, για να νέμεται τα διαμάντια της χώρας, οδηγώντας σε μια συμφωνία που στο κράτος αποφέρει ψίχουλα... Η περιουσία των Οπενχάιμερ αγγίζει τα 17 τρισ. δολάρια και φυσικά συγκαταλέγονται στους Διεθνείς Πολίτες του πλανήτη!

Η Χρυσή... Παρακμή των Δισεκατομμυρίων

Η πραγματικά τεράστια περιουσία των Ουΐνδσορ επιτρέπει στη βασιλική οικογένεια της Αγγλίας να ατενίζει με σιγουριά το μέλλον της, που διαγράφεται κυρίως χρυσό. Αλλά και οι υπόλοιπες οικογένειες της Ευρώπης, που κάθονται ακόμα αναπαυτικά στον θρόνο τους, έχουν περιουσία που ξεπερνά τα 5 δισ. δολάρια (οι πιο φτωχοί έχουν περιουσία 100 εκατ. ευρώ) και απολαμβάνουν την ίδια σιγουριά με εκείνους που έχουν περισσότερα.

Η συνολική περιουσία τους ξεπερνά τα 25 δισ. ευρώ· ποσό που δεν φτάνει βέβαια τα εισοδήματα των πλουσιότερων Αράβων σεΐχηδων, τους προσφέρει όμως μια περιουσία που θα ζήλευαν όλοι οι κοινοί θνητοί. Ίσως το μόνο κοινό που έχουν οι Ευρωπαίοι βασιλιάδες με τους Άραβες "γαλαζοαίματους" είναι το γεγονός πως όσο μικρότερο είναι ένα κράτος τόσο πλουσιότερος είναι ο βασιλιάς του, καθώς ο πλουσιότερος βασιλικός οίκος δεν είναι οι Ουΐνδσορ της Βρετανίας –όπως θα υπέθεταν πολλοί– αλλά οι Λιχτενστάιν του κρατιδίου Λιχτενστάιν. Επιπλέον, στα 25 δισ. ευρώ δεν συγκαταλέγονται οι εκτάσεις γης που έχουν υπό τον έλεγχό τους και η αξία των οποίων εκτιμάται ότι ανέρχεται στα 50 δισ. ευρώ. Φυσικά δεν πληρώνουν φόρους, με εξαίρεση τον Σουηδό βασιλιά, που φορολογείται όπως κάθε Σουηδός πολίτης, και τη βασίλισσα Βεατρίκη της Ολλανδίας, που πληρώνει φόρο για τα προσωπικά της εισοδήματα.

Όλοι είναι δημοφιλείς, αν και οι αποτυχημένοι γάμοι των γιων της Ελισάβετ της Αγγλίας και η συνεχής παρακολούθηση της ιδιωτικής τους ζωής από τους δημοσιογράφους έχει προκαλέσει αρκετούς τριγμούς ανάμεσα στους οπαδούς της μοναρχίας. Παρόμοιους τριγμούς προκάλεσε

στη Νορβηγία ο γάμος του διαδόχου Χάακον με τη Μέτε Μαρίζ, η οποία, εκτός από το ότι είναι κοινή θνητή, έχει και ένα εξώγαμο παιδί και συνήθιζε πιο νέα να πίνει "κάτι παραπάνω" και να δοκιμάζει ύποπτα τσιγάρα. Στο Μονακό η βασιλική οικογένεια είναι πολύ αγαπητή.

Όταν οι έρωτες και οι φιλανθρωπίες τους αφήνουν λίγο χρόνο, οι βασιλείς ασχολούνται με την τέχνη. Λίγες οικογένειες στον κόσμο έχουν στην ιδιοκτησία τους έναν αυθεντικό πίνακα του Λεονάρντο ντα Βίντσι και μία από αυτές είναι η βασιλική οικογένεια του Λιχτενστάιν. Η χώρα αυτή ανεξαρτητοποιήθηκε το 1866, μετά την ήττα της Αυστρίας στον πόλεμο με την Πρωσία. Βασιλιάς έγινε τότε ο πρίγκιπας Ιωάννης Β΄, ο οποίος κληρονόμησε ένα πολύ φτωχό κράτος και μάλιστα λέγεται πως έδωσε 1 δισ. ευρώ σε σημερινά χρήματα από την προσωπική του περιουσία σε κοινωφελή έργα. Η επένδυση απέβη ωφέλιμη για τους κληρονόμους του που έχουν στην ιδιοκτησία τους το μεγαλύτερο κομμάτι γης του Λιχτενστάιν: τους ανήκουν 80 χιλιάδες στρέμματα από τα 160 χιλιάδες που είναι συνολικά το Πριγκιπάτο, ενώ διαθέτουν και 320 χιλιάδες στρέμματα στην Αυστρία, την Ελβετία και τη Γερμανία. Η συνολική περιουσία της οικογένειας, επικεφαλής της οποίας είναι ο πρίγκιπας Χανς-Άνταμ Β΄, εκτιμάται στα 5 δισ. ευρώ, ενώ η αξία δώδεκα από τους πίνακες της συλλογής τους ξεπερνά τα 60 εκατ. ευρώ. Η δεύτερη πλουσιότερη βασιλική οικογένεια της Ευρώπης είναι αυτή του Λουξεμβούργου: ο Μέγας Δούκας Ερρίκος μπορεί να έχει μόλις 400 χιλιάδες υπηκόους, η περιουσία του ωστόσο εκτιμάται στα 4,35 δισ. ευρώ, αν και τα ακριβή περιουσιακά του στοιχεία κρατούνται επτασφράγιστο μυστικό στις θυρίδες ελβετικών τραπεζών. Η βασίλισσα Βεατρίκη της Ολλανδίας είναι μια πλούσια μονάρχης με

προσωπική περιουσία 2,9 δισ. δολάρια. Οι γείτονες Βέλγοι του οίκου των Σαξ Κόμπουργκ έχουν περιουσία 2,25 δισ. ευρώ. Ο βασιλιάς του Βελγίου, Αλβέρτος Β΄, έχει σημαντική πολιτική ισχύ, αφού το Σύνταγμα του δίνει δικαίωμα να ασκήσει βέτο, να διορίσει και να διαλύσει μια κυβέρνηση και να υπογράψει νόμους. Η οικογένεια, εκτός από το παλάτι, διαθέτει και μια έπαυλη στη Γαλλία, ένα γιοτ βασιλικών διαστάσεων, πίνακες και άλλους καλλιτεχνικούς θησαυρούς.

Βορειότερα, στη Δανία, η βασίλισσα Μαργαρίτα έχει ετήσιο εισόδημα 7 εκατ. ευρώ, ενώ η περιουσία της βασιλικής οικογένειας φτάνει τα 146 εκατ. ευρώ, από τα οποία τα 80 εκατ. προέρχονται από τη συλλογή έργων τέχνης. Η βασιλική οικογένεια της Νορβηγίας είναι η φτωχότερη, με περιουσία που ανέρχεται σε 200 εκατ. ευρώ. Ο Σουηδός βασιλιάς Κάρολος Γουστάβος ο 16ος και η οικογένειά του διαθέτουν 10 παλάτια, που ανήκουν στο Δημόσιο, πληρώνουν φόρους και γενικά ζουν διακριτικά. Η περιουσία τους δεν ξεπερνά τα 735 εκατ. ευρώ.

Οι Γκριμάλντι του Μονακό είναι η πιο "γκλάμορους" βασιλική οικογένεια της Ευρώπης. Έχουν στην κατοχή τους το σύνολο σχεδόν των εδαφών του πριγκιπάτου, το 69% της SBM, της εταιρείας που ελέγχει το καζίνο του Μόντε Κάρλο με κέρδη 72 εκατ. δολάρια το χρόνο, και η περιουσία τους ανέρχεται στα 1,193 δισ. ευρώ. Μυστήριο καλύπτει την περιουσία της βασιλικής οικογένειας της Ισπανίας, η οποία έχει στην κατοχή της πολλές εκτάσεις που ξεπερνούν τα 800 χιλιάδες στρέμματα στις ωραιότερες περιοχές της Ισπανίας. Έχουν επίσης μετοχές αξίας 550 εκατ. ευρώ, ενώ ο Χουάν-Κάρλος λαμβάνει κάθε χρόνο ως αμοιβή για την εργασία του βασιλιά το ποσό του ενός εκατομμυρίου ευρώ.

Οι περισσότεροι από τους εστεμμένους είναι μέλη των

δυο Παγκόσμιων Κέντρων Αποφάσεων: της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ και της Τριμερούς Επιτροπής. Για παράδειγμα ο βασιλιάς της Ισπανίας Χουάν Κάρλος είναι μέλος της Τριμερούς Επιτροπής, ενώ η βασίλισσα Βεατρίκη της Ολλανδίας συμμετέχει στη Λέσχη Μπίλντερμπεργκ. Η βασίλισσα της Αγγλίας επίσης είναι μέλος της Μπίλντερμπεργκ, όπως και ο Πρίγκιπας του Λιχτενστάιν, ο βασιλιάς του Βελγίου, ο Μέγας Δούκας του Λουξεμβούργου, ενώ ο βασιλιάς της Σουηδίας ανήκει στην Τριμερή Επιτροπή. Οι υπόλοιποι εστεμμένοι ανήκουν στη *Λέσχη της Ρώμης*, που είναι όργανο και των δύο Κέντρων Αποφάσεων που προαναφέραμε.

Πώς να ζήσουν οι πεινασμένοι;

Την εποχή της Παγκοσμιοποίησης και των Χρηματαγορών, του Διαδικτύου και της υπερκατανάλωσης, μια έκθεση του ΟΗΕ προκαλεί σοκ, αποκαλύπτοντας την αδικία ενός κόσμου όπου κάθε χρόνο οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι, είτε πρόκειται για χώρες είτε για άτομα.

Το πιο σκανδαλώδες που προέκυψε είναι ότι τρεις από τους πλουσιότερους ανθρώπους του πλανήτη, ο Μπιλ Γκέιτς, η οικογένεια Ουόλτον και ο σουλτάνος του Μπρουνέι, έχουν συνολικά μεγαλύτερη περιουσία από ό,τι το άθροισμα των ΑΕΠ των 48 λιγότερο ανεπτυγμένων χωρών. Οι τεράστιες ανισότητες στην παγκόσμια κατανομή πλούτου φαίνονται και από το γεγονός ότι οι 225 πλουσιότεροι άνθρωποι της γης έχουν περιουσία που ξεπερνά το ένα τρισ. δολάρια, ίση με το ετήσιο εισόδημα 2,5 δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Περισσότεροι του ενός δισεκατομμυρίου κάτοικοι του πλανήτη δεν μπορούν να ικανοποιήσουν ούτε

τις στοιχειωδέστερες ανάγκες τους, έχοντας ημερήσιο εισόδημα μικρότερο του ενός δολαρίου, τη στιγμή που με το 4% και μόνο της περιουσίας των 225 πλουσιοτέρων θα μπορούσαν να έχουν βασική εκπαίδευση, υγειονομική περίθαλψη, επαρκή τροφή και ασφαλείς εγκαταστάσεις ύδρευσης και αποχέτευσης.

Τρομακτικές αντιθέσεις δεν υπάρχουν όμως μόνο μεταξύ των ανεπτυγμένων και των υπό ανάπτυξη χωρών, αλλά και στο εσωτερικό των βιομηχανικών κρατών όπου, μολονότι η υλική αφθονία έχει φτάσει σε πρωτοφανή επίπεδα, οι τάξεις των αστέγων, ανέργων και πεινασμένων διευρύνονται δραματικά. Οι ΗΠΑ είναι η χώρα με το μεγαλύτερο κατά κεφαλήν εισόδημα. Ωστόσο το 16,5% του πληθυσμού της ζει στην απόλυτη φτώχεια και ένα μεγάλο ποσοστό από αυτούς είναι αναλφάβητοι. Υψηλά είναι επίσης τα ποσοστά αναλφαβητισμού σε δυο ευρωπαϊκές χώρες –τη Βρετανία και το Βέλγιο– καθώς επίσης και στη Ν. Ζηλανδία, την Αυστραλία και τον Καναδά. Συγκλονιστικά είναι τα στοιχεία για την ανεργία που πλήττει στις βιομηχανικές χώρες τις νέες γυναίκες (49% στην Ισπανία, 32% στη Γαλλία, 30% στην Ιταλία) και τους νέους άντρες (36%, 22% και 39% αντίστοιχα), αλλά και εκείνα που αφορούν στην κατανάλωση. Οι πέντε πλουσιότερες χώρες καταναλώνουν 45% των κρεάτων και ψαριών, 58% της συνολικής ενέργειας, ενώ προκαλούν το 53% των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα. Κάθε παιδί που γεννιέται στις βιομηχανικές χώρες αυξάνει περισσότερο την κατανάλωση και τη μόλυνση από ό,τι 30-50 παιδιά που γεννιούνται στις αναπτυσσόμενες χώρες.

Στον κατάλογο 174 χωρών με βάση τον δείκτη ανάπτυξης (αποτελεί συνάρτηση του προσδόκιμου ζωής, του γενικού επιπέδου παιδείας και υγείας, καθώς και του πραγμα-

τικού εισοδήματος) η Ελλάδα κατέχει την 20η θέση και βρίσκεται υψηλότερα από την Ιταλία, το Λουξεμβούργο και την Πορτογαλία. Την πρώτη θέση κατέχει ο Καναδάς και την τελευταία η Σιέρα Λεόνε. Δεύτερη είναι η Γαλλία και ακολουθούν η Νορβηγία, οι ΗΠΑ, η Ισλανδία, η Φινλανδία και η Ολλανδία.

Η χώρα με τους περισσότερους από τους 225 πλούσιους είναι οι ΗΠΑ. Το άθροισμα των περιουσιών τους αγγίζει τα 312 δισ. δολάρια. (Μιλάμε εδώ μόνο για 60 πλούσιους Αμερικανούς.) Ακολουθούν η Γερμανία με 21 κροίσους (11 δισ. δολάρια) και η Ιαπωνία με 14 (41 δισ. δολάρια). Οι επτά πλουσιότεροι άνθρωποι του πλανήτη είδαν το 2003 τις περιουσίες τους να αυξάνονται κατά 4,7 δισ. δολάρια – δηλαδή κατά 21%. Τέσσερις από αυτούς είναι Αμερικανοί. Πρώτη βέβαια έρχεται η οικογένεια Ροκφέλερ. Ακολουθούν ο Μπιλ Γκέιτς (46,5 δισ. δολάρια), ο Γουόρεν Μπάφετ (44 δισ. δολάρια) και η οικογένεια Ουόλτον.

Τα χρέη των φτωχών

Ο μεγαλύτερος οφειλέτης του κόσμου είναι οι ΗΠΑ. Το δημόσιο χρέος τους ανέρχεται σε περίπου 5 τρισ. δολάρια, ενώ ο λεγόμενος Τρίτος Κόσμος χρωστά 2,17 τρισ. δολάρια. Όμως η υπερδύναμη δεν κινδυνεύει να χρεωκοπήσει. Αντίθετα, το εξωτερικό χρέος των φτωχότερων χωρών του κόσμου είναι σαν μια ωρολογιακή βόμβα που απειλεί να τινάξει στον αέρα τις οικονομίες τους και να συγκλονίσει την υφήλιο. Κάθε παιδί που γεννιέται στον Τρίτο Κόσμο χρωστά 482 δολάρια.

Κάθε μέρα ο “αναπτυσσόμενος κόσμος” καταβάλλει στα

ανεπτυγμένα κράτη 717 εκατ. δολάρια για την εξυπηρέτηση του χρέους του. Οι περίπου 700 εκατ. κάτοικοι των 53 αφρικανικών χωρών χρωστούν 380 δολάρια κατά κεφαλήν. Πολλές από τις χώρες αυτές έχουν κατά κεφαλήν εθνικό εισόδημα γύρω στα 2.300 δολάρια το χρόνο. Σε απόλυτες τιμές η βαρύτερα χρεωμένη χώρα είναι η Αίγυπτος, αλλά τα 2 δισ. δολάρια το χρόνο που πληρώνει για την εξυπηρέτηση του χρέους της αντιπροσωπεύουν το ένα δέκατο των εξαγωγών της. Υπάρχουν περιπτώσεις εξωφρενικές: το χρέος του Κονγκό Μπραζαβίλ φτάνει το 454% του ΑΕΠ του. Της Μαδαγασκάρης το 450% του ΑΕΠ και για την εξυπηρέτησή του η χώρα αυτή διαθέτει το 23% των συναλλαγματικών εσόδων από τις εξαγωγές της. Η Αλγερία πληρώνει 5 δισ. δολάρια το χρόνο, το 1/3 της αξίας των εξαγωγών της, για τοκοχρεωλύσια. Η Νιγηρία που το εξωτερικό χρέος της δεν ξεπερνά πολύ το ΑΕΠ της, καταβάλλει ετησίως τοκοχρεωλύσια 2 δισ. δολαρίων, το 7% του συνολικού ποσού του εξωτερικού της δανεισμού.

Αξίζει να θυμηθεί κανείς ότι το 1953 οι Αγγλοαμερικανοί χάρισαν το εξωτερικό χρέος της Γερμανίας επειδή ξεπερνούσε το 5% των συναλλαγματικών της εισπράξεων από εξαγωγές. Σύμφωνα με στοιχεία των Ηνωμένων Εθνών, σχεδόν το ένα τέταρτο της ανθρωπότητας (δηλαδή 1,3 δισεκατομμύρια ψυχές) ζει με λιγότερο από μισό ευρώ την ημέρα. Περίπου 1 δισ. άτομα σχολικής ηλικίας και άνω είναι αναλφάβητα και 840 εκατ. πεινούν. Στις λιγότερο αναπτυγμένες χώρες σχεδόν το ένα τρίτο του πληθυσμού πεθαίνει πριν από τα 40. Στη χειρότερη κατάσταση βρίσκεται το υποσαχάριο τμήμα της Αφρικής, στο οποίο κατά την Παγκόσμια Τράπεζα ανήκουν οι 33 από τις 42 βαρύτερα χρεωμένες φτωχές χώρες.

Έτσι το χάσμα που χωρίζει πλουσίους και φτωχούς μεγαλώνει. Στο 20% του παγκόσμιου πληθυσμού, που είναι το πιο φτωχό τμήμα του, αναλογεί σήμερα το 1,1% του παγκόσμιου εισοδήματος, ενώ το 1991 αναλογούσε το 1,4 και το 1960 το 2,3%. Το εισόδημα του 20% του παγκόσμιου πληθυσμού, που είναι το πλουσιότερο τμήμα του, ήταν 30 φορές μεγαλύτερο από του φτωχότερου 20% το 1960, 61 φορές μεγαλύτερο το 1991 και σήμερα υπολογίζεται πως είναι 78 φορές μεγαλύτερο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑΤΟΣ

Η δύναμη των πολυεθνικών εταιρειών δεν πηγάζει μόνο από τη δική τους ισχύ. Σε μεγάλο βαθμό έχει να κάνει με την παγκόσμια δικτύωσή τους, στο πλαίσιο διαφόρων οργανώσεων, φανερών ή μυστικών. Σε αρκετές περιπτώσεις, ένα "αόρατο χέρι" φαίνεται να συντονίζει το μήνυμα που οι αγορές –δηλαδή οι πολυεθνικές κατά βάση– θέλουν να περάσουν στην κοινωνία και τους εκπροσώπους της: τις απανταχού κυβερνήσεις στον πλανήτη.

Στη συνέχεια θα αναφερθούμε σε ορισμένες βασικές οργανώσεις, μέσω των οποίων –και όχι μόνο– το παγκόσμιο οικονομικό σύμπλεγμα "περνά" την ατζέντα του και την επιβάλλει σε όλους εμάς. Το γεγονός ότι κάποιοι φορείς περιλαμβάνουν τυπικά και μικρότερες εταιρείες στους κόλπους τους (για παράδειγμα το Διεθνές Εμπορικό Επιμελητήριο) ή ότι άλλοι αποτελούν ένα μίγμα στρατιωτικής και πολιτικής εξουσίας, όπως η Λέσχη Μπίλντερμπεργκ, η Τριμερής Επιτροπή κ.λπ., καταδεικνύει πόσο ισχυρότερο γίνε-

ται το κεντρικό μήνυμα. Το οποίο μήνυμα, *από* και *προς* τον ευρύτερο επιχειρηματικό κόσμο, κατατείνει στο εξής: *Δοξάστε τις ελεύθερες αγορές, ας συνεννοηθούμε μεταξύ μας, ας ελέγξουμε όποιον εναντιώνεται. Τελικά εμείς κυβερνάμε τον κόσμο!*

Ας αναφέρουμε λοιπόν κάποια από τα όργανα του Παγκόσμιου Οικονομικού Συμπλέγματος που κυβερνά τον κόσμο:

Λέσχη Μπίλντερμπεργκ

Η Λέσχη Μπίλντερμπεργκ (Bilderberg Club) είναι περισσότερο γνωστή από το γεγονός ότι ελάχιστοι άνθρωποι στον κόσμο ξέρουν κάποια πράγματα γι' αυτήν. Δημιουργήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του 1950 όταν ο Πολωνός φιλόσοφος Γιόζεφ Ρέτινγκερ και ο Αμερικανός πολιτικός Ντιν Άτσεσον ζήτησαν από τον πρίγκιπα Βερνάρδο της Ολλανδίας να προεδρεύσει σε μια σειρά διασκέψεων.

Σκοπός αυτών των διασκέψεων ήταν ουσιαστικά να τοποθετηθούν σε ένα πλαίσιο οι σχέσεις Ηνωμένων Πολιτειών και Ευρώπης που είχαν διαταραχθεί με τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Πολλοί τότε αμφισβήτησαν την αγνότητα αυτών των προθέσεων. Και είχαν δίκιο. Η ύπαρξη της Λέσχης βασίζεται στην προώθηση των ενιαίων παγκόσμιων συμφερόντων. Αντιπροσωπεύει τη διαπλοκή οικονομίας, πολιτικής και στρατού, σε παγκόσμιο επίπεδο! Βασικός της στόχος είναι να κρατήσει στο ίδιο άρμα τα άλογα των μεγάλων δυτικών δυνάμεων και να διασφαλίσει παγκοσμίως τα συμφέροντα του «ελεύθερου κόσμου», το λεγόμενο *Washington Consensus*, δηλαδή τα συμφέροντα των πολυεθνικών που από την αρχή έπαιζαν καθοριστικό ρόλο στην ατζέντα της Μπίλντερμπεργκ.

Η πρώτη διάσκεψη πραγματοποιήθηκε το 1954 στο ξενοδοχείο «Μπίλντερμπεργκ», στο Oosterbeek της Ολλανδίας (29-31 Μαΐου), και σε αυτήν έλαβαν μέρος κορυφαίοι πολίτες της Αμερικής και της Ευρώπης. Πρώτος πρόεδρος της Λέσχης, και για σχεδόν είκοσι χρόνια, υπήρξε ο πρίγκιπας της Ολλανδίας Βερνάρδος. Κατόπιν ανέλαβαν: ο Βρετανός πρώην πρωθυπουργός λόρδος Χόουμ (1976-1980), ο πρώην πρόεδρος της Γερμανίας Βάλτερ Σέελ (1980-1985), και ο λόρδος Ρολ, πρόεδρος του χρηματοπιστωτικού ομίλου Βάρμπουργκ (1985-1989), τον οποίο διαδέχτηκε ο πρώην Γενικός Γραμματέας του ΝΑΤΟ λόρδος Κάρινγκτον (1989-2000). Σήμερα, πρόεδρος της Λέσχης είναι ο Ετιέν Νταβινιόν.

Το 1910 είχε λάβει χώρα μια παρόμοια διάσκεψη υπό την επωνυμία «Τιμ των 130», στο νησί Τζέκιλ στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ήταν η περίοδος που είχαν γίνει κάποιοι ελιγμοί με τα νομίσματα της Αμερικής και του κόσμου ολόκληρου. Στη διάσκεψη εκείνη, την οποία είχε συγκαλέσει ο γερουσιαστής Νέλσον Όλντριτζ, τέθηκαν αθόρυβα οι βάσεις για τη δημιουργία της Ομοσπονδιακής Τράπεζας Αποθεμάτων. Εκεί και τότε είχε δημιουργηθεί ένα νέο νομισματικό σύστημα, χωρίς την έγκριση –ούτε καν τη γνώση– της Κυβέρνησης ή των Κυβερνήσεων (μια Κυβέρνηση έξω από τις Κυβερνήσεις...). Κατόπιν δημιουργήθηκε η Λέσχη Μπίλντερμπεργκ – η οποία λειτουργεί μεν στα πρότυπα του «Τιμ των 130», ωστόσο είναι προσαρμοσμένη στις καταστάσεις που ήρθαν και έρχονται...

Ο κατάλογος των επιφανών συμμετεχόντων στις συνεδριάσεις της Λέσχης συντάσσεται από μια διεθνή ιθύνουσα Επιτροπή, στη Γραμματεία της Μπίλντερμπεργκ, στην οδό Σμινοβάτερ, αρ. 1, στη Χάγη της Ολλανδίας. Η Λέσχη συ-

νέρχεται μία φορά τον χρόνο, για τρεις μέρες, σε διάφορα μέρη του κόσμου (είναι και αυτός ένας συμβολικός τρόπος για να δείχνει την κοσμοκρατορία της), ενώ πραγματοποιούνται και έκτακτες συνεδριάσεις σε περιπτώσεις ανεξέλεγκτων ή απρόβλεπτων οικουμενικών συγκρούσεων, εντάσεων, ξαφνικών θανάτων προσωπικοτήτων, πολεμικών συρράξεων κ.λπ. Όπως είναι αναμενόμενο, οι ετήσιες διασκέψεις της Μπίλντερμπεργκ, που γίνονται περίπου δύο εβδομάδες πριν από τις συσκέψεις του G-8, καλύπτονται από πλήρη μυστικότητα και τα μέτρα ασφαλείας είναι δρακόντεια, με σκοπό την προστασία των μελών και των προσκεκλημένων τους από τη δημοσιότητα και από εκείνους που αντιδρούν στην παγκοσμιοποίηση.

Οι "πρωταγωνιστές" (στελέχη) της Λέσχης είναι αυτοί που λαμβάνουν τις αποφάσεις, ενώ υπάρχουν και οι "κομπάρσοι", δηλαδή ορισμένοι επισκέπτες (αυστηρά επιλεγμένοι) οι οποίοι επιτρέπεται να μιλήσουν από πέντε μέχρι δεκαπέντε λεπτά για κάποιο συγκεκριμένο θέμα σε "ανοιχτή" συνεδρίαση και πάντα την ημέρα έναρξης των εργασιών της Λέσχης. Οι κρίσεις τους τις περισσότερες φορές δεν λαμβάνονται υπόψη. Υπάρχει «δημοκρατική» διαδικασία στην ψηφοφορία κάθε θέματος, μόνο που οι ψηφοφόροι-μέλη πρέπει να «συμφωνούν» ψηφίζοντας τις απόψεις στελεχών-εισηγητών. Εδώ αξίζει να σημειώσουμε ότι ελάχιστοι από τους κεφαλαιοκράτες, με την πραγματική έννοια του όρου, παίρνουν μέρος στις συνεδριάσεις. Οι περισσότεροι αποστέλλουν εκπροσώπους τους, όπως στελέχη τραπεζών, διευθυντές επιχειρήσεων, διεθνείς υπαλλήλους, διευθυντές εφημερίδων και ΜΜΕ, επιστήμονες, στρατιωτικούς, πολιτικούς, καθώς και επιχειρηματίες (φυσικά πάντα ελεγχόμενους).

Τη διοίκηση της Λέσχης βοηθούν διάφορες Επιτροπές, όπως η Οργανωτική Επιτροπή (ή Επιτροπή Καθοδήγησης), γνωστή ως *Steering Committee*, το επιτελείο της οποίας απαρτίζεται από Αμερικανούς και Ευρωπαίους. Υπάρχει επίσης η Συμβουλευτική Επιτροπή (*Advisory Committee*), η οποία παρέχει μη δεσμευτικές συμβουλές προς τους συνέδρους. Είναι χαρακτηριστικό ότι στις συναντήσεις της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ δεν επιτρέπεται η συμμετοχή προσωπικοτήτων από την Ασία, τη Μέση Ανατολή, τη Λατινική Αμερική και την Αφρική, δηλαδή τον Τρίτο Κόσμο.

Σε αυτό το σημείο αξίζει να σημειώσουμε ότι ο εκάστοτε Γενικός Γραμματέας και ο εκάστοτε αρχιστράτηγος του ΝΑΤΟ είναι υποχρεωτικά μέλη της Λέσχης – καθώς και ο εκάστοτε Ειδικός σύμβουλός τους.

Πρόεδρος της Λέσχης σήμερα είναι ο Ετιέν Νταβινιόν, αντιπρόεδρος της Société Générale de Belgigue. Γενικός γραμματέας είναι ο Μάρτιν Τζ. Τέιλορ, πρόεδρος της W. H. Smith Group PLC και σύμβουλος της Goldman Sachs International.

Τα στελέχη της αποτελούνται από την πολιτική, επιχειρηματική και οικονομική ελίτ της Ευρώπης και της Αμερικής, η οποία έχει τη δυνατότητα να διαμορφώνει τη διεθνή πολιτική.

Στα στελέχη της συμπεριλαμβάνονται οι: Χένρι Κίσινγκερ, Μονσινιόρ Μολινάρι (καρδινάλιος του Βατικανού), Στεφανί Ντιόν (υπουργός του Καναδά και σύμβουλος της Βασίλισσας της Αγγλίας Ελισάβετ), Ουΐλιαμ Χέιγκ (πρώην αρχηγός του Συντηρητικού Κόμματος της Βρετανίας), Τόνι Μπλερ (πρωθυπουργός της Βρετανίας), Αλεξάντερ Χέιγκ (πρώην αρχιστράτηγος του ΝΑΤΟ), Γουέσλι Κλαρ (αρχιστράτηγος του ΝΑΤΟ), Έβελιν ντε Ρότσιλντ (της οικογένει-

ας τραπεζιτών), Βασίλισσα Βεατρίκη της Ολλανδίας, Βασίλισσα Σοφία της Ισπανίας, Γκέρχαρντ Ράντα (πρόεδρος της Τράπεζας της Αυστρίας), Μάρτιν Τέιλορ (Γενικός Διευθυντής της Τράπεζας Barclay's), Λόρενς Σάμερς του Εθνικού Θησαυροφυλακίου των ΗΠΑ, Πίτερ Σάδερλαντ (πρόεδρος της πολυεθνικής των πετρελαίων BP), Φρανς Βρανίτσκι (πρώην Καγκελάριος της Αυστρίας· πρόκειται για τον "μεσολαβητή" που είχε σταλεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση στην Αλβανία του Μπερίσα, και ενώ η χώρα αυτή βρισκόταν στα πρόθυρα εμφυλίου, σε 12 ώρες όλα ηρέμησαν – μετά την άφιξη του Βρανίτσκι εννοείται.).

Αλλά ο "αστέρας" της Λέσχης είναι ο Ντέιβιντ Ροκφέλερ, τραπεζίτης, ιδιοκτήτης πολυεθνικών του πετρελαίου (Mobil, Esso, Exxon, Standard oil κ.λπ.). Στην πραγματικότητα ο Ροκφέλερ είναι αυτός που δίνει "γραμμή" στη Μπίλντερμπεργκ αλλά και στην Τριμερή Επιτροπή, στην οποία θα αναφερθούμε στη συνέχεια.

Από τις συνεδριάσεις της Λέσχης δεν λείπουν φυσικά και οι Έλληνες "επισκέπτες", οι οποίοι όμως δεν έχουν κανέναν ουσιαστικό λόγο στα τεκταινόμενα. Σε αυτούς που έχουν προσκληθεί κατά καιρούς συμπεριλαμβάνονται ο τραπεζίτης Ι. Κωστόπουλος, ο καθηγητής Θ. Βερέμης, ο Νικηφόρος Διαμαντούρος, ο Γ. Δαβίδ, ο Λουκάς Τσουκάλης, ο Αλέξης Παπαχελάς και από τον πολιτικό κόσμο, μεταξύ άλλων, οι: Γ. Παπανδρέου, Κ. Καραμανλής, Γ. Αλογοσκούφης, Θ. Πάγκαλος, Άννα Διαμαντοπούλου, Ντόρα Μπακογιάννη, Κ. Μητσοτάκης και Α. Σαμαράς, οι οποίοι φυσικά δεν έχουν καμία ευθύνη για όσα έχουν καταλογιστεί στη Λέσχη.

Τη διοργάνωση των συνεδριάσεων αναλαμβάνει η εκτελεστική γραμματέας της Λέσχης, με επικεφαλής τη Σάσια ντ' Άσμπροκ – μια γαλαζοαίματη ολλανδικής καταγωγής.

Βοηθός της είναι η Ντίμουντ Κέστνερ, υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων της τράπεζας Creditanstalt Bankverein της Βιέννης. Η Κέστνερ φροντίζει για την προετοιμασία του τόπου συνάντησης, τη διοργάνωση των γευμάτων, μέχρι και για τις μακρόστενες κάρτες πολυτελείας με ένα μεγάλο «Β» στη μέση, στο επάνω μέρος, και, στο κάτω μέρος, το όνομα του μέλους σε χρώμα μπεζ-καφέ. Τις συνεννοήσεις για τη φρούρηση και την ασφάλεια των μελών και των τηλεπικοινωνιών τις επιμελείται η Σάσια ντ' Άσμπροκ. Η Λέσχη διατηρεί δύο γραφεία που λειτουργούν ως γραμματεία. Το ένα βρίσκεται στην Ολλανδία και το άλλο στη Νέα Υόρκη.

Maja Banck-Polderman
Τηλ.: 00-31-20-625-0252
Φαξ: 31-20-624-4299
Bilderberg Meetings
Amstel 216, 1017 AJ Amsterdam, The Netherlands

Charles W. Muller
Τηλ.: 00-212-752615
American Friends of Bilderbergs, Inc.
Φαξ: 001-212-7526518
477 Madison Ave., 6th floor, New York, NY 10022

Οι συναντήσεις του 1998 και του 1999

Στην ετήσια συνεδρίαση της Λέσχης, στις 14-17 Μαΐου 1998 στη Σκοτία (ξενοδοχείο «Turnberry» στην πόλη Ayrshire), αποφασίστηκε ο πόλεμος στην πρώην Γιουγκοσλαβία, με επίκεντρο το Κόσοβο. Σκοπός των τακτικών μελών της Μπίλντερμπεργκ ήταν να ξεκινήσουν τον πόλεμο από

το Κόσοβο, δημιουργώντας ένα νέο Βιετνάμ στα Βαλκάνια, μέσω του οποίου θα αποκόμιζαν τεράστια κέρδη από τους εξοπλισμούς και τον ορυκτό πλούτο ολόκληρης της περιοχής, συμπεριλαμβανομένων των παρευξείνιων χωρών.

Με το Κόσοβο ως επίκεντρο του πολέμου, θα αναμόχλευαν τα τοπικά πάθη, στα οποία θα εμπλέκονταν στη συνέχεια η Βοσνία (πάλι), η Ρωσία, η Ελλάδα, η Αλβανία, η Τουρκία, η FYROM, οι Δυτικο-Ευρωπαϊκές στρατιωτικές δυνάμεις και η Αμερική. Μάλιστα, είχαν καταστρώσει και εναλλακτικό σενάριο: εάν, για οποιονδήποτε λόγο, καθυστερούσε η έναρξη του πολέμου στο Κόσοβο, προβλεπόταν η πρόκληση έντασης μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, με απώτατο στόχο την πολεμική σύγκρουση και αφορμή το Κυπριακό Ζήτημα. Κατόπιν, θα επαναπροωθούσαν τον πόλεμο στα Βαλκάνια.

Για τη Λέσχη, το ζήτημα της Κύπρου παραμένει σε εκκρεμότητα. Ο Καναδός Κόνραντ Μπλακ, μέλος της Λέσχης, είχε εισηγηθεί τη βραχεία αεροπορική σύγκρουση στο Αιγαίο (αερομαχίες) μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, καθώς και στην Κύπρο, για να "εξομαλυνθούν" οι ελληνοτουρκικές σχέσεις. Απομένει τώρα να διαπιστώσουμε αν "πέρασε" αυτή η εισήγηση, η οποία υπερψηφίστηκε βέβαια από το σύνολο των μελών (αυτονόητο είναι φυσικά πως η Λέσχη ασχολήθηκε και με άλλα ζωτικά παγκόσμια ζητήματα). Πάντως τη γενίκευση του πολέμου έσωσε ή ανέστειλε η άλλη ομάδα των ισχυρών της γης: η Τριμερής Επιτροπή.

Στη συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στις 4-6 Ιουνίου 1999 στην πόλη Σίντρα της Πορτογαλίας, τα 120 μέλη της Λέσχης ασχολήθηκαν με θέματα όπως η Παγκόσμια Οικονομία και η άμυνα της Δύσης. Επιπλέον, συζήτησαν σενάρια όπως: ο σχηματισμός της μεγάλης Αλβανίας μετά την

ανεξαρτησία του Κοσόβου, ο διαμελισμός της Σερβίας με την ένωση της Βοϊβοδίνας με την Ουγγαρία, καθώς και η ανεξαρτητοποίηση του Μαυροβουνίου. Συζητήθηκαν επίσης η ανοικοδόμηση της Γιουγκοσλαβίας και όλοι οι σύνεδροι συμφώνησαν πως θα απαιτηθούν πολλά δισεκατομμύρια δολάρια γι' αυτόν τον σκοπό, καθώς και η αντικατάσταση του ΝΑΤΟ από ισάξιο όργανο της Δυτικο-Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Στην ατζέντα των εισηγήσεων της 5ης Ιουνίου 1999 τέθηκε και θέμα αντικατάστασης του Μιλόσεβιτς. Την τελευταία ημέρα της συνεδρίασης τέθηκε το ζήτημα της Τουρκίας. Η συντριπτική πλειοψηφία τάχθηκε υπέρ του διαμελισμού της χώρας αυτής: στην Ευρωπαϊκή Τουρκία που θα ενταχθεί άμεσα στην Ε.Ε., στην Ανατολία και στην περιοχή των Κούρδων (Κουρδιστάν). Οι λεπτομέρειες σχετικά με τον διαμελισμό αφέθηκαν για την επόμενη συνεδρίαση.

Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πως κυρίως από το 1989 και μετά την πτώση του Κομμουνισμού, η Λέσχη έχει έρθει πιο κοντά στις απόψεις της Τριμερούς Επιτροπής, όσον αφορά την Παγκοσμιοποίηση. Η Τριμερής ιδρύθηκε άλλωστε για να επιβάλει την Παγκοσμιοποίηση (Νέα Τάξη Πραγμάτων), γι' αυτό και αντιμετώπισε πολλές δυσκολίες από τη Λέσχη, καθώς και απάνθρωπες συγκρούσεις σε διεθνές αλλά και προσωπικό επίπεδο. Για παράδειγμα η Λέσχη επέβαλε την τουρκική απόβαση στην Κύπρο το 1974 (Αττίλα Ι και ΙΙ) και τις δυνάμεις που αντιπροσώπευε ο Δ. Ιωαννίδης. Ωστόσο η Τριμερής, με την απειλή πολεμικής σύρραξης, επέβαλε (1974) τον Κ. Καραμανλή. Για να αντισταθμιστεί αυτή η "απώλεια", η Λέσχη Μπίλντερμπεργκ έγινε ο ρυθμιστής της Χιλής, πατρονάροντας τη δικτατορία του Πινοσέτ.

Εν κατακλείδι μπορούμε να πούμε ότι η Λέσχη Μπίλντερμπεργκ αποτελεί το ένα από τα δύο βασικά σκέλη του

Παγκόσμιου Οικονομικού Συμπλέγματος. Το άλλο είναι η Τριμερής Επιτροπή. Και τα δυο αυτά τμήματα είναι η ουσία της εξουσίας. Οι πολιτικοί είναι η απάντηση στην εξουσία. Άλλωστε και ο Κωνσταντίνος Καραμανλής το 1963 είχε αναρωτηθεί δημόσια: «Ποιος κυβερνά αυτόν τον τόπο;» Που σημαίνει ότι δεν κυβερνούσε ο ίδιος. Ας ήταν και Πρωθυπουργός...

Η Διάσκεψη του 2003

Το χάσμα που υπάρχει στις σχέσεις μεταξύ των Αμερικανών και των Ευρωπαίων και έχει διαμορφώσει νέα δεδομένα στη διεθνή διπλωματική σκηνή έχει γίνει εμφανές ακόμα και στο πλαίσιο της πανίσχυρης λέσχης Μπίλντερμπεργκ. Στη συνεδρίαση της Λέσχης που πραγματοποιήθηκε στο ξενοδοχείο «Trianon Park» στις Βερσαλλίες, στις 15-18 Μαΐου του 2003, συμμετείχαν όπως πάντα πρωθυπουργοί, κυβερνητικά στελέχη, τραπεζίτες, χρηματιστές, βασιλείς και πολιτικοί ηγέτες από την Ευρώπη και την Αμερική. Μεταξύ των προσκεκλημένων ήταν ο υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ Ντόναλντ Ράμσφελντ, ο Ρίτσαρντ Περλ, γνωστός και ως «Άρχοντας του Σκότους», ο Πολ Γούλφοβιτς, ο Βαλερί Ζισκάρ ντ' Εστέν, ο Χένρι Κίσινγκερ, ο τραπεζίτης Ντέιβιντ Ροκφέλερ, η βασίλισσα της Ολλανδίας Βεατρίκη, οι βασιλείς της Ισπανίας Χουάν Κάρλος και Σοφία, και ανώτατοι κυβερνητικοί αξιωματούχοι.

Την πρώτη ημέρα των εργασιών της διάσκεψης ο Γάλλος πρόεδρος Ζακ Σιράκ, ως αρχηγός του κράτους που τη φιλοξενούσε, πραγματοποίησε μια ομιλία καλωσορίσματος, προσπαθώντας να καλύψει το μεγάλο χάσμα που είχε δημιουργηθεί ανάμεσα στους συμμετέχοντες εξαιτίας του

πολέμου στο Ιράκ. Μάλιστα, τόνισε με έμφαση ότι οι ΗΠΑ και η Δυτική Ευρώπη είναι σύμμαχοι παραδοσιακά. Η διάσκεψη των Βερσαλλιών κατέστησε σαφές πως οι μεγάλες προκλήσεις έχουν αρχίσει να διαφαίνονται για τις Ευρωατλαντικές σχέσεις. Το "διαζύγιο" μεταξύ ΗΠΑ και Ευρώπης μπορεί εύκολα να γίνει πραγματικότητα. Τα ιμπεριαλιστικά σχέδια των νεοσυντηρητικών έχουν τρομάξει και εξαγριώσει τους Αμερικανούς. Τα ίδια αισθήματα ένιωθαν και οι φιλοαμερικάνοι πολιτικοί, επιχειρηματίες, ακαδημαϊκοί και δημοσιογράφοι που συμμετείχαν. Οι Αμερικανοί πιστεύουν ότι πρέπει να έχουν ελευθερία δράσης, ενώ οι Ευρωπαίοι επιμένουν στους κανόνες που διέπουν τη διεθνή κοινότητα. Οι νεοσυντηρητικοί της Ουάσινγκτον θέλουν να μετασχηματίσουν τον κόσμο, ενώ οι Ευρωπαίοι θέλουν να τον διαχειριστούν. Οι διαφορές αυτές αντανακλούν τον διαφορετικό τρόπο προσέγγισης της εξουσίας και νομιμοποίησης της χρήσης της.

Η διάσκεψη των Βερσαλλιών δεν κατάφερε να επουλώσει τα τραύματα στις ευρω-ατλαντικές σχέσεις και να εξασφαλίσει ομοφωνία για τη δημιουργία ενός στρατού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που θα είναι ανεξάρτητος από το ΝΑΤΟ. Οι ΗΠΑ, όπως είναι γνωστό, είναι αντίθετες με τη συγκρότηση ευρωπαϊκού στρατού. Ωστόσο, με τις θέσεις των Αμερικανών συντάσσονται και μερικοί Ευρωπαίοι, με προεξάρχοντα τον γενικό γραμματέα της Συμμαχίας, λόρδο Τζόρτζ Ρόμπερτσον. Ακόμη, ορισμένοι Ευρωπαίοι υποστηρίζουν ότι μπορεί να δημιουργηθεί μια ξεχωριστή δύναμη, που όμως θα ελέγχεται από το ΝΑΤΟ. Οι Αμερικανοί πιστεύουν πως μια τέτοια ευρωπαϊκή δύναμη ενδεχομένως να υπονομεύσει τον ρόλο του ΝΑΤΟ. Η Ουάσινγκτον επιμένει ότι το ΝΑΤΟ δεν πρέπει να περιοριστεί στην άμυνα της Ευ-

ρώπης, αλλά οφείλει να αναλάβει αποστολές σε ολόκληρο τον κόσμο, με ή χωρίς την έγκριση του Συμβουλίου Ασφαλείας. Επιπλέον, οι Ευρωπαίοι δείχνουν να αντιμετωπίζουν με καχυποψία τον ρόλο των Αμερικανών και πιστεύουν ότι δεν χρειάζεται –ή δεν το επιθυμούν– η επιβολή νόμιμης σταθερής κεντρικής κυβέρνησης στο Ιράκ. Ορισμένοι υποστηρίζουν ότι, όταν συμβεί αυτό, οι Αμερικανοί δεν θα έχουν λόγο να παραμένουν εκεί. Σκοπός τους είναι να έχουν μόνιμη στρατιωτική παρουσία και να αποκτήσουν τον έλεγχο των πετρελαϊκών αποθεμάτων. Για να μπορέσουν να παραμείνουν, θα πρέπει να προσφέρουν όλες τις απαραίτητες υπηρεσίες που θα αποτρέψουν την εμπλοκή των Ιρακινών σε ένα απελευθερωτικό κίνημα.

Η διάσκεψη του 2005

Η ετήσια συνεδρίαση της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ για το 2005 έλαβε χώρα στις 5-8 Μαΐου στη Γερμανία, και συγκεκριμένα στο Ρόταχ-Έγκερν του Μονάχου.

Στο πλαίσιο των συζητήσεων, που έγιναν όπως πάντα κεκλεισμένων των θυρών, διατυπώθηκε για μια ακόμα φορά η άποψη των Αμερικανών νεο-συντηρητικών ότι η ασφάλεια του Ισραήλ αποτελεί στοιχείο-κλειδί για την διαμόρφωση της εξωτερικής τους πολιτικής. Επίσης σχολιάστηκε η συνεργασία, σε στρατιωτικό και οικονομικό επίπεδο, μεταξύ Ρωσίας, Κίνας και Ιράν και αποφασίστηκε η σύμπραξη ΗΠΑ, Ισραήλ και Τουρκίας ως το αντίπαλο δέος στην περιοχή. Στο πλαίσιο αυτό, δόθηκε έμφαση στη σημασία των νέων πυραυλικών συστημάτων της Ινδίας και στη δυνατότητα μεταφοράς πυρηνικών κεφαλών που θα μπορούσαν, αν παρουσιαστεί ανάγκη, να πλήξουν το εσωτερικό της Κίνας.

Αυτό όμως που σχεδόν μονοπώλησε τη συζήτηση ήταν η προτεινόμενη αύξηση της τιμής του πετρελαίου, ενώ προτάθηκε η πρόκληση σοβαρής οικονομικής κρίσης τα επόμενα χρόνια, γεγονός που θα οδηγήσει σε μείωση της ζήτησης πετρελαίου. Στο πλαίσιο αυτό αναφέρθηκε ότι μια ενδεχόμενη στρατιωτική ή πολιτική σύγκρουση μεταξύ Ινδονησίας και Μαλαισίας για τον έλεγχο της πλούσιας σε κοιτάσματα πετρελαίου θάλασσας του Sulawesi θα μπορούσε να οδηγήσει στην ανάμειξη των «ειρηνευτικών στρατευμάτων» του ΟΗΕ, κάτι που τα μέλη της Μπίλντερμπεργκ θα επιθυμούσαν πολύ. Επίσης φαίνεται ότι ο πόλεμος κατά του Ιράν έχει ήδη αποφασιστεί και θα γίνει πριν τελειώσει το 2006. Εμείς, γνωρίζοντας τι συζητήθηκε, δεν μπορούμε παρά να περιμένουμε για να δούμε τις εξελίξεις, σε παγκόσμιο επίπεδο.

Τριμερής Επιτροπή

Το 1973 έχει χαρακτηριστεί, από τους κύκλους της διεθνούς εξουσίας, ως το σημαντικότερο έτος στην παγκόσμια ιστορία. Ορισμένες προοδευτικές ομάδες μέσα στη συντηρητική Λέσχη Μπίλντερμπεργκ, "ασφυκτιώντας", ώθησαν τον πρόεδρο Νίξον (που ανήκε στην εξτρεμιστική συντηρητική ομάδα της Λέσχης) να προχωρήσει σε μια νέα οικονομική τάξη πραγμάτων, με την «ελαφρά διακύμανση» του δολαρίου, καθώς και στον τερματισμό του πολέμου στο Βιετνάμ, στον οποίο οι εξτρεμιστές είχαν επενδύσει πολλά – χωρίς να τους δοθεί κάποιο άλλο Βιετνάμ σε κάποιο άλλο μέρος της Γης. Από την άλλη πλευρά, έπρεπε να δρομολογηθεί το γκρέμισμα του Κομμουνισμού, γεγονός απέναντι

στο οποίο οι εξτρεμιστές επεδείκνυαν μια επίμονη άρνηση.

Έτσι, αποφασίστηκε από τον Ντέιβιντ Ροκφέλερ –με τη συνεπικουρία και μερικών άλλων– η απόσχιση από τη Λέσχη Μπίλντερμπεργκ και η δημιουργία της Τριμερούς Επιτροπής (Ιούλιος 1973), γεγονός που ταυτόχρονα σηματοδοτούσε και το τέλος του διπολισμού (Ευρώπη-Αμερική) με την είσοδο της Ιαπωνίας στην ιδρυθείσα Επιτροπή. Στόχος της Τριμερούς ήταν η παγκόσμια ύφεση και συναίνεση, που οδήγησαν στην παγκοσμιοποίηση. Η Τριμερής Επιτροπή είναι εκείνη που πρωτοστάτησε ενεργά στο γκρέμισμα του "υπαρκτού σοσιαλισμού". Η Τριμερής Επιτροπή, ακόμη, είναι ένα είδος διεθνούς κεφαλαίου και υψηλής πολιτικής, που μοιράζεται τα ηγετικά καθήκοντα της άτυπης (αλλά πραγματικής) διακυβέρνησης των παγκοσμίων υποθέσεων.

Η χρηματοδότησή της πραγματοποιείται κυρίως από πολυεθνικές και Ιδρύματα, όπως, το Ίδρυμα Φορντ, το Ίδρυμα Ροκφέλερ κ.ά. Τα περισσότερα μέλη της είναι διεθνείς επιχειρηματίες, τραπεζίτες, εκδότες, ιδιοκτήτες τηλεοπτικών καναλιών κ.λπ.

Ιδρυτής και πρώτος πρόεδρος της Τριμερούς Επιτροπής, όπως αναφέραμε, ήταν ο Ντέιβιντ Ροκφέλερ, πρόεδρος της Chase Manhattan Bank και πολυεθνικών εταιρειών (Esso, Exxon, Standard Oil και συμμέτοχος στην Aramco), διευθυντής ο Ζίγκμπνιου Μπρεζίνσκι και γραμματέας ο Γερμανοεβραίος Χανς Μάουλ. Μέχρι το 1978 τη θέση του τελευταίου κατείχε η σύζυγος του Χένρι Κίσινγκερ, Νάνσι Μαγκίνες-Κίσινγκερ. Αναπληρωτής πρόεδρος σήμερα είναι ο Πολ Βόλκερ, πρώην πρόεδρος της Κεντρικής Τράπεζας των ΗΠΑ. Ο Άλαν Γκρίνσπαν έχει διατελέσει για πολλά χρόνια Γενικός Γραμματέας της Τριμερούς και αποσύρθηκε όταν διορίστηκε πρόεδρος της Κεντρικής Τράπεζας των ΗΠΑ.

Άλλα επίλεκτα μέλη της Τριμερούς είναι ο Τζόζεφ Γκαλιφάνο, η οικογένεια Κούπερ (των γνωστών τσιγάρων), ο διαβόητος Χένρι Κίσινγκερ, ο Άντριου Μέλον, ο Σαμπούρο Οκίτα της πολυεθνικής Toshiba, ο Μακ Τζορτζ Μπάντι, η οικογένεια Τζον Κάμποτ, η οικογένεια Ντελάνο, η οικογένεια Ντιπόν, ο Τζον Μακ Λόι, ο καρδινάλιος Πελεγκρίνο, ο Τεντ Τέρνερ του CNN, ο Σάιρους Βανς (ο γνωστός μεσολαβητής για το Σκοπιανό), ο Τζορτζ Σουλτς (πρώην υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ), ο Τζίμι Κάρτερ (πρώην πρόεδρος των ΗΠΑ), ο Γουόρεν Κρίστοφερ (πρώην υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ), ο βαρόνος φον Τίσεν, ο Βαν Ντεν Μπρουκ (πρώην επίτροπος Εξωτερικών Υποθέσεων της Ε.Ε.) κ.ά.

Η Τριμερής διαθέτει επίσης μια 36μελή Εκτελεστική Επιτροπή, τα μέλη της οποίας, αν δεν είναι οι ίδιοι επιχειρηματίες ή ανώτερα στελέχη πολυεθνικών, έχουν σχέση με την οικονομία και τον επιχειρηματικό κόσμο όπως: πρώην υπουργοί Οικονομίας, τραπεζίτες, οικονομικοί σύμβουλοι, δικηγόροι, καθηγητές οικονομίας κ.ά.

Στην Ελλάδα, βάσει του συστήματος που ισχύει, αναλογούν τέσσερα μέλη στο Ευρωπαϊκό Τμήμα της Τριμερούς Επιτροπής, όμως, προς το παρόν, δεν θα δημοσιοποιήσουμε τα ονόματά τους.

Συνολικά, η Τριμερής Επιτροπή, που ήταν πρωτεργάτης του γκρεμίσματος του τείχους του Βερολίνου, έχει 320 μέλη. Στις συνεδριάσεις και αυτής της επιτροπής συνήθως λαμβάνουν μέρος οι εκπρόσωποι των μεγαλοεπιχειρηματιών που την αποτελούν, όπως για παράδειγμα ο Κίσινγκερ, ο οποίος εκπροσωπεί τον Ροκφέλερ.

Είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε πως οτιδήποτε βλέπουμε γύρω μας ελέγχεται και καθοδηγείται από τα δυο αυ-

τά κέντρα υπερεξουσίας – την Τριμερή Επιτροπή και τη Λέσχη Μπίλντερμπεργκ. Από το εμπόριο ναρκωτικών ή όπλων, τη διαχείριση των καζίνο, το θέαμα και το ακρόαμα, τον συνδικαλισμό μέχρι τις θρησκείες, τα ΜΜΕ κ.λπ. Όλα αποτελούν μέρος της παγκόσμιας εκστρατείας για τη χειραγώγηση των μαζών. Από τις βασικές τους ενασχολήσεις, ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι σχεδιασμοί τοπικών ή και ευρύτερων κρίσεων, η ρύθμιση των τιμών χρυσού και πετρελαίου, οι δολοφονίες πολιτικών και θρησκευτικών ηγετών οι οποίοι –ενίοτε– μετατρέπονται σε ήρωες.

Η ευαισθητοποίηση της παγκόσμιας κοινής γνώμης και η πληροφόρησή της είναι το μόνο όπλο –δυστυχώς– ενάντια στους σχεδιασμούς των κέντρων αποφάσεων, που αποφασίζουν για όλους μας, ερήμην μας...

Απόψεις και Οπαδοί της Τριμερούς

Επωφελούμενη από την παρουσία εκατοντάδων ισχυρών τραπεζιτών και βιομηχάνων τον Μάιο του 2004 στην Ουάσινγκτον, η Τριμερής Επιτροπή διένειμε μια οδηγία δέκα πυκνογραμμένων σελίδων που υπερασπιζόταν «τα μέχρι τώρα επιτεύγματα της Παγκοσμιοποίησης (Νέας Τάξης Πραγμάτων) και τη διεύρυνση της Παγκοσμιοποίησης μέσω του Εμπορίου». Προς το τέλος της εν λόγω οδηγίας, γίνεται μνεία για την ανάπτυξη της Κεντρικής Ασίας, καθώς και των χωρών των πρώην Σοβιετικών Δημοκρατιών (Αζερμπαϊτζάν, Γεωργία, Τουρκμενιστάν κ.λπ.), ακόμα και αν μετατραπούν σε «Ασιατικά Βαλκάνια».

Απέναντι στην "κακή" Αμερική του χρήματος, των πολυεθνικών και της διαφθοράς, ο πρόεδρος Τζορτζ Μπους (ο νεότερος) φαίνεται να ενσαρκώνει την αθωότητα μιας «σκλη-

ρής αλλά καλής Αμερικής». Κανείς ωστόσο δεν μπαίνει στον κόπο να προσέξει πως τόσο η μια όσο και η άλλη Αμερική αποτελούν τα αδιαχώριστα πρόσωπα του ίδιου Θεού! Κατά την προσπάθειά του να μπει στον Λευκό Οίκο ο Τζορτζ Μπους ο νεότερος στηρίχτηκε πράγματι σε δυνάμεις που ο ρεαλισμός τους ερχόταν ολοφάνερα σε αντίθεση με τα αγγελικά τους λόγια. Και πρώτα η Τριμερής Επιτροπή (και τμήμα της Μπίλντερμπεργκ), η οποία, όπως προαναφέραμε, ιδρύθηκε, χρηματοδοτήθηκε και εμψυχώθηκε από έναν διεθνή πολίτη, τον μεγαλοεπιχειρηματία Ντέιβιντ Ροκφέλερ.

Η Τριμερής Επιτροπή συγκεντρώνει τις πιο διάσημες προσωπικότητες του πολιτικού, βιομηχανικού και τραπεζικού κόσμου του πλανήτη. Δύο από τα πιο επιφανή μέλη της είναι ο Εντμόντ ντε Ρότσιλντ και ο Ζίγκμπνιου Μπρεζίνσκι. Κάθε πρόεδρος των ΗΠΑ είναι ασφυκτικά περικυκλωμένος από βασικά στελέχη που ανήκουν είτε στην Τριμερή Επιτροπή είτε στη Λέσχη Μπίλντερμπεργκ. Επομένως, ούτε ο Μπους ούτε ο Κλίντον θα αποτελούσαν εξαίρεση στο "έθιμο". Ο πρόεδρος Μπους στην αρχή τήρησε τη συμφωνία που είχε κάνει με τα δυο Κέντρα Αποφάσεων. Η Τριμερής Επιτροπή όμως ήθελε επέκταση του πολέμου στην περιοχή, μετά το τέλος του πολέμου εναντίον του Ιράκ. Ο Μπρεζίνσκι συνεχίζει να διακηρύσσει μέχρι σήμερα: «Η Τριμερής Επιτροπή είναι το όργανο του Θεού». Ο πρόεδρος Μπους τζούνιορ είναι τουλάχιστον ασεβής που αρνείται να υπακούσει στα κελεύσματά της.

Ο Ντικ Τσέινι, αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Μπους και στέλεχος της Τριμερούς, εφοδίασε τον Μπρεζίνσκι με φακέλους από τον Λευκό Οίκο, σχετικά με τις σκέψεις και τις αποφάσεις του προέδρου για μη πόλεμο στην περιοχή

του Κόλπου. Ο τότε υπουργός Εξωτερικών Κόλιν Πάουελ ήταν συγκρατημένα "αρνητικός" ως προς το ενδεχόμενο επέκτασης του πολέμου στον Κόλπο. Εξάλλου έπρεπε να ληφθεί υπόψη το ότι το Ιράν, η Σαουδική Αραβία και η Συρία δεν ταυτίζονταν απόλυτα με τις αποφάσεις των δυο Παγκόσμιων Κέντρων. Η άποψη του Μπρεζίνσκι ήταν ότι μπορούσαν να αρχίσουν τον "φρονηματισμό" από το Ιράν και να επεκταθούν στη Σ. Αραβία και τελικά στη Συρία. Ταυτόχρονα σχεδόν, και για να τελειώνει η Αμερική με την εξασφάλιση της Παγκόσμιας Ενέργειας και ροής, θα μπορούσαν οι πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες –Αζερμπαϊτζάν, Τουρκμενιστάν, Γεωργία, Τσετσενία κ.λπ.– να μεταβληθούν, για μια τετραετία τουλάχιστον, σε Ευρασιατικά Βαλκάνια. Η τότε Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας του προέδρου Μπους, Κοντολίζα Ράις, σε συνομιλία της με τον Ντέιβιντ Ροκφέλερ, τον οποίο επισκέφθηκε στο δωμάτιο 5602 του ουρανοξύστη Ροκφέλερ, την Παρασκευή 5 Αυγούστου 2004, του ανακοίνωσε ότι εκείνη συμφωνεί με τις απόψεις του Μπρεζίνσκι. Αλλά και ο τότε υπουργός Εξωτερικών Κόλιν Πάουελ συμφώνησε απολύτως μετά την ιδιαίτερη συνάντηση Κοντολίζα Ράις και Ροκφέλερ. Η άποψη του Ντ. Ροκφέλερ ήταν πλέον ξεκάθαρη: «Στριμώξτε τον». (Εννοούσε τον πρόεδρο Μπους.) Τα αποτελέσματα αυτής της συνάντησης είναι σήμερα γνωστά σε όλους...

Η Τριμερής Επιτροπή έδρασε με περισσή λεπτότητα, απομονώνοντας τον πρόεδρο Μπους από τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες και τις ευρωπαϊκές του πρωτοβουλίες. Η παράλυση της κυβέρνησης Μπους είχε επέλθει ήδη μετά τον πόλεμο με το Ιράκ. Σήμερα βρισκόμαστε ενώπιον της αρχής μιας νέας περιόδου. Η γένεσή της θα γίνει στη Μέση Ανατολή πάλι και στα λεγόμενα Ευρασιατικά Βαλκάνια!

Ευρωπαϊκή Στρογγυλή Τράπεζα Βιομηχάνων

Η Ευρωπαϊκή Στρογγυλή Τράπεζα Βιομηχάνων (European Round Table of Industrialists – ERT) είναι μια οργάνωση που έχει κάθε λόγο σήμερα να επιχαίρει, αφού βλέπει να υλοποιείται το πρόγραμμα που είχε σχεδιάσει, όπως: Κοινή Αγορά, ΟΝΕ, Ευρώ, Διεύρυνση προς Ανατολάς για νέες αγορές κ.ά.

Ιδρύθηκε στο Παρίσι, το 1983, με πρωτοβουλία του Pehr Gyllenhammar, προέδρου της αυτοκινητοβιομηχανίας Volvo, με στόχο να βάλει οργανωμένα και ανεξίτηλα τη σφραγίδα της, δηλαδή τις προτεραιότητες των ευρωπαϊκών πολυεθνικών, στα ευρωπαϊκά πράγματα. Τα μέλη της αρχικά ήταν 17, αλλά σήμερα πλέον φτάνουν τα 45. Ουσιαστικά έχει καθορίσει την ατζέντα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, άσχετα με το τι παραδέχονται (ή τι γνωρίζουν) οι κυβερνήσεις των χωρών-μελών. Η σημερινή Ευρωπαϊκή Ένωση είναι σχεδόν όπως την οραματίστηκαν οι Ευρωπαίοι βιομήχανοι πριν από περίπου 20 χρόνια και όχι όπως τη φαντάστηκαν οι πολίτες της.

Η επιρροή της Ευρωπαϊκής Στρογγυλής Τράπεζας είναι καταλυτική. Το ενιαίο νόμισμα, τα μεγάλα έργα, η έμφαση στην ανταγωνιστικότητα πάνω και πέρα από κάθε τι και, πιο πρόσφατα, ο στόχος «να γίνει η Ευρωπαϊκή Ένωση η πιο δυναμική και ανταγωνιστική οικονομία της Γνώσης» (Σύνοδος της Λισαβόνας, Μάρτιος 2000) θα αντιμετώπιζαν μεγάλη καθυστέρηση, εάν οι ευρωπαϊκές πολυεθνικές εταιρείες δεν "ωθούσαν" με κάθε τρόπο, άμεσο ή έμμεσο, προς αυτή την κατεύθυνση.

Βασικές πολυεθνικές που συμμετέχουν δια του προέδρου τους –μετά από πρόσκληση της Στρογγυλής Τράπεζας– είναι, μεταξύ άλλων, οι: Bayer, BP, Nestlé, Nokia, Phi-

lips, Renault, Shell, Siemens, Unilever, Total, Volkswagen, Pirelli, Hoffmann-La Roche, Nokia, δηλαδή ό,τι ισχυρότερο έχει να επιδείξει η ευρωπαϊκή βιομηχανία.

Στην πραγματικότητα, πέντε εταιρείες της Στρογγυλής Τράπεζας ήταν αυτές που, το 1987 στο Παρίσι, ίδρυσαν τον Σύνδεσμο για τη Νομισματική Ένωση της Ευρώπης (AMUE) μέσω του οποίου επιταχύνθηκε κατά πολύ η υιοθέτηση του ευρώ. Φαινομενικά, ο Σύνδεσμος αυτός είχε ιδρυθεί από τον πρώην πρόεδρο της Γαλλίας Ζισκάρ Ντ' Εστέν και τον πρώην καγκελάριο της Γερμανίας Χέλμουτ Σμιτ. Στην πραγματικότητα όμως, ο AMUE ιδρύθηκε ως εξειδικευμένος φορέας, στον οποίο ανατέθηκε από τη Στρογγυλή Τράπεζα η προώθηση του ευρώ, ως απαραίτητου στοιχείου στην ευρύτερη επιχειρηματική ατζέντα της Στρογγυλής Τράπεζας, αφού το ευρώ αποτελεί κρίσιμο στοιχείο για την ανταγωνιστικότητα των ευρωπαϊκών πολυεθνικών εταιρειών.

Επιχειρηματική Στρογγυλή Τράπεζα Ηνωμένων Πολιτειών

Η Επιχειρηματική Στρογγυλή Τράπεζα Ηνωμένων Πολιτειών (US Business Roundtable - BRT) είναι ένα συντονιστικό όργανο των κορυφαίων αμερικανικών πολυεθνικών από ολόκληρο το φάσμα της οικονομίας, που απασχολούν τουλάχιστον δέκα εκατομμύρια εργαζόμενους μόνο στις ΗΠΑ. Ιδρύθηκε το 1972 από τη συγχώνευση τριών επιχειρηματικών οργανισμών που προϋπήρχαν, με βασικό στόχο να «ασκήσει ενεργό και αποτελεσματικό ρόλο στη διαμόρφωση της δημόσιας πολιτικής».

Κανείς Αμερικανός πρόεδρος δεν τολμά να κλείσει τα αυτιά του στις προτάσεις τους. Η συμμετοχή στη BRT γίνεται αυστηρά σε επίπεδο των επικεφαλής (προέδρων, διευθυνόντων συμβούλων) των πολυεθνικών εταιρειών. Η προσθήκη νέων μελών γίνεται μόνο μετά από πρόσκληση των υπαρχόντων μελών, ώστε να διατηρείται ο κλειστός και ελεγχόμενος χαρακτήρας της. Μια σειρά ομάδων εργασίας εξασφαλίζουν ότι η BRT παρεμβαίνει σε πληθώρα θεμάτων, ώστε να οδηγεί τις καταστάσεις εκεί που θέλει και να αποφεύγει νομοθεσίες και κρατικές ρυθμίσεις επιζήμιες για τα μέλη της. Οι 25 μεγαλύτερες πολυεθνικές της BRT έχουν συστήσει την «Επιτροπή Καθοδήγησης της Ουάσινγκτον», η οποία παρακολουθεί από κοντά τις πολιτικές και νομοθετικές εξελίξεις και φροντίζει για την άμεση δράση και αντίδραση της BRT.

Συμβούλιο Διεθνών Επιχειρήσεων των ΗΠΑ

Το Συμβούλιο Διεθνών Επιχειρήσεων των ΗΠΑ (United States Council For International Business – USCIB) ιδρύθηκε το 1945 και από τότε προωθεί τα παγκόσμια συμφέροντα των αμερικανικών εταιρειών, κατά προτίμηση των κυριοτέρων πολυεθνικών, αφού έχει ως μέλη του 300 προέδρους ή διευθύνοντες συμβούλους εταιρειών των ΗΠΑ. Αντιπροσωπεύει, επίσημα, τις θέσεις των αμερικανικών εταιρειών στους διακυβερνητικούς οργανισμούς (ΟΟΣΑ, ΠΟΕ, αλλά και στον ΟΗΕ), στις ξένες κυβερνήσεις και στις επιχειρηματικές κοινότητες άλλων χωρών. Με δυο λόγια, είναι η επίσημη φωνή των επιχειρηματικών συμφερόντων της Αμερικής.

Ευρωπαϊκή Επιτροπή του Αμερικανικού Εμπορικού Επιμελητηρίου

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή του Αμερικανικού Εμπορικού Επιμελητηρίου (The EU Committee of the American Chamber of Commerce) είναι η φωνή και το μάτι των αμερικανικών πολυεθνικών εταιρειών στην Ευρωπαϊκή Ένωση και γενικότερα στην Ευρώπη, και ένα από τα ισχυρότερα λόμπι στις Βρυξέλλες. Περηφανεύεται ανοιχτά ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή είναι πάντα ανοιχτή για "συνεργασία" και πρόθυμη να λάβει υπόψη της τις προτάσεις της. Αυτό το Αμερικανικό Εμπορικό Επιμελητήριο εγκαταστάθηκε για πρώτη φορά στο Βέλγιο το 1948 και από τη δεκαετία του '60, παράλληλα με τη γέννηση και την ανάπτυξη της ΕΟΚ, ξεκίνησε να παρακολουθεί τις κοινοτικές εξελίξεις, προκειμένου να διασφαλίσει τα μεγάλα αμερικανικά επιχειρηματικά συμφέροντα στη γηραιά ήπειρο. Σήμερα έχει σε πλήρη λειτουργία 12 υποεπιτροπές και 40 εξειδικευμένες ομάδες εργασίας, που εκφράζουν θέσεις επί παντός επιστητού της Ε.Ε., που ενδιαφέρει τις αμερικανικές πολυεθνικές.

Από την άλλη πλευρά, κάνει ό,τι μπορεί ώστε η κοινοτική νομοθεσία να μην πλήττει τα αμερικανικά συμφέροντα. Η Επιτροπή βρίσκεται σε συνεχή επικοινωνία και συνεννόηση με την Ευρωπαϊκή Στρογγυλή Τράπεζα Βιομηχάνων και με το συντονιστικό όργανο των ευρωπαϊκών εργοδοτικών οργανώσεων (UNICE) αφού, πέρα από τους όποιους ανταγωνισμούς μεταξύ Ε.Ε. και ΗΠΑ, πολύ συχνά κρίνεται ότι αυτό που προέχει είναι να προωθηθούν, σε επίπεδο Ε.Ε. και διεθνώς, θέσεις και θεσμοί που ευνοούν τις πολυεθνικές εταιρείες. Ενδεικτικό παράδειγμα είναι η συντονισμένη ευρω-αμερικανική επιχειρηματική παρέμβαση για να απο-

τραπεί η φορολόγηση του ηλεκτρονικού εμπορίου ή η πίεση ώστε η περιβαλλοντολογική πολιτική της Ε.Ε. να μην επιβαρύνει τις επιχειρήσεις με "περιττές" δαπάνες.

Ενίοτε, όταν εκδηλώνονται "αντιστάσεις" εκ μέρους της Ευρωβουλής, η Επιτροπή αντιδρά "απειλώντας" ότι οι αμερικανικές πολυεθνικές θα κλείσουν – τρομοκρατώντας έτσι τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις για τις φοβερές συνέπειες μιας τέτοιας κίνησης (ανεργία, διατάραξη αγοράς κ.λπ.).

Διεθνές Εμπορικό Επιμελητήριο

Το Διεθνές Εμπορικό Επιμελητήριο (International Chamber of Commerce – ICC) είναι η παγκόσμια φωνή των επιχειρήσεων, με έδρα το Παρίσι. Ιδρύθηκε το 1919 και πρώτος πρόεδρος ήταν ο Etienne Clémentel. Είναι ο μόνος οργανισμός που δικαιούται να μιλά εξ ονόματος του ιδιωτικού τομέα σε ολόκληρο τον κόσμο, καθώς έχει αποκτήσει επίσημα –από το 1945– συμβουλευτικό στάτους στον ΟΗΕ, ενώ διαθέτει μεγαλύτερο κύρος έχοντας δημιουργήσει από το 1923 το Διεθνές Δικαστήριο Διαιτησίας, για την επίλυση οικονομικών και εμπορικών διαφορών. Αντιπροσωπεύει χιλιάδες εταιρείες κάθε μεγέθους από 140 χώρες και είναι φανερό ότι οι θέσεις που παίρνει και οι αποφάσεις του είναι ταυτόσημες με εκείνες των πολυεθνικών εταιρειών.

Στα μέσα της δεκαετίας του '90, υπό την καθοδήγηση του προέδρου της Nestlé Χέλμουτ Μάουσερ, βγήκε από τη γραφειοκρατική αφάνεια και ανέλαβε επιθετικό ρόλο υπέρ της Παγκοσμιοποίησης. Στο πλαίσιο αυτό κινείται η ελληνικής καταγωγής γενική γραμματέας του από το 1996 –απόφοιτος του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ– Μαρία Λιβα-

νού, που είχε προηγουμένως διαπρέψει στο Νταβός ως διοργανώτρια του Φόρουμ, στο πλευρό του Κλάους Σβαμπ.

Το Επιμελητήριο πρεσβεύει την αυτορρύθμιση των αγορών και υποστηρίζει ότι οι όποιες παγκόσμιες ρυθμίσεις πρέπει να γίνονται στην κατεύθυνση της ελευθερίας του κεφαλαίου.

Συμβουλευτική Επιτροπή Επιχειρήσεων και Βιομηχανίας

Η Συμβουλευτική Επιτροπή Επιχειρήσεων και Βιομηχανίας (Business and Industry Advisory Committee – BIAC) ιδρύθηκε το 1962 στο Παρίσι και εκπροσωπεί στον Οργανισμό Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης (ΟΟΣΑ) τα επιχειρηματικά συμφέροντα και των 29 κρατών-μελών του Οργανισμού. Επηρεάζει καταλυτικά τους θεσμούς και τις οικονομικές εξελίξεις στον ΟΟΣΑ. Εννοείται ότι οι μεγαλύτερες χώρες, και κατ' επέκταση οι πολυεθνικές εταιρείες, ασκούν τη μεγαλύτερη δυνατή επιρροή, την οποία χρησιμοποιούν ως "όχημα" για την προώθηση των θέσεών τους.

Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ

Το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ (World Economic Forum) κάθε χρόνο διοργανώνει τις συναντήσεις κορυφής του Νταβός, φέρνοντας στο ίδιο τραπέζι μια εντυπωσιακή πληθώρα αρχηγών κρατών, προέδρων πολυεθνικών, ακαδημαϊκών και ανθρώπων των ΜΜΕ. Λειτουργεί ως κομβικό σημείο για να επιτευχθεί συναίνεση σε παγκόσμιο επίπεδο και

να υπάρξει ισορροπία συμφερόντων ανάμεσα στην οικονομική και την πολιτική ισχύ.

Βασική επιδίωξη του φόρουμ, ισχυρίζονται οι διοργανωτές, είναι ότι η «πρόοδος μπορεί να επιτευχθεί, όταν οι κυβερνήσεις και οι επιχειρήσεις συζητήσουν ελεύθερα και παραγωγικά για τις προκλήσεις του μέλλοντος και εργαστούν από κοινού για να βρουν λύσεις».

Παγκόσμιο Επιχειρηματικό Συμβούλιο για τη Βιώσιμη Ανάπτυξη

Το Παγκόσμιο Επιχειρηματικό Συμβούλιο για τη Βιώσιμη Ανάπτυξη (World Business Council for Sustainable Development – WBCSD) είναι το στρατηγείο των κορυφαίων πολυεθνικών, με έδρα τη Γενεύη και με επιρροή που αυξάνεται συνεχώς σε ολόκληρο τον κόσμο. Ιδρύθηκε το 1995 και αποτελεί τη μετεξέλιξη μιας παγκόσμιας οργάνωσης που είχε ιδρύσει ο Ελβετός επιχειρηματίας Στέφαν Σμιντέινι. Ο αφανής αλλά παντοδύναμος Σμιντέινι (που χρημάτισε και μέλος της Στρογγυλής Τράπεζας των Βιομηχάνων) και ο εμφανής, και εξίσου ισχυρός, Κλάους Σβαμπ αποτελούν την "πεφωτισμένη εμπροσθοφυλακή" των πολυεθνικών εταιρειών, με στόχο τον "εξανθρωπισμό" των εταιρειών αυτών, αλλά και της παγκοσμιοποίησης, προκειμένου να γίνουν αποδεκτές στις κοινωνίες.

Το Συμβούλιο εκπροσωπεί 180 πολυεθνικές, από 35 χώρες, και πρόεδρος είναι ο Τσαρλς Χολιντέι –πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της αμερικανικής χημικής πολυεθνικής DuPont– και αντιπρόεδρος ο δρ Σοϊχίρο Τογιότα (επίτιμος πρόεδρος της ομώνυμης αυτοκινητοβιομηχανίας Toyota).

Ευρωπαϊκό Επιχειρηματικό Δίκτυο για την Κοινωνική Συνοχή

Το Ευρωπαϊκό Επιχειρηματικό Δίκτυο για την Κοινωνική Συνοχή (European Business Network for Social Cohesion – EBNSC) είναι ο βασικός πυρήνας των πολυεθνικών της Ευρώπης, που προωθεί την ιδέα και την πρακτική των εταιρειών, προκειμένου να διασφαλιστεί η κοινωνική συνοχή.

Ιδρύθηκε το 1995 και σήμερα προεδρεύει ο Ετιέν Ντ' Αβινιόν (πρόεδρος της Société Générale de Belgique). Στη Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε. στη Λισαβόνα, τον Μάρτιο του 2000, προώθησαν την άποψη των πολυεθνικών, για τον συνδυασμό της «Οικονομίας της Γνώσης» και της απασχόλησης.

Το Επιχειρηματικό Δίκτυο έχει, επίσης, διεξαγάγει μια πανευρωπαϊκή καμπάνια (2000-2005) για να προωθήσει σε ολόκληρη την Ευρώπη την «εταιρική υπευθυνότητα» (corporate responsibility) και να προσδώσει έτσι στις ευρωπαϊκές πολυεθνικές ένα κοινωνικό "λούστρο".

Στρογγυλή Τράπεζα του Κο

Η Στρογγυλή Τράπεζα του Κο (The Caux Round Table – CRT) ιδρύθηκε το 1986 από πανίσχυρους επιχειρηματίες των ΗΠΑ, της Ευρώπης και της Ιαπωνίας, με πρόεδρο τον Φρέντερικ Φίλιπς (πρώην πρόεδρο της ομώνυμης πολυεθνικής), αρχικά για να συμβάλει στην αποφυγή εμπορικών πολέμων μεταξύ των "τριών" και στη συνέχεια –με πρόταση του προέδρου της ιαπωνικής πολυεθνικής Canon– αφιερώθηκε στην προώθηση αρχών «ηθικής και κοινωνικής ευθύνης» από τις πολυεθνικές.

Κεντρικό μοτίβο το γνωστό δίδυμο: κερδοφόρες και ηθικές είναι οι εταιρείες που προάγουν το παγκόσμιο "καλό". Η έδρα της «Στρογγυλής Τράπεζας του Κο» βρίσκεται στην Ουάσινγκτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

NSA: Το Ακοίμητο Μάτι των Ισχυρών

Τα αρχικά NSA (National Security Agency) για τη συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου δεν σήμαιναν, μέχρι πρόσφατα, απολύτως τίποτα. Οι περισσότεροι θεωρούν ως μεγαλύτερη μυστική υπηρεσία του κόσμου τη CIA ή την KGB, ή ακόμα και την MI6 ή τη Μοσάντ.

Σκόπιμα έχει καλλιεργηθεί από την NSA η λανθασμένη εντύπωση ότι οι μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ που κάνουν τα πάντα είναι η CIA και η DIA. Τόνοι μελάνης και χαρτιού έχουν χρησιμοποιηθεί για να γραφούν άρθρα, βιβλία και πονήματα για την περιβόητη CIA. Κάπως λιγότερα για την DIA. Για την NSA δεν έχει γράψει κανείς.

Στην πραγματικότητα, η CIA είναι απλώς υποκατάστημα της NSA. Το ίδιο και η DIA. Τις συγκαλυμμένες (βρόμικες) –σκάνδαλα, δολοφονίες, ανατροπές κυβερνήσεων, πραξικοπήματα ανά την υφήλιο– και λοιπές επιχειρήσεις

που αναλαμβάνει η CIA, τις εκτελεί πάντα κατόπιν εντολής της NSA.

Η άποψη ότι η CIA κατασκευάζει πολιτικούς είναι απάτη. Η NSA, κατόπιν υπόδειξης και φυσικά εντολής της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ ή της Τριμερούς Επιτροπής, ή και των δύο μαζί αν υπάρχει συμβιβασμός, είναι αυτή που κατασκευάζει τους πολιτικούς, αναθέτοντας σε πράκτορές της να τους κατευθύνουν. Αν οι πολιτικοί αυτοί αλλάξουν γραμμή ή αποπειραθούν να ξεφύγουν από την εποπτεία της, τότε δίνει εντολή στους πράκτορες της CIA να αναλάβουν τη «βρόμικη δουλειά».

Η υπηρεσία δημιουργήθηκε βάσει μιας απόρρητης απόφασης της προεδρίας των ΗΠΑ και δίνει λογαριασμό απευθείας στον πρόεδρο των ΗΠΑ. Πρόκειται για την υπ' αριθμόν 6 Εγκύκλιο του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας, που εκδόθηκε στις 4 Νοεμβρίου του 1952. Το γενικό επιτελείο της NSA βρίσκεται στο Φορτ Μιντ του Μέριλαντ των ΗΠΑ.

Χρειάστηκε να φτάσουμε στο 1957, για να γίνει λόγος για την NSA. Το αμερικανικό Πεντάγωνο ανακοίνωσε τότε ότι κατέβαλε τριάντα πέντε εκατομμύρια δολάρια στην εταιρεία «Τσαρλς Τόμπικς Κόμπανι», για την κατασκευή, στο Φορτ Μιντ του Μέριλαντ, του γενικού επιτελείου της NSA, «μιας υπηρεσίας που εξαρτάται από το υπουργείο Άμυνας και είναι ειδικευμένη στις δραστηριότητες υψηλού τεχνικού επίπεδου, που αφορούν στις επιχειρήσεις παρακολούθησης των ΗΠΑ».

Το κόστος ήταν υπέρμετρο, όπως και οι διαστάσεις του χώρου: 15 εκτάρια. Μέσα σε ένα δάσος από έλατα είναι διασκορπισμένα δεκάδες κτίρια. Πολύ πιο επιβλητικό από την έδρα της CIA στο Λάνγκλεϊ της Βιρτζίνια, το επιτελείο της NSA μοιάζει με φρούριο από γυαλί και ατσάλι, το οποίο

προστατεύει η πολυτέλεια πρωτόγνωρων μέτρων ασφαλείας: περιπολίες οπλισμένων φρουρών, τριπλές σειρές ηλεκτροφόρων συρμάτων ύψους έξι μέτρων, ηλεκτρονικά συστήματα ελέγχου στην είσοδο κάθε κτιρίου, προσεκτικά ελεγχόμενες μετακινήσεις. Το προσωπικό μπορεί να κυκλοφορεί μόνο φορώντας ειδικές κονκάρδες διαφορετικών χρωμάτων. Υπάρχουν εναέριες κυκλοφορίες και οι υπάλληλοι δεν επιτρέπεται να μπουν σε ζώνες άσχετες με τις δραστηριότητές τους. Οι πράκτορες εισέρχονται καθημερινά από την Πύλη 3. Τα απόρρητα έγγραφα είναι κλειδωμένα σε ειδικά χρηματοκιβώτια που έχουν τρεις διαφορετικούς συνδυασμούς και φυλάσσονται επί εικοσιτετραώρου βάσεως.

Κάθε πράκτορας της NSA έχει υποστεί με επιτυχία την «ανακριτική διαδικασία», η οποία είναι η αυστηρότερη από όσες εφαρμόζονται στους διάφορους νευραλγικούς τομείς που σχετίζονται με την ασφάλεια. Η γέννησή του, η εκπαίδευσή του, η αγωγή του, οι γείτονες, οι φίλοι και οι πρώην συνάδελφοι ελέγχθηκαν και "ζυγίστηκαν" στη διάρκεια πολλών ερευνών που έχουν έναν και μοναδικό στόχο: να ανακαλύψουν τη ρωγμή που θα έκανε τον συνεργάτη πιθανό προδότη. Μια φιλύποπτη πολιτική και μια διαρκής αμφισβήτηση των πάντων εξηγούν τους λόγους για τους οποίους όλοι οι υπάλληλοι, όποια και αν είναι η αρχαιότητα ή ο βαθμός τους, υποβάλλονται κάθε τρία χρόνια στον ανιχνευτή ψεύδους!

Για τα μέλη της NSA η αναγκαιότητα της ασφάλειας και της μυστικότητας πρέπει να είναι κάτι παραπάνω από συνήθεια· είναι ένα πραγματικό ένστικτο. Αυτό αναγκάζει τους περισσότερους να αποκοπούν εντελώς από την οικογενειακή τους ζωή, όπου δεν πρέπει να διαρρεύσει τίποτα για τις πραγματικές τους δραστηριότητες. *NSA*, λένε μέλη της

υπηρεσίας, στην πραγματικότητα σημαίνει *Never Say Anything* (μη λες ποτέ τίποτα)!

Η NSA δαπανά 18 δισεκατομμύρια δολάρια ετησίως για τους μισθούς 150.000 ατόμων που αποκωδικοποιούν μηνύματα και εντοπίζουν κάθε είδους σημαντική πληροφορία: στρατιωτική, διπλωματική, οικονομική ή ιδιωτική. Γιγαντιαίοι υπολογιστές είναι προγραμματισμένοι να εντοπίζουν φράσεις, ονόματα ή λέξεις-κλειδιά. Περισσότερες από 600.000 συνδιαλέξεις στις ΗΠΑ και 900.000 στον υπόλοιπο κόσμο παρακολουθούνται και μαγνητοφωνούνται καθημερινά από την NSA σε μόνιμη βάση. Σε περιπτώσεις κρίσεων, τα νούμερα πολλαπλασιάζονται δραματικά. Η υπηρεσία έχει βάσεις σε όλες τις χώρες του κόσμου (και όπου δεν έχει, καλύπτει το κενό με τους δορυφόρους), ακόμα και στην Ελλάδα, στο Άκτιο της Πρέβεζας.

Είναι χαρακτηριστικό ότι, στη διάρκεια συνέντευξης Τύπου που είχαν δώσει στη Μόσχα το 1960, οι πράκτορες της NSA Μίτσελ και Μάρτιν (που αυτομόλησαν στη Σοβιετική Ένωση), είχαν αποκαλύψει ότι οι ΗΠΑ χρησιμοποιούσαν τις αεροπορικές τους βάσεις –κυρίως στην Τουρκία και την Ελλάδα– για αναγνωριστικές και κατασκοπευτικές πτήσεις πάνω από το σοβιετικό έδαφος. Ένα χρόνο πριν, ένα αεροσκάφος C-130 της αμερικανικής αεροπορίας είχε καταρριφθεί πάνω από την Αρμενία από ένα σμήνος Μιγκ που περιπολούσε, δημιουργώντας έτσι σοβαρό διπλωματικό επεισόδιο. Οι Μίτσελ και Μάρτιν επιβεβαίωσαν ότι το αεροσκάφος, εφοδιασμένο με ένα τελειοποιημένο ηλεκτρονικό σύστημα, εκτελούσε κατασκοπευτική αποστολή για λογαριασμό της NSA, με κύριο στόχο την παρεμβολή στις επικοινωνίες των ραντάρ. Αποκάλυψαν επίσης ότι μέσα στις κατασκοπευτικές υπηρεσίες και τις πρεσβείες σαράντα χω-

ρών-συμμάχων των ΗΠΑ (μεταξύ αυτών και η Ελλάδα) υπήρχαν πράκτορες της NSA, οι οποίοι εντόπιζαν και αποκωδικοποιούσαν τα πλέον απόρρητα μηνύματα. Απαντώντας σε ερώτηση του ανταποκριτή της εφημερίδας *Ισβέστια*, ο Μάρτιν ανέφερε μερικές από αυτές τις χώρες: «Η Ιταλία, η Γαλλία, η Τουρκία, η Ελλάδα, η Δ. Γερμανία, η Αγγλία, η Ινδονησία... Είναι αρκετές νομίζω για να σας δώσουν μια γενική εικόνα».

Ο διάσημος αρθρογράφος των *New York Times*, Χάρισον Σαλίσμπερι, έγραφε σε ένα άρθρο του στις 16 Ιανουαρίου 1960:

«Για σαράντα και πλέον χρόνια, πέρασα ένα μεγάλο μέρος της ζωής μου στα κομμουνιστικά κράτη και ειδικότερα στη Σοβιετική Ένωση. Στη διάρκεια της περιόδου αυτής έζησα συνεχώς κάτω από εχθρική παρακολούθηση, αναγνώριζα τους πράκτορες της KGB που με ακολουθούσαν, καταλάβαινα ότι το δωμάτιο του ξενοδοχείου μου ήταν γεμάτο μικρόφωνα, ότι παρακολουθούσαν το τηλέφωνό μου και μαγνητοφωνούσαν τις συνομιλίες μου. Έπαιρνα προφυλάξεις για να κρατήσω ένα μέρος των δραστηριοτήτων μου μακριά από τη συνεχή κατασκοπεία. Χρησιμοποιούσα αρκετά πρωτόγονους κώδικες, όπως την αργκό, ή έστελνα σημαντικά μηνύματα μέσω ατόμων που έφευγαν από τη χώρα και τους ζητούσα να τηλεφωνήσουν στο γραφείο μου στη Νέα Υόρκη, μόνο αφού πατήσουν το πόδι τους στη Δύση. Με δυο λόγια, όλα αυτά μου είχαν γίνει δεύτερη φύση. Εμείς δεν έχουμε λογοκρισία, σκεπτόμουν με υπερηφάνεια. Δεν μας ακούνε όταν μιλάμε στο τηλέφωνο. Οι επιστολές μας δεν ανοίγονται. Η κυβέρνηση δεν κατασκοπεύει τα τηλεγραφήματα ή τα τέλεξ μας. Να, σκεφτόμουν με αφέλεια, ποια είναι η πραγματική διαφορά ανάμεσα σε μια αληθινή δημο-

κρατία και σε ένα ολοκληρωτικό κράτος...» και συνέχιζε: «Όλα αυτά ίσχυαν πριν ανακαλύψω την ύπαρξη της NSA. (...) Όλα αυτά τα χρόνια που εργαζόμουν ως ανταποκριτής στη Μόσχα, αγνοούσα ακόμα και την ύπαρξή της. Ωστόσο θα έπρεπε και εγώ και όλοι οι Αμερικανοί πολίτες να τη γνωρίζουμε. Είναι η πιο επικίνδυνη δημιουργία της σύγχρονης κατασκοπείας».

Το κατηγορητήριο του Σαλίσμπερι έχει πολλές σκόπιμες –κατά την άποψή μου– ελλείψεις. Η δραστηριότητα που περιέγραφε τότε και η οποία τον εντυπωσίαζε τόσο, δεν ήταν παρά μέρος του συνόλου των δραστηριοτήτων της NSA. Το πλέον εκπληκτικό απόκτημα της NSA είναι οι δορυφόροι της, οι οποίοι έχουν τη δυνατότητα να φωτογραφίζουν ακόμα και μια επιφάνεια 60 εκατοστών, όπου και αν βρίσκεται αυτή (σε κλειστό ή ανοιχτό χώρο), καθώς και να συλλαμβάνουν κάθε συζήτηση ή συνομιλία μέσω τηλεφώνου, σε κλειστό ή ανοιχτό χώρο.

Διοικητές στην NSA διορίζονται πάντα ναύαρχοι του Πολεμικού Ναυτικού των ΗΠΑ. Εκτελώντας τις εντολές των δυο παγκόσμιων κέντρων αποφάσεων, αν πρόκειται να παιχτεί κάποιο παιχνίδι στο Χ μέρος του κόσμου, εκείνοι προκαλούν ένα επεισόδιο στο Ψ μέρος, έτσι ώστε να προσελκύσουν την προσοχή της διεθνούς κοινότητας στο Ψ σημείο και όχι στο Χ, εκεί δηλαδή που πρόκειται να εξελιχθεί κάποιο σχέδιο.

Για παράδειγμα: Στην κρίση του Σουέζ η Σοβιετική Ένωση εισέβαλε στην Ουγγαρία, στην κρίση της Κούβας το 1962 η Κίνα εισέβαλε στην Ινδία, στο αποκορύφωμα του πολέμου του Βιετνάμ, το 1968, η Σοβιετική Ένωση εισέβαλε στην Τσεχοσλοβακία, στις ΗΠΑ δολοφονήθηκαν ο Ρόμπερτ Κένεντι και ο Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ, ενώ ένα πραξι-

κόπημα στο Ιράκ έφερε το κόμμα Μπάαθ στην εξουσία. Το 1979 "έπεσε" ο Σάχης στην Περσία και ανέλαβε ο Χομεϊνί. Είχαμε οκταετή πόλεμο μεταξύ Ιράν-Ιράκ για τον επαναμοιρασμό των πετρελαίων και για την κατοπινή πανοπλία του Ιράκ. Τα πετρέλαια του Κουβέιτ επαναμοιράστηκαν με την «Καταιγίδα της Ερήμου» (πόλεμος στον Κόλπο), αφού πρώτα ο κόσμος παρακολούθησε με δέος το γκρέμισμα του τείχους του Βερολίνου και του Κομμουνισμού γενικότερα. Εντελώς «συμπτωματικά» βλέπουμε να συντελείται μια αγαστή συνεργασία μεταξύ των υποτιθέμενων φοβερών «εχθρών» Ανατολής και Δύσης, Κομμουνισμού και Καπιταλισμού, όσον αφορά στην επιβολή των σχεδίων των δυο παγκόσμιων κέντρων αποφάσεων.

Στη συνέχεια η Ευρώπη στενάζει κάτω από το «πέλμα» της Συνθήκης του Μάαστριχτ. Απειλούνται κοινωνικές εκρήξεις με δυσάρεστα επακόλουθα. Ξεκινά ο πόλεμος και ο διαμελισμός της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Παρ' όλα αυτά, η κρίση συνεχίζεται σήμερα στην Ευρώπη, αλλά και στις ΗΠΑ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα μελλοντικά σχέδια προβλέπουν πόλεμο πέντε ή έξι ημερών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας (αφού προηγηθούν «θερμά επεισόδια») για επαναπροσδιορισμό των συνόρων, διαμελισμό της Τουρκίας, δημιουργία κρατιδίου των Κούρδων και ανακατατάξεις που θα γίνουν στο Ιράν, το Μπαχρέιν, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και τη Σαουδική Αραβία (επαναμοιρασμός των πετρελαιοπηγών και καθορισμός νέων συνόρων).

Είχα γράψει στον επίλογο του βιβλίου μου *Η Μαύρη Βίβλος των Ελλήνων Πολιτικών*, ότι ο βασιλιάς της Σαουδικής Αραβίας, Φαχντ, «δεν θα βασιλεύει από τις 25 Νοεμβρίου 1995». Έπεσα έξω κατά 20 ημέρες. Διότι είκοσι μέρες αργότερα ο

βασιλιάς «έπεσε βαριά άρρωστος» και μεταφέρθηκε επειγόντως στο νοσοκομείο. Δύο ώρες μετά τη μεταφορά του, παρέδωσε επιστολή με την οποία διόρισε στη θέση του τον εξάδελφό του (το βιβλίο κυκλοφόρησε την άνοιξη του 1994, τα κείμενα είχαν γραφεί δύο χρόνια πριν...).

Ακολούθως, το Ισραήλ «ασφυκτιά» μέσα στο «στενό» έδαφός του και θα θελήσει να «εκραγεί» έξω από τα σύνορά του... Προς τον Λίβανο! Γι' αυτό και οι τρομοκρατικές ενέργειες...

Αλλά δεν τελειώνει εδώ το παιχνίδι. Πρίν από λίγο καιρό, ο Αλεξάντερ Χέιγκ είχε σταλεί στην Καυκασία για να εξετάσει την υπόθεση των πετρελαίων επί τόπου. Στην έκθεσή του έγραψε ότι είναι απαραίτητη μια «αναδιάταξη εδαφών και πληθυσμών της περιοχής». Προσέξτε πόσο κομψές εκφράσεις χρησιμοποιούν. Δεν το λέει διαμελισμό. Το αποκαλεί «αναδιάταξη» σαν στρατιωτικός που είναι. Αυτό σημαίνει εμφύλιο πόλεμο μεγαλύτερης αγριότητας από εκείνον της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Έτσι, κοντολογίς, παίζεται το διεθνές παιχνίδι...

Αυτονόητο είναι ότι σε όλες τις προετοιμασίες για κρίσεις, συγκρούσεις κ.λπ., το γενικό πρόσταγμα έχει η NSA με το υποκατάστημά της στην Ευρώπη, GCHQ (θα αναφερθούμε σε αυτό παρακάτω). Έργο «εκτελεστικών» αναλαμβάνουν η CIA, η DIA και διάφορες άλλες μυστικές υπηρεσίες.

NSA και ανάπτυξη της πληροφορικής

Τον Μάιο του 1963, η τεχνική εταιρεία Τζ. Μπέιτζερ Ο.Ε. υπέγραψε ένα συμβόλαιο ύψους 10.900.000 δολαρίων, για την ανέγερση, μέσα στο Φορτ Μιντ, ενός μοντέρνου κτιρίου

εννέα ορόφων, που προοριζόταν για την εγκατάσταση γιγαντιαίων υπολογιστών. Οι εργασίες ολοκληρώθηκαν το 1965.

Ο Μίτσελ και ο Μάρτιν το είχαν ήδη αφήσει να εννοηθεί καθαρά, στη διάρκεια της συνέντευξης Τύπου που είχαν δώσει στη Μόσχα: «Οι επιτυχίες της NSA στην ανάγνωση και την αποκωδικοποίηση μυστικών μηνυμάτων άλλων χωρών οφείλονται κατά πολύ στη συστηματική χρήση της πληροφορικής».

Η NSA διαθέτει υπολογιστές και ηλεκτρονικό εξοπλισμό, ο αριθμός και η ποιότητα των οποίων είναι μοναδικά στον κόσμο. Από τον IBM 7090 που κάνει 229.000 προσθέσεις το δευτερόλεπτο, μέχρι τον υπερ-υπολογιστή «Κρέι 1» που κάνει περισσότερο από ένα εκατομμύριο πολλαπλασιασμούς το δευτερόλεπτο, στοιχίζει 15 εκατομμύρια δολάρια και περιέχει περισσότερα από 200.000 μικροκυκλώματα, το καθένα στο μέγεθος του νυχιού του αντίχειρα.

Οι υπολογιστές βρίσκονται στο επίκεντρο της στρατηγικής της NSA. Μέσω του P.R.O.D. (Γραφείο Προστασίας), του σημαντικότερου τομέα δραστηριότητας της υπηρεσίας, οι υπολογιστές χρησιμοποιούνται για να αποκωδικοποιούν, με ρυθμό 600 γραμμών το λεπτό, τα κωδικοποιημένα κείμενα, χάρη στη συχνότητα των γραμμάτων, τις δεκάδες χιλιάδες συνήθεις λέξεις και τους γραμματικούς κανόνες που έχουν αποθηκευθεί στη μνήμη τους.

Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι η NSA έχει γίνει το κέντρο του στρατιωτικοηλεκτρονικού πλέγματος, της εκσυγχρονισμένης και πολύ πιο τελειοποιημένης εκδοχής του στρατιωτικοβιομηχανικού πλέγματος, που είχε άλλοτε καταγγείλει ο πρόεδρος Αϊζενχάουερ. Είναι ένα περίεργο εργαστήριο, όπου δοκιμάζονται ταυτόχρονα οι μέθοδοι εσωτερικής ασφάλειας –συχνά παραβιάζοντας κατάφωρα τους νόμους–

και οι βελτιώσεις προϊόντων υψηλού επιπέδου τα οποία προμηθεύονται από τις μεγαλύτερες εταιρείες, δυνάμει μυστικών συμβάσεων. Πρόκειται για μια στενή συνεργασία, που χρονολογείται από πολύ παλιά.

Στη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, το Naval Security Group και το Signal Security Agency, οι δυο υπηρεσίες στρατιωτικής κατασκοπείας, που θα αποτελούσαν τον σκελετό της μελλοντικής NSA, συνεργάζονταν στενά με εταιρείες όπως η Eastman Kodak, η Cash Register, η Bell Laboratories και η IBM.

Από το 1946 ο ENIAC (ο πρώτος υπολογιστής που κατασκευάστηκε στις ΗΠΑ) χρησιμοποιήθηκε για στρατιωτικούς σκοπούς και ήταν σαφές για τους ειδικούς ότι οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές πρόσφεραν μια επιχειρησιακή ευλυγισία, η οποία έλειπε από τις αποκωδικοποιητικές μηχανές που χρησιμοποιούσαν μέχρι τότε.

Το σχέδιο «Lightning» ήταν η πρώτη προσπάθεια για τη χρησιμοποίηση των δυνατοτήτων των μεγάλων εταιρειών και την υποταγή τους στις ιδιορρυθμίες της NSA. Αρχικά προέκυψε ένα θέμα στο εσωτερικό της υπηρεσίας: *να βρεθεί ένα μέσον για να αυξηθεί η ταχύτητα των μηχανών, ώστε να μπορούν να ανταποκριθούν στις καινούργιες ανάγκες.* Μετά από μια τρικυμιώδη συνεδρίαση, ο στρατηγός Κάμιν (αρχηγός της NSA) πέταξε απηυδισμένος: «Φτιάξτε μας μια μηχανή που να λειτουργεί με χίλια μεγαχέρτζ και εγώ θα σας βρω χρήματα...» Μέσα σε λίγες μόλις μέρες, τον Ιούνιο του 1957, είκοσι πέντε εκατομμύρια δολάρια δόθηκαν με «προεδρική εντολή» για την «ανάπτυξη ενός προγράμματος ερευνών». Οι εταιρείες και τα πανεπιστήμια που θα εργάζονταν για το πρόγραμμα αυτό, το πιο ισχυρό στον κόσμο της πληροφορικής, συνδέονταν με την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών με

διάφορα συμβόλαια. Πρόκειται για τις εταιρείες Σπέρι Ραντ, RCA, IBM, PHILCO, General Electric, το MIT και το πανεπιστήμιο του Κάνσας.

Πρώτος στόχος: να επιτευχθεί η αύξηση της ισχύος των ηλεκτρονικών κυκλωμάτων κατά 1.000%. Αυτό φυσικά επιτεύχθηκε και επέτρεψε να βελτιωθεί σημαντικά η δύναμη του υπερυπολογιστή "Stretch" της IBM. (Μέχρι τότε, τα μοντέλα που χρησιμοποιούσε η NSA λειτουργούσαν με ρυθμό 1.128.000 στοιχείων το δευτερόλεπτο!)

Σήμερα, το τεράστιο κτίριο που βρίσκεται στην καρδιά του Φορτ Μιντ, κοντά στο επιτελείο, είναι το πιο σημαντικό και τελειοποιημένο κέντρο πληροφορικής του κόσμου. Όπως το ανθρώπινο μυαλό χωρίζεται σε δυο μέρη: το δεξιό ημισφαίριο ονομάζεται Καριγιόν και το αριστερό Λόουνστοουν. Η υπηρεσία διαθέτει τέσσερις τεράστιους υπολογιστές IBM 3033, που συνδέονται μεταξύ τους και επικοινωνούν με τρεις μεγάλες εκτυπωτικές μηχανές, οι οποίες γράφουν 22.000 γραμμές το λεπτό! Αυτά βρίσκονται στο Καριγιόν. Στο δεύτερο τμήμα, το «Λόουνστοουν», υπάρχουν υπερ-υπολογιστές που ζυγίζουν πέντε τόνους και έχουν τη δυνατότητα να κάνουν 150-200 εκατομμύρια αριθμητικές πράξεις το δευτερόλεπτο! Εφοδιασμένοι με μια μνήμη που φτιάχτηκε ειδικά για τις ανάγκες της NSA, οι υπολογιστές αυτοί, οι «Κρέι», είναι ικανοί να "μεταβιβάσουν" 320 εκατομμύρια λέξεις το δευτερόλεπτο, κάτι που ισοδυναμεί με 2.500 βιβλία 300 σελίδων το καθένα.

Παρ' όλα αυτά τα εκπληκτικά επιτεύγματα, κύριος στόχος παραμένει η αύξηση της ταχύτητας της μνήμης των υπολογιστών. Οι εργασίες πάνω στο λέιζερ που κάνει η NSA έχουν προχωρήσει πολύ, όπως και οι έρευνες που έχουν ως στόχο υπολογιστές που θα μπορούν να κάνουν 4

δισεκατομμύρια πολλαπλασιασμούς το δευτερόλεπτο. Ένα από τα σπάνια κείμενα παρουσίασης της NSA δηλώνει με χιούμορ, γεμάτο ψεύτικη μετριοπάθεια: «Η Υπηρεσία συνέτεινε ασφαλώς στην ταχύτατη άφιξη της εποχής των υπολογιστών».

Την πρωτοποριακή εργασία που λαμβάνει χώρα στην NSA μπορούν να εξηγήσουν οι σχέσεις που έχει η Υπηρεσία Ασφαλείας με πολλά πανεπιστήμια και επιστήμονες, μέσω ιδρυμάτων και νομικών προσώπων, τα οποία είναι απλοί εντολοδόχοι. Η δύναμη και η διάρκεια μιας οργάνωσης όπως η NSA βασίζονται στην ικανότητα να δρα μυστικά, πράγμα που της επιτρέπει να διαπλάθει ολόκληρο το κοινωνικοπολιτικό τοπίο! Η εξαγορά διανοιών και ο έλεγχος των φιλοδοξιών συνιστούν το ουσιώδες μέρος της στρατηγικής της, η οποία δείχνει στον χειρισμό του διανοητικού πεδίου τα ίδια προσόντα φαντασίας και καινοτομίας που δείχνει στον ειδικό τομέα της κατασκοπείας. Η αυστηρότητα στις σκέψεις και η πίστη στις πεποιθήσεις έγιναν έννοιες όλο και πιο σχετικές και διαπραγματεύσιμες και η NSA ξέρει θαυμάσια να προσαρμόζεται στην ανθρώπινη ψυχή, εκμεταλλευόμενη στον μέγιστο βαθμό καταστάσεις τόσο διαφορετικές, όσο η νωθρή αφέλεια ή ο κυνικός καιροσκοπισμός.

Το National Security Agency Advisory Board (NSAAB) είναι ο χώρος όπου επισφραγίζεται η συμμαχία αυτή. Μέσα σε αυτό, διάσημοι επιστήμονες προσφέρουν το ταλέντο και τις γνώσεις τους για τη βελτίωση των συστημάτων παρακολούθησης που κατασκευάζονται. Από το 1955 έως το 1960, πρόεδρος του NSAAB ήταν ο Χάουαρντ Ρόμπερτσον, καθηγητής μαθηματικής θεωρίας στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Καλιφόρνια (Caltech), ο οποίος έγινε αργότερα σύμβουλος του προέδρου Κένεντι!

Διάδοχοί του ήταν ο Ρόμπερτ Ντίλγουορθ, επίσης του Ινστιτούτου Caltech, ο οποίος εργαζόταν για τη NASA μαζί με τον Άρνολντ Ντάμι, υπεύθυνο του Τομέα Έρευνας και Άμυνας του Ινστιτούτου Άμυνας του Πρίνστον, ο Τζόζεφ Χακούς, υψηλά ιστάμενος στη Honeywell και ο Ρίτσαρντ Ρέιμοντ, διευθυντής της General Electric. Από το 1967 μέχρι το 1970 πρόεδρος ήταν ο Γουίλις Γουέαρ, ένας από τους διοικούντες την εταιρεία Rand Corporation, η οποία εργαζόταν για το Πεντάγωνο των ΗΠΑ.

Ο οργανισμός αυτός είναι ένα από τα μέσα που χρησιμοποιεί η NSA για να διαβρώσει την κοινωνική ζωή διεθνώς. Υπάρχει μια μόνιμη σύνδεση ανάμεσα στις ιδιωτικές επιχειρήσεις και την NSA. Το 1956, ο Χάουαρντ Ένγκστρομ, ένας από τους αντιπροέδρους της εταιρείας Remington Rand, τέθηκε επικεφαλής του Τμήματος Ερευνών και Ανάπτυξης της NSA. Διάδοχός του ήταν ο Τζόζεφ Ριμ, ένας από τους αντιπροέδρους του τηλεοπτικού δικτύου CBS. Ο Ριμ αργότερα επέστρεψε στην παλιά του θέση και στη βιογραφία του δεν αναφέρει πουθενά το “πέρασμά” του από την NSA.

Το σχέδιο που προαναφέραμε και για το οποίο διατέθηκαν πάνω από 25 εκατομμύρια δολάρια, συντονίστηκε από τον Ουίλιαμ Μπέικερ, υπεύθυνο του τμήματος ερευνών των Bell Laboratories, που εξαρτώνται από τον διεθνή γίγαντα της τηλεφωνίας AT&T. Στο πλευρό του ήταν ο Ντέιβιντ Χόφμαν, ειδικός στη θεωρία της πληροφορικής στο MIT, ο Λούις Αλβαρέζ, ένας από τους διευθυντές του πανεπιστημίου της Καλιφόρνια, ο Ρίτσαρντ Γκάργουιν της IBM και ο καθηγητής Β. Γκλίζον του Χάρβαρντ. Το Lightning, εκτός από την εφαρμογή του στην κατασκοπεία, επέτρεψε την κατάθεση 320 διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας.

Στις 22 Οκτωβρίου 1960, ο Ρόμπερτ Γκοχίν, πρόεδρος του Πρίνστον, εγκαινίασε ένα μεγάλο διώροφο κτίριο, χτισμένο με κόκκινα τούβλα: την αίθουσα John von Neumann. Το όνομα του σπουδαίου μαθηματικού, πρωτοπόρου των ηλεκτρονικών υπολογιστών, δόθηκε σε ένα κέντρο ερευνών, που αποδείχθηκε ότι ήταν εν μέρει δημιουργία της NSA. Σκοπός ήταν να ασκηθεί στενότερος έλεγχος της γνώσης μέσω οργανισμών που δημιουργήθηκαν ειδικά για τις ανάγκες και τους στόχους της NSA. Μια ακραία περίπτωση ήταν η ίδρυση του IDA (Ινστιτούτο Αμυντικών Αναλύσεων), που δημιουργήθηκε από επτά πανεπιστήμια, μεταξύ των οποίων και το MIT, και η εκτελεστική επιτροπή του οποίου στρατολογεί στις τάξεις του τους αντιπροσώπους των δεκαεννέα μεγαλύτερων επιχειρήσεων κατασκευής όπλων στις ΗΠΑ. Δύο δισεκατομμύρια δολάρια χορηγήθηκαν για τη δημιουργία στα 1958 αυτού του Ινστιτούτου που χαρακτηρίστηκε ως «το πιο μυστικό κέντρο ερευνών».

Εγκατεστημένο στον χώρο του πανεπιστημίου του Πρίνστον, δεν σταμάτησε να αυξάνει σε μέγεθος και δυναμικό και το 1970 διέθετε πέντε τμήματα με 285 ερευνητές και 274 βοηθούς. Λειτουργούσε με προϋπολογισμό 13 εκατομμυρίων δολαρίων τον χρόνο. Οι ερευνητές έχουν συμβόλαια για ένα ή δύο χρόνια και οι περισσότεροι προέρχονται από άλλα πανεπιστήμια. Κάθε καλοκαίρι, μερικοί από αυτούς παρακολουθούν ειδικά μαθήματα στο UCLA (University of California - Los Angeles). Για μεγαλύτερη διακριτικότητα, πληρώνονται απευθείας από το UCLA, που μετά αποζημιώνεται από το IDA, το οποίο χρηματοδοτείται με τη σειρά του από την NSA!

Η διείσδυση είναι συνεχής και ύπουλη. Το 1970, φοιτητές του πανεπιστημίου Κολούμπια εξέδωσαν ένα φυλλάδιο

με τίτλο: «Προσφορά θέσεων για φοιτητές που ειδικεύτηκαν στις διεθνείς σχέσεις». Οι συχνότερα αναφερόμενες θέσεις αφορούσαν κατά προτεραιότητα: τη CIA, την NSA, το υπουργείο Εξωτερικών, τη Διεθνή Υπηρεσία Ανάπτυξης. Ακολουθούσαν η Chase Manhattan Bank, η First National City Bank, η Mobil, η Exxon. Τέλος, παραγνωρισμένοι και περιφρονημένοι, ο ΟΗΕ και άλλοι διεθνείς οργανισμοί. Το 1973, ο διευθυντής του πανεπιστημίου Κολούμπια, Άντριου Κορντιέ, που είναι και σύμβουλος στο υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ και στο Ίδρυμα Φορντ, αποκάλυψε ότι το 40% των φοιτητών απορροφάται από κυβερνητικές υπηρεσίες, ενώ το 30% μοιράζεται στις μεγάλες τράπεζες και οι υπόλοιποι επιλέγουν τις διεθνείς υποθέσεις.

Ένας από τους ειδικούς δεσμούς που υπάρχουν ανάμεσα στην Υπηρεσία Ασφαλείας και τον βιομηχανικό κόσμο είναι η «Ένωση» που δημιουργήθηκε το 1963 από παλιούς αξιωματούχους της NSA. Στόχος της δεν είναι η ρομαντική αναπόληση των περασμένων χρόνων του κόσμου της κατασκοπείας, αλλά η προώθηση των βασικών κατασκευαστών ηλεκτρονικών όπλων. Κερδοφόρα αγορά, αφού ο κύριος πελάτης, ο στρατός, αγοράζει κάθε χρόνο υλικό αξίας πολλών δισεκατομμυρίων δολαρίων. Η Ένωση, που διοικείται από έναν συνταγματάρχη ο οποίος συνεχίζει να έχει στενές σχέσεις με την NSA, έχει ένα διοικητικό συμβούλιο που συνθέτουν διάσημα «γεράκια», όπως ο Άντριου Γκουντμπάστερ, πρώην Διοικητής των δυνάμεων του ΝΑΤΟ, ο Μέλβιν Λερντ, υπουργός Άμυνας του Νίξον, ο Τζον Τάουερ, πρώην πρόεδρος της επιτροπής της Γερουσίας για τις ένοπλες δυνάμεις και ο Μπάρι Γκόλντγουοτερ, πρώην υποψήφιος για την προεδρία.

Πρόκειται για ένα αποτελεσματικό, αποφασισμένο και

καλά συγκροτημένο λόμπι, που έχει τεράστια επιρροή στους στρατιωτικούς κύκλους και επιπλέον εκδίδει ένα διμηνιαίο περιοδικό, το *Electronic Warfare*. Κάθε τεύχος αναλύει λεπτομερώς τα τελευταία συστήματα οπλισμού που διατίθενται στην αγορά και περιέχει επιπλέον έναν πλήρη κατάλογο των κυριοτέρων αξιωματικών της αεροπορίας, οι οποίοι κατέχουν θέσεις-κλειδιά στους διάφορους τομείς του ηλεκτρονικού πολέμου, μαζί με τον αριθμό τηλεφώνου τους.

Για να διευκολύνει την προώθηση των κατασκευαστών όπλων, η NSA διεισδύει στον μέγιστο βαθμό σε δύο τομείς που γι' αυτήν είναι δευτερεύοντες: στον τομέα των επιχειρήσεων και στον τομέα του στρατού. Συνεργασία που υφίσταται από παλιά, αφού στο Βιετνάμ οι ομάδες που έστελνε η NSA είχαν στη διάθεσή τους τα πιο σύγχρονα μοντέλα μικροϋπολογιστών, που ανανεώνονταν κάθε πέντε μήνες. «Εκπληκτικό θέαμα», είχε δηλώσει τότε ένας παρατηρητής που βρισκόταν στη Σαϊγκόν. Οι ηλεκτρονικές εταιρείες είχαν χρίσει αντιπροσώπους, που τριγύριζαν συνέχεια γύρω από τις εγκαταστάσεις της NSA, πάντα έτοιμοι να προστρέξουν στο παραμικρό πρόβλημα ή να επιφέρουν «κάποια τελειοποίηση».

CIA

Στις 18 Σεπτεμβρίου του 1947, ο Αμερικανός πρόεδρος Χάρι Τρούμαν ιδρύει τη CIA. Αρχική αποστολή της ήταν η συγκέντρωση πληροφοριών, η ανάλυση και ταξινόμησή τους και στη συνέχεια η επεξεργασία τους σε ακαδημαϊκό επίπεδο. Επίσης, προορισμός της ήταν ο εντοπισμός και η ε-

ξουδετέρωση ανατρεπτικών δυνάμεων. Πρώτος αρχηγός της διορίστηκε ο υποναύαρχος Ρόσκο Χένρι Χιλενκότερ. Τα καθήκοντα και οι δικαιοδοσίες της CIA περιλαμβάνονται σε πέντε απλές παραγράφους του Νομοθετικού Διατάγματος:

1. Να ενημερώνει το Συμβούλιο Εθνικής Ασφαλείας με πληροφορίες σχετικά με τις δραστηριότητες άλλων υπηρεσιών της κυβέρνησης, που έχουν σχέση με την Εθνική Ασφάλεια.

2. Να κάνει προτάσεις στο Συμβούλιο Ασφαλείας για τον συντονισμό των πληροφοριών που προκύπτουν και την ανάληψη συγκεκριμένης δράσης.

3. Να συσχετίζει και να αξιολογεί πληροφορίες που αφορούν την εθνική ασφάλεια και να φροντίζει για την ενημέρωση της κυβέρνησης, με την προϋπόθεση ότι δεν έχει δικαιοδοσία σε αστυνομικά καθήκοντα εσωτερικής ασφάλειας, επιβολής του νόμου ή έκδοσης δικαστικών κλήσεων.

4. Να εκτελεί τα ειδικότερα εκείνα καθήκοντα που το Συμβούλιο Εθνικής Ασφαλείας θα έκρινε ότι είναι απαραίτητα για την εξυπηρέτηση των υπηρεσιών επί των πληροφοριών.

5. Να αναλαμβάνει πρόσθετες δραστηριότητες ύστερα από εντολή του Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας, που έχουν άμεση σχέση με θέματα εθνικής ασφαλείας.

Ωστόσο, αμέσως μετά την ίδρυσή της, η CIA ανέλαβε τη διοργάνωση και εκτέλεση ειδικών επιχειρήσεων – συχνά στρατιωτικής μορφής. Αμέσως μετά τα γεγονότα στην Τσεχοσλοβακία το 1948, το Συμβούλιο Εθνικής Ασφαλείας εξουσιοδότησε τη CIA για τη διενέργεια συγκαλυμμένων (βρόμικων) επιχειρήσεων με την προϋπόθεση ότι θα τηρείτο απόλυτη μυστικότητα, ώστε η αμερικανική κυβέρνηση

να είναι σε θέση να αρνηθεί οποιαδήποτε ευθύνη ενδεχομένως της καταλογιστεί.

Για τον σκοπό αυτό, αποφασίστηκε η δημιουργία ειδικής υπηρεσίας μέσα στη CIA, που θα διενεργούσε συγκαλυμμένες επιχειρήσεις στρατιωτικής και πολιτικής μορφής. Την οργάνωση της υπηρεσίας αυτής, η οποία ονομάστηκε «Γραφείο Πολιτικής Στρατηγικής», ανέλαβε ο Φρανκ Ουίσνερ. Σήμερα ονομάζεται «Τμήμα Μελέτης και Εκτέλεσης Ειδικών Επιχειρήσεων» και έχει απόλυτη δικαιοδοσία στις βρόμικες επιχειρήσεις. Τέτοιες επιχειρήσεις είναι οι δολοφονίες πολιτικών και μη προσώπων, το εμπόριο όπλων και ναρκωτικών, οι παρακολουθήσεις, η δημιουργία σκανδάλων, οι στρατιωτικές επιχειρήσεις, η επιβολή δικτατοριών (στον εκτελεστικό τομέα), η προπαρασκευή τρομοκρατικών ενεργειών, η κατασκοπεία, οι εκβιασμοί κ.ά.

Ο εκάστοτε αρχηγός της CIA διατηρεί το αποκλειστικό δικαίωμα να δαπανά εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια με μια υπογραφή του. Η έδρα της Υπηρεσίας βρίσκεται στο Λάνγκλεϊ της Βιρτζίνια των ΗΠΑ. Υποδιαιρείται σε τέσσερα βασικά τμήματα με γεωγραφικά κατανεμημένες αρμοδιότητες: το *Πρώτο Τμήμα* ασχολείται με την κατασκοπεία, το *Δεύτερο* με την επιστημονική-διαστημική έρευνα και την ηλεκτρονική κατασκοπεία, το *Τρίτο* είναι τμήμα επεξεργασίας πληροφοριών που συλλέγονται ηλεκτρονικά ή από κατασκόπους και έχει τη δυνατότητα πρόβλεψης, δηλαδή εκτίμησης των εξελίξεων για την προσεχή δεκαετία (είναι το λεγόμενο Τμήμα Αναλυτών). Το *Τέταρτο Τμήμα* είναι διοικητικό, σχετίζεται με τις επικοινωνίες και ενημερώνει τα άλλα τμήματα.

Στα τμήματα αυτά σχεδιάζονται και συντονίζονται όλες οι επιχειρήσεις της CIA. Γι' αυτό, ανεπίσημα, ονομάζονται

«Γραφεία Επιχειρήσεων». Είναι ο εγκέφαλος των διεθνών επιχειρήσεων. Είναι, επίσης, κέντρο επικοινωνιών και συντονισμού. Από εκεί ξεκινούν οι εντολές και οι οδηγίες δράσης και όλες οι επαφές με το Κογκρέσο και άλλα κρατικά όργανα – απαραίτητα για τη διεθνή αυτή οργάνωση. Γίνεται, επίσης, πρόβλεψη και χάραξη στρατηγικής και συνολική εκτίμηση των μυστικών επιχειρήσεων. Στα εργαστήρια συντελείται εκτεταμένη έρευνα με εκπληκτικά αποτελέσματα.

Το προσωπικό της CIA ανέρχεται σε 187.000 μόνιμους υπαλλήλους. Όσον αφορά τη στρατολόγηση νέων στελεχών, η υπηρεσία ακολουθεί τη μέθοδο των μεγάλων επιχειρήσεων (πολυεθνικών). Από τους χίλιους υποψήφιους για παράδειγμα, οι περισσότεροι από τους οποίους, σημειωτέον, είναι απόφοιτοι κολεγίων, η CIA επιλέγει περίπου διακόσιους για περαιτέρω εξέταση σε θέματα ειδικής ασφάλειας. Από αυτούς, το 11% απορρίπτεται συνήθως, επειδή δεν διαθέτουν τα απαραίτητα προσόντα (πίνουν πολύ, μιλάνε πολύ, έχουν συγγενείς σε επικίνδυνες χώρες κ.λπ.). Ο υποψήφιος υφίσταται αναγκαστικά το τεστ αλήθειας και υποβάλλεται σε έναν άλλο μηχανικό τρόπο διαπίστωσης της ειλικρίνειας, που ονομάζεται «Πολύγραφος». Αν τελικά γίνει δεκτός, αφού βέβαια περάσει όλες τις δοκιμασίες, υποχρεούται να υπογράψει ένορκη βεβαίωση ότι δεν θα αποκαλύψει –δια βίου– πληροφορίες της υπηρεσίας.

Η CIA διατηρεί κλιμάκια σε ολόκληρο τον κόσμο, που ονομάζονται «σταθμοί», και ο προϊστάμενος των κλιμακίων αυτών ονομάζεται «σταθμάρχης». Ο σταθμάρχης και οι υφιστάμενοί του πράκτορες κατασκοπεύουν τη χώρα όπου είναι διαπιστευμένοι, ενώ έδρα του σταθμάρχη της CIA είναι η πρεσβεία των ΗΠΑ στη χώρα αυτή. Ο προϋπολογισμός της CIA ετησίως φτάνει τα τρία δισεκατομμύρια δο-

λάρια συν τα κέρδη από το εμπόριο όπλων, ναρκωτικών και τις μετοχές σε διάφορες επιχειρήσεις που ξεπερνούν κατά πολύ τον παραπάνω προϋπολογισμό.

Τα συστήματα ασφαλείας της Υπηρεσίας είναι τρομακτικά. Όποιος δεν ξέρει τη "μαγική λέξη", δεν μπορεί να εισέλθει στους χώρους της. Το ηλεκτρονικό τμήμα της CIA διαθέτει τεράστιους ηλεκτρονικούς εγκεφάλους που δέχονται, αποθηκεύουν και μεταδίδουν κάθε είδους πληροφορία.

Η CIA συνεργάζεται με εκατοντάδες χιλιάδες άτομα στην Αμερική, αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο και διαθέτει μια τεράστια «δεξαμενή εγκεφάλων». Συνεργάζεται με αστυνομικούς, στρατιωτικούς, συγγραφείς, δημοσιογράφους, δημοσίους υπαλλήλους, με τον υπόκοσμο, με επαγγελματίες δολοφόνους, εμπόρους ναρκωτικών, επιχειρηματίες, μοντέλα, "συνοδούς" και κυρίως με τις μυστικές υπηρεσίες όλων των χωρών, τις οποίες εξάλλου ελέγχει, στην πλειοψηφία τους. Η συνεργασία επεκτείνεται σε πανεπιστήμια, ιδρύματα, οργανώσεις και γενικά σε όλους τους τομείς οι οποίοι μπορούν να αποβούν ωφέλιμοι για τις δραστηριότητές της. Όπως προαναφέραμε, στο εξωτερικό η CIA εργάζεται υπό την προστασία των αμερικανικών πρεσβειών. Πράκτορές της εμφανίζονται ως διπλωμάτες, εμπορικοί αντιπρόσωποι και ανώτατοι υπάλληλοι διαφόρων επιχειρήσεων. Η CIA δεν κυβερνάται από την εκάστοτε νόμιμη κυβέρνηση των ΗΠΑ. Ανήκει αποκλειστικά στο παγκόσμιο οικονομικό σύμπλεγμα που τυχαίνει να έχει την έδρα του στην Αμερική. Άλλωστε, και η αμερικανική κυβέρνηση είναι θεματοφύλακας των συμφερόντων αυτών. Από την ίδρυση της υπηρεσίας και μετά, τη θέση του μυστικού διοικητή της ανέλαβε ο Νέλσον Ροκφέλερ. Μετά τον θάνατό του, τη θέση του

πήρε ο αδελφός του Ντέιβιντ, ο οποίος είναι ο ουσιαστικός διοικητής της μέχρι σήμερα.

Εγχειρίδιο της CIA για Βασανισμούς

Κακώς ξαφνιάστηκε (δήθεν) ολόκληρος ο κόσμος με την αποκάλυψη, την άνοιξη του 2004, των βασανισμών στο Ιράκ. Αν μη τι άλλο, οι επίσημες οδηγίες της CIA περί «Καταναγκαστικής Ανάκρισης» των «αντικειμένων» (ανθρώπων) είναι γνωστές από το 1997.

Ενάμισι μήνα μετά την αποκάλυψη των σωματικών βασανιστηρίων που διαπράττονται από τον αμερικανικό στρατό και τους «συμβεβλημένους ιδιώτες» της CIA στις ιρακινές φυλακές, μια «παράπλευρη διαρροή» από τα αμερικανικά αρχεία μας επιτρέπει να έχουμε μια ολοκληρωμένη εικόνα του συστήματος και του τρόπου λειτουργίας του. Πρόκειται για δύο αναλυτικές οδηγίες του Κέντρου της CIA (Λάνγκλεϊ της Βιρτζίνια, ΗΠΑ) σχετικά με τον τρόπο διενέργειας ανακρίσεων, οι οποίες αποχαρακτηρίστηκαν το 1997 ύστερα από επίμονες προσπάθειες...Έτσι, τις πρώτες μέρες του Μαΐου του 2004, ήταν προσπελάσιμες στο σύνολό τους, σε μορφή PDF, στον μη κυβερνητικό οργανισμό *National Security Archive*.

Το πρώτο ντοκουμέντο είναι ένα απόρρητο εγχειρίδιο 128 σελίδων, συνταγμένο τον Ιούλιο του 1963, με τίτλο «Ανακρίσεις Αντικατασκοπείας» (Counter-intelligence Interrogation). Ως συντάκτης του φέρεται κάποιος Kubark· το όνομα αυτό στην πραγματικότητα είναι ένα από τα «υπηρεσιακά» ονόματα-κάλυψη της CIA. Η ύλη του καλύπτει όλη τη διαδικασία από την προπαρασκευή της ανάκρισης (ψυχογράφημα της «πηγής», συλλογή ευαίσθητων προσω-

πικών δεδομένων, προετοιμασία χώρου) μέχρι τους δύο βασικούς τύπους ανακριτικής διαδικασίας: την καταναγκαστική και τη μη καταναγκαστική.

Το αντίγραφο που δόθηκε προς ιδίαν χρήσιν ή δημοσιοποίηση έχει υποστεί συνολικά 48 μικρές ή μεγάλες περικοπές. Μεταξύ άλλων, έχουν απαλειφθεί 4 από τις 50 ερωτήσεις που κάθε ανακριτής οφείλει να θέσει (ως «υπενθύμιση») στον εαυτό του, καθώς και ένα μέρος της βιβλιογραφίας. Το κεφάλαιο, ωστόσο, που ασχολείται με την «καταναγκαστική» ανάκριση αντιστεκόμενων, το οποίο είναι συγκλονιστικό (σσ. 82-104) και θα μας απασχολήσει κατά κύριο λόγο εδώ, έχει αποχαρακτηριστεί σχεδόν στο σύνολό του.

Το δεύτερο ντοκουμέντο απέχει από το πρώτο μια ολόκληρη δεκαετία – αλλά στην πραγματικότητα το αντιγράφει. Ο τίτλος του είναι: «Εκπαιδευτικό Εγχειρίδιο Εκμετάλλευσης Ανθρωπίνων Πόρων» (Human Resource Exploitation Training Manual - 1983) και χρησιμοποιήθηκε κατά τη δεκαετία του '80 για την εκπαίδευση ανακριτών από τις ίδιες τις ΗΠΑ και από διάφορες «συμμαχικές» χώρες (ανάμεσά τους αρκετές τριτοκοσμικές δικτατορίες). Το περιεχόμενό του αναπαράγει εκτενώς τις αντίστοιχες διατυπώσεις του προηγούμενου εγχειριδίου.

Τυπικά, πρόκειται για αντιγραφή του αδιαβάθμητου «Project-x» του αμερικανικού στρατού. Το τελευταίο αφορούσε την ανάπτυξη ενός εξαγώγιμου εκπαιδευτικού πακέτου συλλογής πληροφοριών, για την παροχή σε λατινοαμερικανικές χώρες της τεχνικής καταπολέμησης των εξεγέρσεων, και σύμφωνα με μια έκθεση του 1991 προς τον τότε υπουργό Άμυνας Ντικ Τσένι (σημερινό Αντιπρόεδρο της κυβέρνησης Μπους) αντέγραφε σε μεγάλο βαθμό το προϋ-

πάρχον απόρρητο εγχειρίδιο Fm 30-18. Μπορούμε εύκολα να υποθέσουμε ότι αυτό το τελευταίο και το "Kubark" του 1963 ταυτίζονται, στο σύνολό τους ή εν μέρει.

Με άλλα λόγια, βρισκόμαστε μπροστά στο «μητρικό» ντοκουμέντο που καθόρισε την ανακριτική πολιτική των αμερικανικών υπηρεσιών και των δορυφόρων τους για δεκαετίες! Όπως διαπιστώνουμε, παρά την προσθήκη κάποιων (χειρόγραφων!) "διορθώσεων" μετά το ξέσπασμα του σκανδάλου Ιράν-Κόντρας, οι βασικές συνταγές εξακολουθούν λίγο-πολύ να εφαρμόζονται μέχρι σήμερα – και όχι μόνο στο Ιράκ. Άρα μάλλον δεν χρειάζεται να περιμένουμε ακόμη 40 χρόνια μέχρις ότου δημοσιοποιηθούν οι κανονισμοί του Αμπού Γκράιμπ και του Γκουαντανάμο για να καταλάβουμε πώς ακριβώς διεξάγεται ο παγκόσμιος «αντιτρομοκρατικός» πόλεμος της κυβέρνησης Μπους!

Τι ακριβώς προβλέπουν αυτά τα εγχειρίδια; Το πιο εντυπωσιακό δεν είναι η εξουσιοδότηση προς τους ανακριτές για χρήση βίας προκειμένου να αποσπάσουν τις επιθυμητές ομολογίες και καταθέσεις. Είναι η εξονυχιστική πρόβλεψη και προετοιμασία όλων εκείνων των μικρολεπτομερειών που αποσκοπούν στο ψυχολογικό "σπάσιμο" του υπόπτου, από τη σύλληψή του μέχρι την ολοκλήρωση της ανάκρισης.

Διαβάζοντας τις υπηρεσιακές οδηγίες, διαπιστώνουμε πως η φρικαλεότητα των κατοχικών φυλακών στο Ιράκ δεν είναι καθόλου τυχαία, ούτε απλό υποπροϊόν μιας κτηνώδους αποικιακής εκστρατείας. Τα πάντα είναι μελετημένα, έτσι ώστε το πρώτο θύμα να είναι η ανθρώπινη αξιοπρέπεια και υπόσταση των συλληφθέντων. Ας πάρουμε, όμως, τα πράγματα από την αρχή:

«Ο τρόπος και ο χρόνος της σύλληψης μπορούν να συνεισφέρουν ουσιαστικά στους σκοπούς του ανακριτή», ξε-

καθαρίζει το εγχειρίδιο του 1963. «Αυτό στο οποίο αποβλέπουμε είναι να εξασφαλίζουμε πως ο τρόπος σύλληψης επιφέρει ει δυνατόν μεγαλύτερη διανοητική δυσφορία». Ο ύποπτος πρέπει να συλληφθεί «σε στιγμή που το περιμένει ελάχιστα και όταν η πνευματική και φυσική αντίστασή του βρίσκονται στο ναδίρ». Ως ιδανικός χρόνος υποδεικνύονται οι μεταμεσονύκτιες ώρες ή εναλλακτικά το βραδάκι (σελ. 85). Λόγω λογοκρισίας, το πρώτο ντοκουμέντο δεν μας δίνει άλλες λεπτομέρειες. Αυτό του 1983, ωστόσο, ξεκαθαρίζει ότι «είναι σημαντικό αυτοί που κάνουν τη σύλληψη να συμπεριφέρονται με τέτοιο τρόπο, ώστε να εντυπωσιάσουν το αντικείμενο (άνθρωπο) με την αποτελεσματικότητά τους. Το αντικείμενο πρέπει να αφυπνιστεί βάναυσα και αμέσως να του δεθούν τα χέρια και να του περάσουν χειροπέδες (παράγρ. F1)».

Οι σκηνές πάνοπλων ράμπο που εισβάλλουν μέσα στη νύχτα σε σπίτια, δένουν πισθάγκωνα και κουκουλώνουν με τσουβάλια τους συλληφθέντες, δεν αποσκοπούν, λοιπόν, μόνο στην τρομοκράτηση των θεατών. Υλοποιούν ταυτόχρονα το πρώτο στάδιο της ανακριτικής διαδικασίας. Εξίσου καλά υπολογισμένα είναι όσα ακολουθούν. Οι συλληφθέντες «πρέπει να παραμείνουν σιωπηλοί όλη την ώρα. Δεν πρέπει ποτέ να τους επιτραπεί να μιλήσουν μεταξύ τους». Το ίδιο και οι συλλαμβάνοντες που «πρέπει να έχουν εκπαιδευτεί να μιλάνε στους φυλακισμένους μόνο όταν αυτό είναι αναγκαίο» (παράγρ. F4). «Το αντικείμενο μεταφέρεται στις εγκαταστάσεις (της ανάκρισης) με χειροπέδες και δεμένα μάτια και πρέπει να παραμείνει έτσι σε όλη τη διαδικασία» (παράγρ. F9). Μοναδική εξαίρεση προβλέπεται κατά τη φωτογράφισή του – αλλά και τότε ακόμα συνιστάται «προσοχή κατά την απομάκρυνση του καλύμματος

των ματιών» (παράγρ. F13). Ακολουθεί γδύσιμο και ντους, με τα μάτια πάντα δεμένα. Κατόπιν, «στο αντικείμενο γίνεται εξονυχιστική ιατρική εξέταση, συμπεριλαμβανομένων όλων των κοιλοτήτων του σώματος, από τον γιατρό ή τον νοσοκόμο των εγκαταστάσεων» (παράγρ. F14).

Στο νου όλων μας έρχεται το βίντεο που δόθηκε στη δημοσιότητα μετά τη σύλληψη του Σαντάμ Χουσεΐν. Στο συγκεκριμένο βίντεο που είδαμε στις οθόνες μας, ευτυχώς περιορίστηκαν στην εξέταση της στοματικής του κοιλότητας – μπορούμε όμως να φανταστούμε και τα υπόλοιπα...

Το αποφασιστικό στάδιο για την αποδόμηση της προσωπικότητας του κρατουμένου έρχεται αμέσως μετά. «Οι συνθήκες κράτησης πρέπει να ρυθμιστούν έτσι ώστε να ενισχυθεί στο αντικείμενο η αίσθηση ότι έχει αποκοπεί από όσα γνωρίζει και του προκαλούν ασφάλεια και ότι έχει βυθιστεί στο αλλόκοτο», εξηγεί το εγχειρίδιο. «Το ζήτημα είναι ότι η αίσθηση ταυτότητας του ανθρώπου εξαρτάται από το περιβάλλον, τις συνήθειες, την εμφάνιση, τις ενέργειες, τις σχέσεις του με τους άλλους κ.λπ. Η κράτηση επιτρέπει στον ανακριτή να κόψει αυτούς τους δεσμούς» (σελ. 86). Για παράδειγμα: «Αν ο ανακρινόμενος είναι ιδιαίτερα περήφανος ή καλοβαλμένος, ίσως είναι χρήσιμο να του χορηγηθεί μια στολή υπερβολικά μεγάλη και να μην του δοθεί ζώνη, ώστε να χρειάζεται να κρατά με το χέρι το παντελόνι του» (σελ. 86). Προβλεπόμενη είναι και η απουσία τουαλέτας στον χώρο κράτησης έτσι ώστε «το αντικείμενο να ζητά, προκειμένου να ανακουφιστεί».

Ειδικό κεφάλαιο –αγρίως λογοκριθέν– είναι αφιερωμένο στην εξονυχιστική εξέταση (screening) του ανακρινόμενου από ψυχολόγο, πριν ξεκινήσει η καθιερωμένη διαδικασία της ανάκρισης. Σκοπός της προκαταρκτικής αυτής «συνέ-

ντευξης» είναι η σκιαγράφηση της ψυχολογίας του θύματος, έτσι ώστε να αποκαλυφθούν τα τρωτά σημεία του και να προβλεφθεί η μετέπειτα στάση του. Ενδιαφέρουσες στη συνέχεια είναι οι πρακτικές συμβουλές του εγχειριδίου: «Ο εξεταστής ενδιαφέρεται να κάνει το αντικείμενο να μιλήσει για τον εαυτό του. Αφ' ης στιγμής αρχίσει η ροή, ο εξεταστής πρέπει να προσπαθήσει να μην τον διακόπτει με ερωτήσεις, χειρονομίες ή άλλες ενέργειες μέχρι να συγκεντρωθούν αρκετές πληροφορίες που να επιτρέπουν έναν χοντρικό καθορισμό του ανθρώπινου τύπου».

Εξαιρετικά μεγάλη σημασία αποδίδουν οι οδηγίες της CIA στην τρομοκράτηση του ανακρινόμενου. Η εξασθένιση του ανακρινόμενου συνιστά ένα άλλο κεφάλαιο της όλης μεθοδολογίας. Το εγχειρίδιο απαριθμεί διάφορες τεχνικές (στέρηση ή δραστική μείωση ύπνου και τροφής, υπερβολική ζέστη ή κρύο ή υγρασία, παρατεταμένο στρίμωγμα ή καταπόνηση, με σκοπό την «πρόκληση φυσικής αδυναμίας που θα επιφέρει μείωση της ψυχολογικής ικανότητας για αντίσταση» (σελ. 92). Ειδική αναφορά γίνεται φυσικά στα αποτελέσματα της απομόνωσης. Αυτές και άλλες οδηγίες καθοδηγούν τους ανακριτές σύμφωνα με τα εγχειρίδια, ισοπεδώνοντας τον άνθρωπο – το αντικείμενο, όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στα εν λόγω εγχειρίδια της CIA. Τα συμπεράσματα δικά σας...

MOSSAD

Στη λεωφόρο Βασιλέως Σαούλ στο Τελ Αβίβ, στο κτίριο Χαντάρ Ντάφνα, στεγάζονται τα γραφεία του αρχηγείου της Mossad. Το κέντρο εκπαίδευσης των στελεχών της βρίσκε-

ται στο Κάντρι Κλαμπ, έξω από το Τελ Αβίβ, στον δρόμο για τη Χάιφα, σε ένα κτίριο που είναι γνωστό ως θερινή κατοικία του πρωθυπουργού. Στην πραγματικότητα είναι το Midrasha, το κέντρο εκπαίδευσης της υπηρεσίας αυτής. Η Mossad διαθέτει περίπου 40-50 πράκτορες, τους *Katsa*, οι οποίοι έχουν τη δυνατότητα να δρουν ανά πάσα στιγμή σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο κυριότερος λόγος που έχει τόσους λίγους πράκτορες είναι ότι χρησιμοποιεί Εβραίους της διασποράς ως εθελοντές πράκτορες. Τα κυριότερα τμήματά της είναι πέντε.

1. Tsomet: είναι το τμήμα που κατευθύνει τους πράκτορες. Οργανώνει τις αποστολές τους και έχει την ευθύνη για τον επιχειρησιακό έλεγχο.

2. Tevel: είναι ένα πολύπλοκο δίκτυο συνδέσμων με τις πρεσβείες του Ισραήλ στο εξωτερικό. Η επικοινωνία μεταξύ πρεσβειών και κρησφύγετων γίνεται με τους αγγελιαφόρους Bodel.

3. Tsafririm: έργο του είναι η οργάνωση των εβραϊκών κοινοτήτων του εξωτερικού, ενώ βοηθά τους Εβραίους στη σύσταση ομάδων αυτοάμυνας.

4. Neviot: στο τμήμα αυτό γίνεται η συλλογή πληροφοριών με τεχνικά μέσα.

5. Metsada: είναι μια άκρως απόρρητη υπηρεσία που χειρίζεται τους μυστικούς πράκτορες που δρουν στις αραβικές χώρες. Η υπηρεσία αυτή αναλαμβάνει τις βρόμικες δουλειές, όπως απαγωγές, εκτελέσεις κ.λπ.

Στις ΗΠΑ δρα η AL, μια εξειδικευμένη ομάδα πρακτόρων. Πληθώρα βοηθητικών υπηρεσιών υποστηρίζει τα βασικά αυτά τμήματα της Mossad, τα οποία ασχολούνται με την έρευνα, την τεχνολογία, τον ψυχολογικό πόλεμο, τις επικοινωνίες κ.λπ. Η Ελλάδα έχει συμπεριληφθεί μαζί με

την Κύπρο και την Τουρκία στην άμεση αρμοδιότητα του «κλάδου Ισραήλ». Οι υπόλοιποι σταθμοί βρίσκονται στο Μιλάνο, στη Ρώμη, στο Αμβούργο, στο Βερολίνο, στο Λονδίνο, στο Παρίσι, στην Κοπεγχάγη και τις Βρυξέλλες.

Στην οργάνωση ενός σταθμού, τον κυριότερο ρόλο παίζουν οι πράκτορες *Katsa*, οι αγγελιαφόροι *Bodlins*, οι εθελοντές Εβραίοι *Sayanim* και οι *Marat*, που κάνουν τις υποκλοπές. Κάθε σταθμός διαθέτει ένα μυστικό δίκτυο διαμερισμάτων-κρησφύγετων. Οι πράκτορες επικοινωνούν μεταξύ τους με το λεγόμενο *Ενιαίο Σύστημα Γραφής* της Mossad. Σύμφωνα με αυτό, κάθε φωνητικός φθόγγος έχει έναν αριθμό και ο αριθμός έχει έναν άλλο κωδικό (γράμμα ή αριθμό). Η κωδικοποίηση αυτή αλλάζει κάθε εβδομάδα. Επισήμως, οι περισσότερες γραμμές επικοινωνίας καταλήγουν στην κυβέρνηση. Στην πραγματικότητα, όμως, οι κρίσιμες γραμμές επικοινωνίας με τη Mossad, τη Shaback (Υπηρεσία Εξωτερικής Ασφαλείας, αντίστοιχη του FBI) και τη Lakan (Γραφείο Συνδέσμων) καταλήγουν απευθείας στον πρωθυπουργό. Ο τελευταίος είναι ο επικεφαλής, ο υπεύθυνος και ο ηθικός αυτουργός κάθε δραστηριότητας της Mossad.

Ένα άκρως απόρρητο εσωτερικό δίκτυο στη Mossad καταρτίζει μια «λίστα εκτελέσεων», η οποία έχει την έγκριση του εκάστοτε πρωθυπουργού. Ο αρχηγός της Mossad κάνει τη σχετική εισήγηση –προκειμένου να μπει κάποιο όνομα στη λίστα– στο γραφείο του πρωθυπουργού, ο οποίος αναθέτει την υπόθεση σε μια δικαστική επιτροπή που είναι τόσο μυστική, ώστε ακόμα και το Ανώτατο Δικαστήριο του Ισραήλ αγνοεί την ύπαρξή της. Η επιτροπή αυτή ενεργεί ως στρατοδικείο και αποφασίζει είτε να φέρει στο Ισραήλ το άτομο του οποίου το όνομα βρέθηκε στη λίστα είτε να το εκτελέσει. Ένα από τα πρώτα καθήκοντα κάθε νέου πρωθυ-

πουργού είναι να διαβάσει τη λίστα με τα προτεινόμενα για εκτέλεση ονόματα και να την υπογράψει.

GCHQ

Η GCHQ (Government Communications Headquarters) είναι αγγλική υπηρεσία και δίνει αναφορά απευθείας στον πρωθυπουργό της Αγγλίας. Κάνει την ίδια δουλειά με την NSA, δρώντας αρκετές φορές ως βοηθός-εκτελεστικό όργανό της, αλλά έχει δικαιοδοσία και στο εσωτερικό της χώρας. Η έδρα της είναι 100 χιλιόμετρα δυτικά του Λονδίνου, στο Τσέλτενχαμ. Δαπανά δύο δισεκατομμύρια λίρες Αγγλίας ετησίως και έχει 80.000 άτομα προσωπικό, που αποκωδικοποιούν κάθε πληροφορία, διπλωματική ή στρατιωτική, είτε σχετίζεται με επιχειρήσεις ή απλώς με την ιδιωτική ζωή των πολιτών. Γιγαντιαίοι υπολογιστές επεξεργάζονται καθημερινά περισσότερες από 600.000 συνδιαλέξεις.

Η μυστική αυτή υπηρεσία είναι ανώτερη από την MI-6 και έχει προσφέρει ανεκτίμητες πληροφορίες στη βρετανική κυβέρνηση αναφορικά με τη δράση του IRA. Οι υπάλληλοί της διαθέτουν ανώτατη μόρφωση και πριν την πρόσληψή τους περνούν από εξονυχιστικό έλεγχο, ο οποίος περιλαμβάνει τους γονείς, τους συγγενείς, τους φίλους, ακόμα και τις συνήθειές τους. Από τους 1.000 υποψηφίους προσλαμβάνονται μόνο οι 140. Οι υπόλοιποι υποχρεούνται να υπογράψουν δήλωση ότι δια βίου δεν θα αποκαλύψουν μυστικά της υπηρεσίας ούτε θα μιλήσουν ποτέ για οποιοδήποτε άλλο θέμα στα ΜΜΕ. Είναι ο λεγόμενος «όρκος σιωπής».

Διαθέτει «σταθμάρχες» στις πρεσβείες της Αγγλίας σε ολόκληρο τον κόσμο. Διαιρείται σε δύο τμήματα: το πρώτο

αφορά την ηλεκτρονική παρακολούθηση και το δεύτερο την κατασκοπεία σε ξένες χώρες. Ποτέ κανείς δεν έχει μάθει την ιδιότητα των πρακτόρων της, εκτός αν τύχει να συνεργαστεί μαζί της. Όπως για παράδειγμα ο δικτάτορας Γεώργιος Παπαδόπουλος, που ήταν πληροφοριοδότης της υπηρεσίας αυτής. Πιστεύοντας πως ήταν αγγλική, διακήρυσσε ότι δεν ήταν πράκτορας της CIA, αφού ήταν αγγλοκινούμενος... Εν μέρει ήταν σωστό. Αλλά δεν ήξερε ο καημένος ότι η GCHQ συνεργάζεται με την NSA!

BND

Ιδρυτής της γερμανικής BND (Bundes Nachrichten Dienst, Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Πληροφοριών) ήταν ο ναζί αξιωματικός Ρίχαρντ Γκέλεν. Μέχρι το 1980 ήταν αμερικανοκρατούμενη. Όταν έγινε αρχηγός της ο πρώην υπουργός Εξωτερικών της Γερμανίας, Κλάους Κίνκελ, η υπηρεσία σχεδόν ανεξαρτητοποιήθηκε.

Απασχολεί 50.000 άτομα, πτυχιούχους ανωτάτων σχολών στην πλειοψηφία τους. Δαπανά συνολικά ενάμισι δισεκατομμύριο μάρκα ετησίως, συν τις εισφορές και τα δώρα που εισπράττει από μεγάλες γερμανικές επιχειρήσεις. Διαθέτει σταθμούς σε όλες τις γερμανικές πρεσβείες και λογοδοτεί στον Καγκελάριο – σε περίπτωση κωλύματος του Καγκελαρίου τον αναπληρώνει ο υπουργός Εξωτερικών. Διαθέτει Τμήμα Κατασκοπείας, Αντικατασκοπείας, στρατολόγησης πρακτόρων, τμήμα επαφής με ξένες κυβερνήσεις, καθώς και τμήματα βιομηχανικής κατασκοπείας και συγκαλυμμένων επιχειρήσεων. Διαθέτει ηλεκτρονικούς υπολογιστές και ηλεκτρονική τεχνολογία τέτοια που είναι σε

θέση να "βραχυκυκλώσει" και να "ακούει" ολόκληρη τη Γερμανία. Οι πράκτορές της είναι αφοσιωμένοι στην Υπηρεσία –στη συντριπτική τους πλειοψηφία– με τον ιδιόμορφο γερμανικό τρόπο, όπως οι ναζί είχαν αφοσιωθεί στον Χίτλερ.

Η BND διαθέτει επίσης ειδικούς πράκτορες για απαγωγές προσώπων από διάφορα μέρη της Γης. Ο αρχηγός της πρέπει να διαθέτει εξαιρετική μόρφωση, αλλά, πράγμα παράξενο, ο υπαρχηγός της υπηρεσίας πρέπει όχι μόνο να έχει αξιόλογη μόρφωση, αλλά και να προέρχεται από τις τάξεις της υπηρεσίας – με ευδόκιμη μάχιμη υπηρεσία τουλάχιστον είκοσι ετών. Η ανυπακοή και η διαρροή πληροφοριών από πράκτορες της BND επισύρει ποινή φυλάκισης τουλάχιστον 8 ετών.

Οι Σοφοί

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς και τις πληροφορίες της CIA, η Σοβιετική Ένωση διέθετε δεκάδες δισεκατομμύρια δολάρια σε αποθέματα χρυσού στα κεντρικά θησαυροφυλάκιά της, στη Μόσχα, αλλά και στα περίχωρα. Αλλά ξαφνικά, αμέσως μετά την αποτυχία του πραξικοπήματος των σκληροπυρηνικών κομμουνιστών τον Αύγουστο του 1991, η σοβιετική κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι διέθετε μόλις τρία δισεκατομμύρια δολάρια σε χρυσό.

Η είδηση προκάλεσε σεισμό στην παγκόσμια κοινότητα: πού μπορεί να είχε εξαφανιστεί τόσο χρυσάφι; Ακολούθησαν κάθε είδους υποθέσεις και αναφορές. Μια αξιόπιστη αναφορά υποστήριζε ότι το σοβιετικό κομμουνιστικό κόμμα είχε διατάξει την απόκρυψη 150 τόνων ασημιού, 8 τόνων πλατίνας και τουλάχιστον 60 τόνων χρυσού στο εξωτε-

ρικό. Φημολογείτο ότι οι αξιωματούχοι του Κομμουνιστικού Κόμματος είχαν κρύψει μέχρι και πενήντα δισεκατομμύρια δολάρια σε δυτικές τράπεζες στην Ελβετία, το Μονακό, το Λουξεμβούργο, τον Παναμά, το Λιχτενστάιν και σε πολλές τράπεζες των νησιών Κέιμαν.

Το Σοβιετικό Κομμουνιστικό Κόμμα, σύμφωνα με αναφορές, ξέπλενε χρήματα με ξέφρενο ρυθμό τα τελευταία χρόνια της ύπαρξής του. Οι επικεφαλής των σοβιετικών βιομηχανιών είχαν δημιουργήσει σχέδια-βιτρίνες και ανύπαρκτες εταιρείες, για να διοχετεύουν χρήματα έξω από τη χώρα.

Η κυβέρνηση Γιέλτσιν, μάλιστα, έφτασε σε σημείο να ζητήσει τις υπηρεσίες μιας αμερικανικής εταιρείας ερευνών για να εντοπίσει τα χρήματα, αλλά η αμερικανική εταιρεία δεν ανακάλυψε ποτέ τίποτα. Μια μεταβίβαση τεράστιου ποσού στις ελβετικές τράπεζες είχε πραγματοποιηθεί κατόπιν εντολής του οικονομικού διευθυντή του Κόμματος, ο οποίος αυτοκτόνησε ή δολοφονήθηκε δύο ημέρες μετά την κατάρρευση του πραξικοπήματος.

Εκείνη την εποχή, είχε γίνει πλέον φανερό σε όλους τους αξιωματούχος ότι η Σοβιετική Ένωση θα κατέληγε σύντομα στον σκουπιδότοπο της ιστορίας. Ο Μιχαήλ Γκορμπατσόφ –μετά την απόπειρα πραξικοπήματος εναντίον του, έ-νας από τους αρχηγούς του οποίου ήταν ο Βλαντιμίρ Κριούτσκοφ, επικεφαλής της KGB– είχε αναθέσει τη διεύθυνση του Διεθνούς Οικονομικού Τμήματος της KGB στον Βλαντιμίρ Ορλόφ. Ωστόσο η εξουσία γλιστρούσε από τα δάχτυλα του Γκορμπατσόφ. Ήταν βέβαιο ότι οι σκληροπυρηνικοί θα προσπαθούσαν να ανακτήσουν την εξουσία αλλά, αν ο Ορλόφ κατόρθωνε να κρατήσει τα χέρια τους μακριά από τον πλούτο της χώρας, θα ήταν αδύναμοι.

Ο Ορλόφ προσπαθούσε να σώσει τη Ρωσία από την κα-

ταστροφή· το ίδιο και ο Ουίλιαμ (Μπιλ) Κόλμπι, ο πρώην αρχηγός της CIA. Ο Ορλόφ ήξερε ότι ο Κόλμπι θα έδειχνε κατανόηση, αλλά αυτό που του πρότεινε τρόμαξε τον Αμερικανό. Του ζήτησε να διεξαχθεί μια μυστική επιχείρηση, η οποία δεν θα καταγραφόταν πουθενά και στην οποία η CIA θα βοηθούσε την KGB να κλέψει τον χρυσό της Ρωσίας και να τον μεταφέρει στο εξωτερικό. Ο χρυσός θα παρέμενε εκεί μέχρι τη στιγμή που τα πράγματα θα ήταν αρκετά ασφαλή για τη Ρωσία, ώστε να μπορέσει να επιστραφεί.

Αλλά γιατί ο Ορλόφ χρειαζόταν τη βοήθεια της CIA; Όπως μπορεί εύκολα να γίνει κατανοητό, η μετακίνηση του χρυσού ήταν μια εξαιρετικά δύσκολη υπόθεση. Και αν αναλογιστεί κανείς πόσο στενά τον παρακολουθούσαν, είναι σχεδόν σίγουρο ότι ο Ορλόφ, μόνος του, δεν θα κατάφερνε ποτέ να βγάλει τον χρυσό από τη Ρωσία. Αποφάσισε λοιπόν να συναντήσει τον Κόλμπι στη Ζυρίχη. Ήταν μια εξαιρετικά πολύπλοκη διαδικασία. Συναντήθηκαν με έναν τραπεζίτη τον οποίο ο Κόλμπι γνώριζε και εμπιστευόταν, άνοιξαν ένα σύστημα λογαριασμού που θα παραλάμβανε τον χρυσό και συμφώνησαν στον όρο που έθεσε ο Ορλόφ, δηλαδή να "εξαφανιστεί". Ο Κόλμπι μέσω των ανθρώπων του φρόντισε να διαγραφούν όλα τα στοιχεία σχετικά με τον Βλαντιμίρ Ορλόφ από τις τράπεζες πληροφοριών της CIA και της NSA.

Ο Κόλμπι διέθετε πολλούς τρόπους για να βγάλει τον σοβιετικό χρυσό από τη χώρα. Ένας από αυτούς ήταν η χρησιμοποίηση των ίδιων καναλιών με τα οποία εγκατέλειπαν τη Ρωσία οι αντιφρονούντες. Ο Ορλόφ γνώριζε ότι αυτά τα κανάλια περιελάμβαναν και στρατιωτικό ταχυδρομείο, το οποίο προστατεύεται από τη Συνθήκη της Βιέννης. Με αυτή τη μέθοδο είχαν εγκαταλείψει τη Σοβιετική Ένωση διάσημοι αποστάτες όπως ο Όλεγκ Γκορντιέβσκι, ο οποίος έφυγε

από τη Ρωσία μέσα σε ένα φορτηγό με την οικοσκευή του Αμερικανού πρεσβευτή στη Μόσχα. Εξάλλου, ακόμα και ένα ολόκληρο στρατιωτικό αεροπλάνο θεωρείται "διπλωματικός σάκος" και του επιτρέπουν να φύγει από κάθε χώρα χωρίς να το ελέγξουν, ενώ υπάρχουν και τα σφραγισμένα φορτηγά.

Ο λόγος για τον οποίο ο Κόλμπι βοήθησε τον Ορλόφ ήταν επειδή ο δεύτερος είχε "κάτι" να του προσφέρει. Ο Κόλμπι ήθελε οι δικοί του πράκτορες που είχαν απομείνει στην υπηρεσία (CIA) να καταλάβουν νευραλγικές θέσεις, εκκαθαρίζοντας την υπηρεσία και εκδιώκοντας τους αντιπάλους του, οι οποίοι επεδίωκαν και απαιτούσαν την καταβαράθρωση της Ρωσίας, και γενικότερα της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, κάτι που ο Κόλμπι και τα συμφέροντα που εκπροσωπούσε δεν ήθελαν με κανέναν τρόπο. Ο Ορλόφ του πρόσφερε στοιχεία που αποδείκνυαν πως, στη συντριπτική πλειοψηφία τους, οι επικεφαλής της CIA ήταν εντελώς διεφθαρμένοι.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1980 η KGB είχε αρχίσει να αναπτύσσει μια τεχνολογία που της επέτρεπε να παρακολουθεί τις πιο εξελιγμένες επικοινωνίες ανάμεσα στο αρχηγείο της CIA και τις άλλες κυβερνητικές υπηρεσίες των ΗΠΑ. Οι συσκευές δορυφορικών εκπομπών και μικροκυμάτων στη στέγη της σοβιετικής πρεσβείας στην Ουάσινγκτον άρχισαν να συλλαμβάνουν μεγάλο αριθμό σημάτων, τα οποία επιβεβαίωναν τις πληροφορίες της KGB –από δικό τους πράκτορα που είχε διεισδύσει στα κεντρικά της CIA στο Λάνγκλεϊ– σχετικά με την ύπαρξη σχεδίου της αμερικανικής υπηρεσίας για τη συντριβή, με κάθε τρόπο, του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος.

Υπήρξαν βέβαια εποχές που η Σοβιετική Ένωση αποτε-

λούσε πράγματι απειλή για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Από πού να ξεκινήσει κανείς; Από τη Λιθουανία; Τη Λετονία και την Εσθονία; Από την Ουγγαρία, το Βερολίνο και την Πράγα; Να μην ξεχνάμε και την ύπαρξη πυρηνικών βομβών, καθώς και τις ψευδαισθήσεις εκ μέρους και των δύο πλευρών, κάτι που ώθησε και τις δυο υπηρεσίες να δουλεύουν υπερωριακά για πολλές δεκαετίες. Η σημερινή βασική αποστολή της CIA είναι να νικήσει τη βιομηχανική κατασκοπεία. Ο κόσμος είναι πια διαφορετικός. Ο Γιαπωνέζοι, οι Γάλλοι και οι Γερμανοί θέλουν να κλέψουν πολύτιμα βιομηχανικά μυστικά από τις φτωχές, προβληματικές εταιρείες της Αμερικής και μόνο η Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών μπορεί να προστατεύσει τον καπιταλισμό στις ΗΠΑ.

Στα μέσα περίπου του 1980, λοιπόν, η KGB ήταν η μόνη υπηρεσία που είχε τα απαραίτητα τεχνικά μέσα ώστε να μπορεί να παρακολουθεί τις τηλεπικοινωνίες από το αρχηγείο της CIA. Και αυτό που έμαθε επιβεβαίωνε τις πιο σκοτεινές υποψίες μερικών σκληροπυρηνικών κομμουνιστών, στελεχών της KGB. Από μηνύματα που υπέκλεψαν μεταξύ CIA-Εθνικού Θησαυροφυλακίου κ.λπ., πληροφορήθηκαν ότι για πολλά χρόνια η CIA αφιέρωνε μεγάλο μέρος των κατασκοπευτικών ικανοτήτων της εναντίον της οικονομικής δομής φαινομενικά συμμάχων χωρών των Ηνωμένων Πολιτειών, όπως η Ιαπωνία, η Γαλλία και η Γερμανία, με τη δικαιολογία της προστασίας της Εθνικής Ασφάλειας των ΗΠΑ. Η KGB λοιπόν πίστευε ότι είχε εντοπίσει μια φυσιολογική επιχείρηση ξεπλύματος χρημάτων της CIA, τα οποία αποστέλλονταν από τους λογαριασμούς της στο Εθνικό Θησαυροφυλάκιο της Νέας Υόρκης σε διάφορους σταθμούς της ανά τον κόσμο – ποσά που ήταν απαραίτητα προκειμένου να χρηματοδοτηθούν μυστικές επιχειρήσεις για τη «διαφύ-

λαξη της δημοκρατίας». Από τη Νέα Υόρκη στις Βρυξέλλες, στη Ζυρίχη, στην πόλη του Παναμά, στο Σαν Σαλβαδόρ, στην Ελλάδα, στην Τουρκία, στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, στην Ταϊβάν κ.α.

Όμως η KGB είχε κάνει μεγάλο λάθος. Όσο περισσότερο έψαχναν οι οικονομικοί εγκέφαλοί της, τόσο περισσότερο επιβεβαιώνονταν οι υποψίες τους ότι δεν επρόκειτο για ένα συνηθισμένο ξέπλυμα χρημάτων. Τα χρήματα δεν διοχετεύονταν απλώς. Τα χρήματα συγκεντρώνονταν. Συσσωρεύονταν. Χρήματα κερδισμένα από τη βιομηχανική κατασκοπεία. Ήταν άραγε κάτι που έκανε η CIA ως Οργανισμός; Κάθε άλλο. Οι πράκτορες της KGB στα κεντρικά της CIA επιβεβαίωναν ότι το έκαναν λίγοι άνθρωποι. Καιροσκόποι.

Αυτές οι "επιχειρήσεις" ελέγχονταν από έναν μικρό πυρήνα ανθρώπων της CIA που αποκαλούνταν *Σοφοί*. Φαντάζομαι ότι το όνομα δόθηκε με ειρωνική διάθεση. Μια μικρή ομάδα δημοσίων υπαλλήλων μέσα στη CIA είχε αρχίσει να πλουτίζει πέρα από κάθε όριο, αξιοποιώντας τις πληροφορίες που εξασφάλιζε από τις κατασκοπευτικές επιχειρήσεις. Θαυμάσιο εύρημα! Η αλήθεια είναι πως ήταν σύνηθες αξιωματούχοι της CIA να κάνουν υπεξαιρέσεις στα κονδύλια και τα χρήματα που τους διέθεταν, επειδή τα κονδύλια αυτά ήταν ρευστά και δεν καταγράφονταν πλήρως για λόγους μυστικότητας. Κανένας διευθυντής που έχει διατάξει μια συγκαλυμμένη επιχείρηση σε κάποια χώρα δεν θέλει να αφήσει πίσω του ενοχοποιητικά έγγραφα που θα επιτρέψουν σε μια Επιτροπή του Κογκρέσου να τον ελέγξει, για να μην αναφέρουμε και τον φόβο των ΜΜΕ που μπορούν να δημοσιοποιήσουν το γεγονός. Πολλοί αξιωματούχοι συνηθίζουν να κατακρατούν το 10% των κονδυλίων στα οποία

έχουν πρόσβαση και να τα διοχετεύουν σε έναν αριθμημένο λογαριασμό στην Ελβετία.

Αλλά πώς αυτός ο πυρήνας –οι λεγόμενοι *Σοφοί*– συσσώρευσε τα πλούτη του; Οι *Σοφοί* είχαν πρόσβαση στις πλέον απόρρητες συζητήσεις και συσκέψεις χάραξης πολιτικής των διοικητικών συμβουλίων των Επιχειρησιακών Γραφείων και των μεγάλων αυτοκινητοβιομηχανιών στη Βόννη, τη Φρανκφούρτη, το Παρίσι, το Λονδίνο και το Τόκιο. Με τις πληροφορίες που συγκέντρωναν, ήταν απλό να κάνουν τις κατάλληλες επενδύσεις στις παγκόσμιες χρηματαγορές, ιδιαίτερα στη Νέα Υόρκη, το Τόκιο και το Λονδίνο. Εξάλλου αν ήξερε κάποιος τι σκάρωναν η Siemens, η Philips ή η Mitsubishi, ήξερε και ποιες μετοχές να πουλήσει ή να αγοράσει. Για να κυριολεκτούμε, δεν ήταν ακριβώς υπεξαίρεση, αλλά μάλλον πλήρης εκμετάλλευση των χρηματιστηριακών κανόνων και παραβίαση εκατοντάδων νόμων, αμερικανικών και διεθνών. Η αλήθεια είναι πως οι *Σοφοί* τα πήγαιναν πολύ καλά. Οι τραπεζικοί τους λογαριασμοί στο Λουξεμβούργο, στα νησιά Κέιμαν και τη Ζυρίχη μεγάλωναν συνεχώς και η περιουσία τους ανερχόταν σε εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια.

Αρχηγός της ομάδας των *Σοφών* ήταν ο Ουίλιαμ Κόλμπι, γνώστης του διεθνούς οικονομικού συστήματος, ο οποίος ελεγχόταν και λάμβανε κατευθύνσεις από το αρχηγείο της NSA. Εάν η KGB ή το Κρεμλίνο αποφάσιζαν να χρησιμοποιήσουν όλα αυτά τα στοιχεία ως μέσον προπαγάνδας, διαρρέοντας τις πληροφορίες, πέρα από το ότι θα αποκαλυπτόταν πως οι Αμερικανοί έκλεβαν τους συμμάχους τους, εκτός των άλλων θα καταστρεφόταν και το ΝΑΤΟ.

Και μετά ήρθε το 1987.

Ακριβώς τον Οκτώβριο του 1987 σημειώθηκε ένα μεγά-

λο κραχ στο χρηματιστήριο των ΗΠΑ. Ένα κραχ στις χρηματαγορές δεν σημαίνει απαραίτητα καταστροφή. Το αντίθετο μάλλον συμβαίνει σε ορισμένους οι οποίοι είναι κατάλληλα προετοιμασμένοι. Μια ομάδα έξυπνων επενδυτών μπορεί να αποκομίσει τεράστια κέρδη κατά τη διάρκεια ενός χρηματιστηριακού κραχ, πουλώντας βραχυπρόθεσμα, αγοράζοντας επί προθεσμία, κάνοντας αρμπιτράζ και χρησιμοποιώντας διάφορα μέσα. Χρησιμοποιώντας προγράμματα αγοραπωλησιών μέσω κομπιούτερ και 1.400 διαφορετικούς λογαριασμούς δοσοληψιών, σε πλήρη ευθυγράμμιση με τον δείκτη Νικέι του Τόκιο και πατώντας κουμπιά ακριβώς την κατάλληλη στιγμή και με την κατάλληλη ταχύτητα, οι *Σοφοί* δεν κέρδισαν απλώς τεράστια ποσά με το κραχ· *εκείνοι το προκάλεσαν*! Από την άλλη πλευρά, αυτό έδειχνε ότι τα στοιχεία που κατείχε η σοβιετική κυβέρνηση –η KGB για την ακρίβεια– ήταν αρκετά επικίνδυνα, αφού θα αποδείκνυαν την καταστροφή που είχε επιφέρει η ομάδα των αξιωματούχων της CIA στον κόσμο.

Το ερώτημα που αναπόφευκτα προκύπτει είναι αν τα στοιχεία αυτά χρησιμοποιήθηκαν. Ναι, κάποια στιγμή χρησιμοποιήθηκαν. Το αν ήταν η κατάλληλη στιγμή γι' αυτό, είναι συζητήσιμο. Όταν λέω «χρησιμοποιήθηκαν», εννοώ ότι αυτό έγινε από την KGB και όχι μόνο από την κυβέρνηση Γκορμπατσόφ, ή τουλάχιστον με την έγκρισή της. Η KGB διέθετε όπως προαναφέραμε λεπτομερείς εκρηκτικούς φακέλους για τους *Σοφούς*. Αν δίνονταν στη δημοσιότητα, θα κατέστρεφαν την αξιοπιστία της Αμερικής. Η CIA λοιπόν εκβιάστηκε από τους σκληροπυρηνικούς και τους ανθρώπους του Γιέλτσιν στην KGB, με την απειλή αποκαλύψεων, να μη διανοηθεί να αποτρέψει το πραξικόπημα κατά του Γκορμπατσόφ. Την ύπαρξη των φακέλων γνώριζε

μόνο μια χούφτα ανθρώπων: ο πρώην αρχηγός της KGB Κριούτσκοφ, είναι ζωντανός, αλλά φοβάται τόσο πολύ για τη ζωή του που δεν πρόκειται να μιλήσει· ο πρώτος βοηθός του ο οποίος εκτελέστηκε, ή μάλλον για να ακριβολογήσω, οι *Τάιμς της Νέας Υόρκης* δημοσίευσαν ένα κομμάτι σύμφωνα με το οποίο είχε "αυτοκτονήσει" αμέσως μετά το πραξικόπημα· και φυσικά ο Βλαντιμίρ Ορλόφ. Ωστόσο ο Ορλόφ δεν έδωσε τους φακέλους στον πρώην αρχηγό της CIA Κόλμπι, και αυτό επειδή οι φάκελοι με τις παράνομες δραστηριότητες των *Σοφών* είχαν εξαφανιστεί. Παρέμενε μόνο η απειλή των φακέλων.

Εκείνες τις ημέρες, πριν και μετά το πραξικόπημα του Αυγούστου του 1991, η διαφθορά βασίλευε στη Μόσχα. Πολύ περισσότερο από τώρα. Η παλαιά τάξη, τα εκατομμύρια των ανθρώπων που εργάζονταν στο παλιό γραφειοκρατικό σύστημα, στα υπουργεία, στη Γραμματεία, ολόκληρη η σοβιετική κυβέρνηση γνώριζε πως οι μέρες της ήταν μετρημένες. Οι διαχειριστές των εργοστασίων πουλούσαν τα προϊόντα τους στη μαύρη αγορά. Οι υπάλληλοι πουλούσαν φακέλους στα γραφεία της KGB στη Λουμπλιάνα. Οι άνθρωποι του Μπόρις Γιέλτσιν είχαν πάρει πολλούς φακέλους από το αρχηγείο της KGB και μερικοί από τους φακέλους που είχαν κατασχεθεί άλλαξαν χέρια. Και κατόπιν ο Ορλόφ πληροφορήθηκε ότι οι φάκελοι των *Σοφών* είχαν και αυτοί εξαφανιστεί. Τι είχε συμβεί; Ένα πολύ απλό, αλλά ταυτόχρονα κωμικοτραγικό γεγονός. Μια χαμηλόβαθμη υπάλληλος του Πρώτου Γραφείου Διευθυντηρίου της KGB πήρε τους φακέλους σπίτι της και τους πούλησε σε μια κοινοπραξία Γερμανών επιχειρηματιών, έναντι του ποσού του ενός εκατομμυρίου δολαρίων, αν και οι συγκεκριμένοι φάκελοι άξιζαν σαφώς πολύ περισσότερο.

Αλλά γιατί να θέλει μια ομάδα Γερμανών επιχειρηματιών να εκβιάσει τη CIA; Ο Κόλμπι και ο Ορλόφ συναντήθηκαν, όπως αναφέραμε, στη Ζυρίχη κάτω από συνθήκες απόλυτης μυστικότητας. Ο Κόλμπι έγινε έξω φρενών όταν πληροφορήθηκε ότι ο Ορλόφ δεν είχε πια τους ενοχοποιητικούς φακέλους και απείλησε με ακύρωση της μεταξύ τους "συμφωνίας", λέγοντας ότι θα επέστρεφε στην Ουάσινγκτον και θα έδινε ένα τέλος σε αυτήν την ιστορία. Λογομάχησαν αρκετές ώρες. Ο Ορλόφ προσπαθούσε να πείσει τον Κόλμπι ότι δεν τον εξαπατούσε, αλλά ο τελευταίος δεν έδειξε απόλυτα πεπεισμένος γι' αυτό. Παρ' όλα αυτά εγκατέστησε τον σοβιετικό πρώην αρχηγό της KGB σε ένα "ασφαλές σπίτι", μια παλιά έπαυλη στη Σιένα της Ιταλίας.

Δέκα δισεκατομμύρια δολάρια βρίσκονταν τώρα στη Δύση. Ο σοβιετικός χρυσός. Ήταν ένα τρομερό ρίσκο από την πλευρά του Ορλόφ, αλλά έπρεπε να εμπιστευτεί την εντιμότητα του Κόλμπι και ακόμα περισσότερο το προσωπικό του ενδιαφέρον. Ο Κόλμπι δεν επιθυμούσε να γίνει η Ρωσία μια ακροδεξιά δικτατορία Ρώσων σωβινιστών. Ήθελε να γλιτώσει τον κόσμο από κάτι τέτοιο. Προσωπικά, πάντως, πιστεύω πως το μεγαλύτερο κίνητρό του ήταν οι φάκελοι. Τα δέκα δισεκατομμύρια δολάρια τοποθετήθηκαν σε θησαυροφυλάκιο στη Ζυρίχη, κάτω από τη Μπάνχοφστράσε, το οποίο απαιτεί δύο κωδικούς πρόσβασης για να ανοίξει. Μόνος του ο Ορλόφ δεν θα μπορούσε να το ανοίξει. Μόνο μαζί με τον Κόλμπι. Ο Κόλμπι δολοφονήθηκε αργότερα και τώρα δεν υπάρχει καμία ελπίδα να πάρει τον χρυσό οποιοσδήποτε, αφού ο Αμερικανός πήρε μαζί του τους κωδικούς πρόσβασης. Τρεις μήνες μετά τη δολοφονία του Κόλμπι, δολοφονήθηκε και ο Ορλόφ στο "ασφαλές σπίτι" στη Σιένα από εκτελεστές που είχε στείλει η ομάδα των *Σοφών*...

Το γερμανικό τραστ και οι φάκελοι

Πριν δολοφονηθεί, ο Βλαντιμίρ Ορλόφ είχε προειδοποιήσει για τον κίνδυνο των σκληροπυρηνικών Ρώσων που εποφθαλμιούσαν την εξουσία στη χώρα του. Ο Κρεγκ Ράιμερ είχε γράψει στην *Ουάσινγκτον Ποστ* ότι «μια κακομαθημένη Ρωσία είναι απαραίτητη για μια ισχυρή Γερμανία». Ο Ορλόφ, που μαζί με τον Ουίλιαμ Κόλμπι είχε προσπαθήσει να σώσει τη Ρωσία, ήταν νεκρός.

Οι θεωρητικοί των συνωμοσιών, στους οποίους έχω δηλώσει και άλλοτε ότι δεν συγκαταλέγομαι, αρέσκονται στο να γράφουν και να μιλούν για τους Νεοναζί σαν όλη η Γερμανία να μην επιθυμεί τίποτε άλλο από την επιστροφή στο Τρίτο Ράιχ. Πρόκειται για καθαρές ανοησίες. Οι Γερμανοί που γνώρισα και τελικά συμπάθησα (και δεν είναι λίγοι) είναι εντελώς διαφορετικοί άνθρωποι και δεν διαφέρουν ουσιαστικά σε τίποτα από τον μέσο Ρώσο, Αμερικανό ή Έλληνα. Ωστόσο δεν αποφασίζει ο λαός και αυτό είναι το δυσάρεστο.

Η κοινοπραξία των Γερμανών επιχειρηματιών που κατέχει τους φακέλους έχει δημιουργήσει μια άλλη «κοινοπραξία», στην οποία συμμετέχουν οι *Σοφοί,* καθώς και μια ομάδα της NSA. Η συμπαγής αυτή γερμανο-αμερικανική ομάδα θέλει να καταστήσει τη Γερμανία το κύμα του μέλλοντος στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα σημερινά πολιτικο-οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η Γερμανία θα ενταθούν και στο μέλλον θα αντιμετωπίσει μια κοινωνική αναστάτωση χωρίς προηγούμενο. Είναι εξαιρετικά πιθανό η γερμανική κυβέρνηση να οδηγηθεί σε πράξεις αντιδημοκρατικές και ο γερμανικός λαός να ξεσηκωθεί και να αναζητά άλλες, επικίνδυνες για τη δημοκρατία, λύσεις. Βρισκόμαστε δυστυχώς στα πρόθυρα κοινωνικής έκρηξης και στα πρόθυρα μιας νέας γερμανικής στροφής προς την άκρα δεξιά.

Αφού οι *Σοφοί* προκάλεσαν τη σημαντική –μολονότι τότε σχετικά ακίνδυνη– χρηματιστηριακή κρίση το 1987, γιατί να μην κάνουν το ίδιο και στη Γερμανία; Και γιατί υπάρχει αυτή η σύμπραξη των Γερμανών επιχειρηματιών με τις ομάδες των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών, αν δεν έχουν πρόθεση να "παίξουν" μέσα στη Γερμανία; Είναι δυνατόν να προκατασκευαστεί ένα κραχ στη γερμανική χρηματαγορά; Είναι πολύ εύκολο να προκληθεί κάτι τέτοιο σε οποιαδήποτε χώρα. Αλλά για να κατανοήσουμε απόλυτα πώς μπορεί να χρησιμοποιηθεί ο ρωσικός χρυσός στους σχεδιασμούς της ομάδας που προαναφέραμε, θα πρέπει τουλάχιστον να γνωρίζουμε κάποια πράγματα για τον ίδιο τον χρυσό.

Στη Ζυρίχη υπάρχουν περίπου 400 τράπεζες με σχεδόν 5.000 υποκαταστήματα και κάθε χρόνο φτάνουν στην Ελβετία εκατοντάδες τόνοι χρυσού από τη Νότια Αφρική και μια πλειάδα άλλων χωρών. Οι μεγαλύτερες τράπεζες στην Ελβετία είναι οι: Swiss Bank Corporation, Schweizerische Kreditanstahl και Union Bank of Switzerland. Ο χρυσός φυλάσσεται σε θησαυροφυλάκια, γεγονός που έχει δημιουργήσει ένα ολοένα εντεινόμενο πρόβλημα στις τοπικές τράπεζες. Πρέπει να φυλάσσουν τόσα χρήματα και χρυσό, ώστε δεν έχουν πλέον χώρο για να τα τοποθετήσουν. Οι πολεοδομικοί νόμοι δεν τους επιτρέπουν την κατασκευή ψηλότερων κτισμάτων και έτσι αναγκάζονται να σκάβουν όλο και πιο βαθιά, σαν τυφλοπόντικες, κάτω από την Μπάνχοφστράσε.

Ο χρυσός δεν τοκίζεται. Στα χρήματα υπάρχει τόκος 1%. Αστεία πράγματα. Βέβαια κανείς δεν τοποθετεί στην Ελβετία χρήματα ή χρυσό για να κερδίσει από τους τόκους. Το είδος του χρυσού που χρησιμοποιούν οι κεντρικές τράπεζες ως αποθεματικό διατηρείται σε μορφή ράβδων, με βάρος

συνήθως περίπου δωδεκάμισι κιλά η κάθε μία. Οι ράβδοι είναι τις περισσότερες φορές «τρία εννιάρια», που σημαίνει ότι αποτελούνται από 99,9% καθαρό χρυσάφι. Συνήθως είναι σημαδεμένες με σφραγίδες που περιλαμβάνουν αριθμούς και βαθμούς καθαρότητας, με τη διάνοιξη τρυπών σε δεκαέξι διαφορετικά σημεία της ράβδου. Η εκτίμηση της καθαρότητας γίνεται με το ζύγισμα μερικών μιλιγκράμ ρινισμάτων. Στην περίπτωση μεγάλης ποσότητας ράβδων, εύκολα γίνεται αντιληπτή η προέλευσή τους.

Είναι δυνατόν το ξέπλυμα χρυσού στην Ελβετία; Βέβαια. Απλώς τον λιώνεις, τον ξανακαθαρίζεις, τον επανεκτιμάς και ξεφορτώνεσαι τις σφραγίδες, τηρώντας, επιπλέον, και κάποια στοιχειώδη μυστικότητα στη μεταφορά. Η διαδικασία είναι σχετικά φτηνή. Στη συνέχεια ο χρυσός γίνεται πλήρως ανταλλάξιμος. Στη Ζυρίχη υπάρχουν μερικές «ιερές λέξεις» που είναι η «αρχή της εχεμύθειας» και η «ελευθερία ανταλλαγής συναλλάγματος». Με δυο λόγια: το αναφαίρετο δικαίωμα να κρύψεις χρήματα σε οποιαδήποτε μορφή είναι ο λόγος ύπαρξης της Ελβετίας. Το χρήμα είναι η θρησκεία τους. Όταν ο Ullrich Zwingli κήρυξε τη Μεταρρύθμιση της Ζυρίχης, πετώντας όλα τα αγάλματα των Καθολικών στον ποταμό Λίματ, φρόντισε πρώτα να αφαιρέσει τον χρυσό από αυτά και να τον προσφέρει στο δημοτικό συμβούλιο, θέτοντας έτσι τις βάσεις του ελβετικού τραπεζικού συστήματος. Οι Ελβετοί είναι σπουδαία περίπτωση. Είναι μυστικοπαθείς, εκτός αν το να παραβιάσουν την εχεμύθειά τους εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους. Μην ξεχνάμε πως όταν οι Ναζί πήγαν στην Ελβετία –κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου– και άρχισαν να τους πιέζουν, οι Ελβετοί φάνηκαν πολύ εξυπηρετικοί και έδωσαν στους Ναζί όλα τα ονόματα των Γερμανοεβραίων που διατηρούσαν λο-

γαριασμούς στη χώρα. Τους αρέσει να διαδίδουν τον μύθο ότι αντιστάθηκαν στους Ναζί και ότι έμειναν ακλόνητοι στις αρχές τους, όταν εκείνοι πήγαν να αρπάξουν τα χρήματα των Εβραίων. Αλλά δεν είναι έτσι. Για παράδειγμα η Hadelsbank της Βασιλείας ξέπλενε χρήματα των Ναζί και αυτό έχει αποδειχθεί με ντοκουμέντα.

Αλλά ας επιστρέψουμε στον χρυσό της Ρωσίας. Πριν οι *Σοφοί,* το 1991, αρπάξουν τον σοβιετικό χρυσό, συνέβη ένα άλλο, περίεργο γεγονός. Τις μέρες των Χριστουγέννων του 1990, Σοβιετικοί προσπαθούσαν να πουλήσουν στη Ζυρίχη ένα φορτίο χρυσού και κάποιος πρόσεξε ότι μερικές από τις ράβδους είχαν τσαρικούς αριθμούς. Η κυβέρνηση του Γκορμπατσόφ είχε βρεθεί τότε στα πρόθυρα χρεωκοπίας και πουλούσε το χρυσάφι. Έτσι η τιμή του χρυσού εκτινάχτηκε στα πενήντα δολάρια η ουγγιά. Ωστόσο, αυτό ήταν απλώς ένα τέχνασμα. Κυκλοφόρησαν πράγματι μερικές ράβδοι χρυσού με τσαρικούς αριθμούς, σε μια προσπάθεια διασποράς λανθασμένων πληροφοριών εκ μέρους των Σοβιετικών. Παρακολούθησαν τις τιμές να ανεβαίνουν στα ύψη, όπως το περίμεναν, και μετά πούλησαν αυτές τις ράβδους στην υψηλότερη δυνατή τιμή. Το πρόβλημα όμως είναι –και δεν έχει εξακριβωθεί ακόμα– αν πράγματι οι ράβδοι προέρχονταν από τη Ρωσία και δεν ήταν απλώς ένα τέχνασμα της ομάδας των *Σοφών*.

Το σπηλαιώδες θησαυροφυλάκιο όπου φυλάσσονται οι ράβδοι είναι εντελώς γεμάτο, από το δάπεδο μέχρι την οροφή. Οι σωροί έχουν ύψος περίπου 1,80 μ. Κάθε ράβδος έχει διαστάσεις περίπου 23 εκατοστά μήκος, 7,5 εκατοστά πλάτος και 2,5 εκατοστά πάχος. Υπάρχουν 56 σωροί, δηλαδή 37.879 χρυσές ράβδοι. Να σημειώσουμε εδώ πως το αμερικανικό ομοσπονδιακό θησαυροφυλάκιο χρυσού έχει το μι-

σό μήκος ενός γηπέδου ράγκμπι και φιλοξενεί περίπου 125 δισεκατομμύρια δολάρια σε χρυσό, αν τον υπολογίσουμε στην τρέχουσα τιμή του! Δεν γνωρίζω ποια ήταν η τιμή του χρυσού όταν ο Ορλόφ επέδραμε μαζί με τον Κόλμπι και την ομάδα των *Σοφών* στο σοβιετικό εθνικό θησαυροφυλάκιο, αλλά χάριν ευκολίας τον υπολογίζω με 400 δολάρια την ουγγιά. Αν λοιπόν η τιμή του χρυσού έχει πέσει κάτω από τα 400, στα 330 για παράδειγμα, μια ράβδος χρυσού αξίζει 132.000 δολάρια. Συνολική αξία δηλαδή των 37.879 ράβδων 5 δισεκατομμύρια δολάρια. Και αυτά είναι μόνο τα μισά και φυλάσσονται στη μικρή φαινομενικά τράπεζα Μπανκ ντε Ρασπάιγ (αριθμός θησαυροφυλακίου 322). Τα υπόλοιπα της ίδιας αξίας βρίσκονται στην αδελφή τράπεζα Μπουλβάρ Ρασπάιγ, Παρίσι 7ε, αριθμός θησαυροφυλακίου 128.

Όσον αφορά στο ποιες εταιρείες αποτελούν τη γερμανική κοινοπραξία, δεν είμαστε σε θέση να δώσουμε ασφαλείς πληροφορίες, επειδή τα στοιχεία που δίνουν τόσο η CIA όσο και η NSA είναι συγκεχυμένα. Ένας πρώην υψηλόβαθμος αξιωματούχος του Πρώτου Διευθυντηρίου της KGB, καθώς και ένας υψηλόβαθμος της CIA, παραχώρησαν κάποια ονόματα μεγάλων εταιρειών κατασκευής όπλων, αλλά δεν έχει καταστεί δυνατή ακόμα η διασταύρωση αυτών των στοιχείων.

Σύμφωνα πάντα με πληροφορίες από την ίδια πηγή, η ομάδα των *Σοφών*, συνεπικουρούμενη από τη γερμανική «Κοινοπραξία», λίγες εβδομάδες πριν από τις γερμανικές εκλογές (τις επόμενες ή τις μεθεπόμενες) θα προκαλέσει κραχ στο γερμανικό χρηματιστήριο. Ολική καταστροφή. Παράλληλα θα προκαλέσουν ύφεση σε πολλά σημεία. Οι Γερμανοί πανικοβάλλονται, ο καγκελάριος αποπέμπεται και ένα νέο πρόσωπο εκλέγεται. Ένας άνθρωπος του λαού. Ένας έντιμος άνθρωπος, ίσως ένας καθηγητής πανεπιστη-

μίου, οικογενειάρχης, που θα ανατρέψει την πορεία των γεγονότων και θα "σώσει" τη Γερμανία (με τη βοήθεια των *Σοφών* και της "Κοινοπραξίας").

Η εκτέλεση

Το πτώμα του πρώην αρχηγού της CIA Ουίλιαμ Κόλμπι, ο οποίος είχε εξαφανιστεί στις 27 Απριλίου του 1996, βρέθηκε τη Δευτέρα 6 Μαΐου στις ελώδεις όχθες του ποταμού Ουϊκόμικο του Μέριλαντ, περίπου 64 χιλιόμετρα από την Ουάσινγκτον. Η σύζυγός του, Σάλι Σέλτον, αναγνώρισε το πτώμα. Η οικογένεια Κόλμπι διατηρούσε ένα εξοχικό στην περιοχή Ροκ Πόιντ στο νότιο Μέριλαντ, σε απόσταση περίπου μιας ώρας με το αυτοκίνητο από την αμερικανική πρωτεύουσα, όπου ζούσαν το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου. Η αστυνομία ανακοίνωσε πως δεν υπήρχαν στοιχεία για εγκληματική ενέργεια. Έτσι έκλεισε η ιστορία ενός από τα "ιστορικότερα" πρόσωπα των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών· η ιστορία ενός ανθρώπου που έδρασε τα κρίσιμα χρόνια της δεκαετίας του '70 και ο οποίος, χωρίς υπερβολή, θα πρέπει να είχε εξοντώσει μερικές δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους στο μακρινό Βιετνάμ.

Όταν δολοφονήθηκε, ο Κόλμπι ήταν 76 ετών και είχε μια μακρόχρονη σταδιοδρομία στις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες, μια ιστορία που ξεκίνησε από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Θεωρείτο μια από τις πλέον αμφιλεγόμενες προσωπικότητες που βρέθηκαν επικεφαλής της CIA. Υπήρξε πιστός και ένθερμος οπαδός του Ψυχρού Πολέμου και αργότερα υπέρμαχος του περιορισμού των εξοπλισμών. Στην Ιστορία όμως θα μείνει για τις βρόμικες και αιματηρές εκκαθαρίσεις στο Βιετνάμ και για την αποκάλυψη των

μυστικών της υπηρεσίας του και των καταχρήσεών της στο Κογκρέσο, στη διάρκεια της δεκαετίας του '70.

«Ο τέλειος μυστικός πράκτορας», έγραψε ο Κόλμπι στα απομνημονεύματά του το 1978, «είναι ο παραδοσιακός γκρίζος άνθρωπος, που δεν προκαλεί καμία υποψία και δεν πρόκειται να τον προσέξει ποτέ ο σερβιτόρος στο εστιατόριο». Ο ίδιος ο Κόλμπι ταίριαζε απόλυτα στην περιγραφή αυτή. Τα πρώτα χρόνια της σταδιοδρομίας του, όταν ήταν πράκτορας πίσω από τις γερμανικές γραμμές, εργαζόταν στο Γραφείο Στρατηγικών Υπηρεσιών (OSS), τον πρόδρομο της CIA, που λειτούργησε στη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Αργότερα, εργάστηκε ως πράκτορας της CIA στο αποκορύφωμα του Ψυχρού Πολέμου, τις δεκαετίες του '50 και του '60. Αδύνατος, με καλούς τρόπους, πιστός Καθολικός και ενταγμένος από μικρός στο σώμα των προσκόπων, με τα συντηρητικά γκρίζα κοστούμια του και τα γυαλιά του, ήταν ένας τέλειος μυστικός πράκτορας.

Μετά, όμως, από τον διορισμό του από τον Αμερικανό πρόεδρο Ρίτσαρντ Νίξον ως αρχηγού της CIA, στις 4 Σεπτεμβρίου του 1973, έγινε ένας πολύ γνωστός στο ευρύ κοινό κατάσκοπος και ένα πρόσωπο που προκαλούσε αντιδικίες. Σε ακροάσεις του Κογκρέσου αποκαλύφθηκε ότι ο Κόλμπι, όταν υπηρετούσε ως σταθμάρχης της CIA στη Σαϊγκόν, στο αποκορύφωμα του πολέμου στο Βιετνάμ, από το 1968 έως το 1971, ήταν επικεφαλής και υπεύθυνος του *Προγράμματος Φοίνιξ*, το οποίο είχε στόχο να εξοντώσει ολόκληρη την ηγεσία των Βιετναμέζων κομμουνιστών. Σύμφωνα με επίσημη κατάθεση που έχει υποβληθεί στο αμερικανικό Κογκρέσο, περίπου 20.000 Βιετναμέζοι πέθαναν στο πλαίσιο αυτού του Προγράμματος και αρκετοί από αυτούς από τα χέρια των Αμερικανών πρακτόρων. Κάποιοι, ωστόσο, α-

νεβάζουν τον αριθμό των ανθρώπων που πέθαναν κατά τη διάρκεια του Προγράμματος σε 60.000. Το Φοίνιξ έχει χαρακτηριστεί από πολλούς ως «πρόγραμμα δολοφονίας» και «έγκλημα κατά της Ανθρωπότητας». Ο Κόλμπι βέβαια αρνήθηκε ότι οι δολοφονίες ήταν μέρος του Προγράμματος, μολονότι παραδέχτηκε ότι είχαν γίνει καταχρήσεις.

Όταν ανέλαβε τη CIA, η υπηρεσία ήταν στόχος επιθέσεων από το Κογκρέσο, γιατί κάλυπτε καταχρήσεις εξουσίας. Ο Κόλμπι προτίμησε να αποκαλύψει ορισμένες ευαίσθητες αλλά παρελθοντολογικές επιχειρήσεις της CIA, δηλαδή αυτές που είχαν αποφασιστεί πριν αναλάβει ο ίδιος τα καθήκοντά του και ανάμεσα στις οποίες ήταν: η δωροδοκία ανωτέρων ξένων αξιωματούχων, τα σχέδια δολοφονίας του Φιντέλ Κάστρο και άλλων ηγετών του Τρίτου Κόσμου, η παρακολούθηση Αμερικανών πολιτών και η υποκλοπή της αλληλογραφίας τους, καθώς και η παροχή ναρκωτικών σε άγνωστες υπαλλήλους της CIA –μια από τις οποίες πέθανε μετά από χορήγηση υπερβολικής δόσης LSD– και άλλα πολλά. Οι καταχρήσεις αυτές είχαν καταγραφεί σε μια μυστική έκθεση της CIA, που φτάνει συνολικά τις 693 σελίδες και η οποία είναι γνωστή στην υπηρεσία ως «Τα μαργαριτάρια της Οικογένειας». Πολλοί πράκτορες της CIA κατηγόρησαν τότε τον Κόλμπι επειδή έδωσε στη δημοσιότητα αυτά τα στοιχεία.

Στις 30 Ιανουαρίου του 1976 ο Νίξον τον αντικατέστησε με τον Τζορτζ Μπους τον πρεσβύτερο. Αφού αποσύρθηκε από την επίσημη κυβερνητική κατασκοπεία, ορισμένοι αξιωματικοί της CIA και πρώην πράκτορες άρχισαν μια εκστρατεία ψιθύρων εναντίον του, κατηγορώντας τον ότι ήταν διπλός πράκτορας και της Σοβιετικής Ένωσης (γι' αυτό και έκλεψε τον χρυσό της Ρωσίας μαζί με τον Ρώσο ομόλογό

του). Τότε ο Κόλμπι αναγκάστηκε να δηλώσει δημοσίως ότι δεν είναι διπλός πράκτορας και επέμενε ότι η υπηρεσία θα πρέπει να δίνει λογαριασμό στο Κογκρέσο σύμφωνα με το αμερικανικό σύνταγμα.

Το 1978 δημοσίευσε τα απομνημονεύματά του με τίτλο *Εντιμότατοι άνθρωποι: Η ζωή μου στη CIA*. Η ίδια η CIA έσυρε στα δικαστήρια τον Κόλμπι όταν η γαλλική έκδοση της αυτοβιογραφίας του πραγματοποιήθηκε χωρίς την άδεια της Υπηρεσίας. Στην έκδοση αυτή ο Κόλμπι έκανε συγκλονιστικές αποκαλύψεις σε σχέση με κάποιες προσπάθειες των Αμερικανών να πάρουν κάποιους μυστικούς κώδικες από ένα βυθισμένο σοβιετικό υποβρύχιο. Ένα από τα τελευταία επιτεύγματά του (1994) ήταν η συμβολή του στη δημιουργία του Spycraft, ενός παιχνιδιού για κομπιούτερ το οποίο επεξεργάστηκε μαζί με τον στρατηγό Όλεγκ Καλούγκιν, πρώην επικεφαλής της εξωτερικής αντικατασκοπείας της KGB και παλιό αντίπαλό του.

Λόουνστοουν

Στις 01:15, το υπεραστικό λεωφορείο αναχωρεί από τον σταθμό του Σαν Φρανσίσκο με τριάντα περίπου επιβάτες. Μια νεαρή κοπέλα με θλιμμένα μάτια έχει για μοναδική της παρέα μια παλιά χαρτονένια βαλίτσα, ενώ ένα νεαρό ζευγάρι με τριμμένα ρούχα μοιάζει κουρασμένο και αδέξιο. Μεξικάνοι και Αμερικανοί μετανάστες και άνεργοι κάθονται πλάι-πλάι στο λεωφορείο που τους οδηγεί στο Λος Άντζελες. Ο οδηγός ανακοινώνει τις στάσεις: Σαν Χοσέ, Σάντα Μπάρμπαρα, Χόλιγουντ.

Η πρώτη στάση ξαφνιάζει. Επίσημα, το Σαν Χοσέ είναι

η δεύτερη σπουδαιότερη πόλη της περιοχής. Υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα: *πού είναι η πόλη;* Το τοπίο αποτελείται από μια θλιβερή σειρά μαγαζιών, σνακ-μπαρ, μοτέλ, μπροστά από τα οποία περνούν αστραφτερές λιμουζίνες. Αλλά το Σαν Χοσέ είναι το επίκεντρο της Σίλικον Βάλεϊ (κοιλάδα με τα μεγαλύτερα εργοστάσια μικροηλεκτρονικής στις ΗΠΑ). Χρήματα που κερδήθηκαν με σκληρή δουλειά και επιδεικνύονται με έντονο τρόπο. Εδώ, φτώχεια σημαίνει να χρησιμοποιεί κανείς τα αραιά μαζικά μέσα συγκοινωνίας. Μια ατελείωτη αναμονή στις στάσεις των λεωφορείων, που μπορεί να φτάνει και τη μία ώρα, δίνει το δυσάρεστο συναίσθημα του εγκαταλελειμμένου ναυαγού. Το Σαν Χοσέ δεν έχει κάποιο κέντρο. Δεν έχει τίποτα το κοινό με το πυκνό και ζωντανό δίκτυο των μεγάλων ευρωπαϊκών πόλεων, που αναπτύσσεται γύρω από τα μεγάλα κτίρια και μνημεία. Με δύο λόγια: το Σαν Χοσέ δεν έχει ταυτότητα...

Πάλο Άλτο: Κυριακή πρωί, 10:30, τέλος της λειτουργίας και έξω από την εκκλησία είναι σταθμευμένες Μερσεντές, Φεράρι, Πόρσε. Πολίτες υψηλού επιπέδου, όπως και τα προϊόντα που δημιουργούν οι περισσότεροι. Στην περιοχή υπάρχουν μεγάλες βίλες, αντίγραφα ευρωπαϊκών κατοικιών, και τεράστια πάρκα. Κυκλοφορούν προκηρύξεις του τύπου: «Κινητοποιηθείτε. Βοηθήστε μας να αλλάξουμε τη νομοθεσία για να διδάσκεται η επιστήμη της δημιουργίας».

Η επιστήμη και η παιδεία στην Καλιφόρνια θέτουν ένα αιφνίδιο ερώτημα: Η περιοχή αυτή συγκεντρώνει τον πιο μορφωμένο πληθυσμό των ΗΠΑ. Εντούτοις, τα ίδια αυτά άτομα, μόλις γυρίσουν στο σπίτι και κρεμάσουν τη μπλούζα του ερευνητή, βάζουν τα γυαλιά του παραλόγου. Η Σίλικον Βάλεϊ έχει γίνει ένας από τους ναούς του κινήματος της δημιουργίας.

Η διαμάχη η οποία διχάζει τις ΗΠΑ βασίζεται σε ένα δίλημμα: Βίβλος ή Δαρβίνος; Οι δημιουργιστές αρνούνται τη θεωρία της εξέλιξης. Γι' αυτούς, ο Θεός έφτιαξε τον κόσμο σε επτά ημέρες και η Εύα προέρχεται από το πλευρό του Αδάμ. Όταν ο Αμερικανός πρόεδρος Ρίγκαν υπερασπιζόταν αυτήν την άποψη και γινόταν αντικείμενο σαρκασμού, η Σίλικον Βάλεϊ τον υποστήριζε. Σε τριάντα τρεις πολιτείες, οι δημιουργιστές απαίτησαν να χρησιμοποιούν τα σχολεία επιστημονικά βιβλία τα οποία αναφέρουν τη θεϊκή δημιουργία του τμήματος της βιολογίας.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1980, ο Εντ Πένχοετ ήταν ένας από τους πιο λαμπρούς βιολόγους του Μπέρκλεϊ και οι προχωρημένες εργασίες του για τις τροπικές ασθένειες θα μπορούσαν κάποια στιγμή να του αποφέρουν το βραβείο Νόμπελ. Ωστόσο, προτίμησε να σταματήσει τη σταδιοδρομία του, να βρει κεφάλαια (από την NSA) και να δημιουργήσει μαζί με συναδέλφους του μια εταιρεία. Βρήκε ένα μισογκρεμισμένο κτίριο στο λιμάνι του Όκλαντ, το οποίο ανήκε σε εταιρεία πετρελαίου, και το ανακαίνισε. Η εταιρεία του ονομάζεται «Χείρων» (είναι ευνόητο ότι τα ονόματα της συγκεκριμένης ιστορίας έχουν αλλαχθεί), και ασχολήθηκε αρχικά με το εμβόλιο της ιώδους ηπατίτιδας, όπου ο Πένχοετ είχε κάνει μεγάλες προόδους. Αργότερα, ασχολήθηκε με τη βιοτεχνολογία.

Δεν είναι λίγοι αυτοί που πιστεύουν ότι σε λιγότερο από τριάντα χρόνια η βιολογία θα έχει εκθρονίσει τη χημεία και ότι η γενετική βιομηχανία θα γνωρίσει μια ανάπτυξη ανάλογη με αυτή που γνώρισε η παραγωγή αυτοκινήτων, εμβολίων ή υπολογιστών. Η παρασκευή του εμβολίου κατά της ελονοσίας παραμένει μια από τις προτεραιότητες της ιατρικής έρευνας, για παράδειγμα. Όμως η εταιρία που ασχο-

λείτο με την παραγωγή του εν λόγω εμβολίου έχει σταματήσει την παραγωγή του με εντολή της NSA. Η καθυστέρηση που σημειώθηκε είναι δραματική. Περισσότερα από 34 εκατομμύρια νέα θύματα έχουν προστεθεί στον βαρύ κατάλογο των ανθρώπων που προσβλήθηκαν από ελονοσία. Αλλά η απώλεια από τα κέρδη της παραγωγής του εμβολίου αντισταθμίζεται από τα ποσά που εισπράττει ετησίως μαζί με την εταιρία του Πένχοετ για πειράματα γενετικής! Για λογαριασμό της NSA, φυσικά!

Για να καταλάβει ο αναγνώστης τι ακριβώς συμβαίνει με αυτή την τρομακτική υπηρεσία, ας επανέλθουμε στην αρχή του κεφαλαίου, όπου παρακολουθήσαμε τη μελαγχολική κοπέλα και το νεαρό ζευγάρι οι οποίοι αποβιβάστηκαν από το λεωφορείο της γραμμής στην πόλη χωρίς ταυτότητα, στο Σαν Χοσέ.

Οι πράκτορες της NSA που έχουν την έδρα τους στο Σαν Χοσέ, σε λιγότερο από έξι ώρες είχαν αναλύσει τις βιντεοταινίες που πήραν από την άφιξη του λεωφορείου (στον σταθμό του λεωφορείου υπάρχουν παντού κάμερες). Κατόπιν, και αφού ο υπολογιστής έχει εγκρίνει την πρόσληψη των τριών ατόμων που προαναφέραμε, οι ειδικοί εκτελεστικοί πράκτορες ψάχνουν και βρίσκουν αυτά τα άτομα που ξεχώρισε ο υπολογιστής.

Προσφέρουν στο ζευγάρι εργασία στην εταιρεία «Τζενέτικ», και στην κοπέλα με τα μελαγχολικά μάτια στην εταιρεία «Χείρων». Οι εταιρείες τους παρέχουν δωρεάν στέγη και καλό μισθό. Η απασχόλησή τους θα είναι στη συσκευασία. Δουλειά καθαρή και ανθρώπινη. Πριν αρχίσουν την εργασία τους, υποβάλλονται σε ιατρικές εξετάσεις στις εγκαταστάσεις των δύο εταιρειών. Οι ιατρικές αναλύσεις ανταλλάσσονται με κομπιούτερ μεταξύ των δύο εταιρειών.

Φυσικά, έχει ειδοποιηθεί και ο επικεφαλής του τμήματος «Λόουνστοουν» της NSA, Τζέικομπ Σάμιουελς.

Οι μέρες κυλούν ήρεμα για τα τρία αυτά άτομα. Οι συνθήκες εργασίας και διαβίωσης είναι καλές και δοξάζουν συνεχώς τον θεό για την καλή τους τύχη. Το ζευγάρι εποπτεύει κάποιος τοπ-μάνατζερ. Κάθε τους κίνηση παρακολουθείται από ένα ακοίμητο μάτι που καταγράφει τα πάντα.

Μετά από κάποιο διάστημα, ο τοπ-μάνατζερ κάλεσε το ζευγάρι και την κοπέλα να περάσουν το σαββατοκύριακο σε μια εξοχική κατοικία – προσφορά της εταιρείας. Μισή ώρα μετά την άφιξη του ζευγαριού στο εξοχικό, κατέφθασε και ένας ψηλός καλοντυμένος κύριος. Ήταν ο τοπ-μάνατζερ.

Τη νύχτα του Σαββάτου, ο τοπ-μάνατζερ υπνώτισε με τη βοήθεια υπολογιστή τον άντρα και την κοπέλα και τους πρόσταξε να κάνουν έρωτα. Τη σύζυγο του άντρα την κοίμισαν με ένα υπνωτικό χάπι. Χαράματα μετέφεραν τον άντρα και τον τοποθέτησαν στο κρεβάτι, δίπλα στη σύζυγό του. Την επομένη, δεν θυμόταν τίποτα. Λίγο πριν, είχαν πάρει δείγματα σπέρματος από τον κόλπο της κοπέλας. Τελικά, έμειναν και οι τρεις στην εξοχική κατοικία, όπου τους υπέβαλαν σε μια σειρά πειραμάτων.

Αρχικά, πέτυχαν να τους αφαιρέσουν τη θέληση ολοκληρωτικά. Κατόπιν, άρχισαν να διοχετεύουν στον άντρα διάφορες ουσίες οι οποίες τον οδήγησαν σε μια ξέφρενη σεξουαλική συμπεριφορά απέναντι στις δύο γυναίκες. Μετά από αρκετό διάστημα, οι δύο γυναίκες παρουσίασαν τα πρώτα συμπτώματα εγκυμοσύνης. Στη συνέχεια, και ενώ η εγκυμοσύνη τους προχωρούσε κανονικά, άρχισαν να παρουσιάζουν σημάδια κόπωσης. Είχαν ήδη φτάσει στον όγδοο μήνα της εγκυμοσύνης, όταν στο πρόσωπό τους άρχι-

σαν να εμφανίζονται παράξενες πληγές. Μετά από προσεκτική εξέταση, ο υπολογιστής έβγαλε τη διάγνωση: Aids.

Έναν μήνα αργότερα, τους μετέφεραν υπό αυστηρή φρούρηση στο στρατηγείο της NSA, στο τμήμα «Λόουνστοουν». Είχε ετοιμαστεί ήδη το χειρουργείο και οι γυναικολόγοι άρχισαν αμέσως τη διαδικασία του τοκετού. Ο άντρας μεταφέρθηκε στην άλλη άκρη του διαδρόμου, σε ένα μοναχικό, αλλά ευχάριστο δωμάτιο. Όταν τελικά οι δύο γυναίκες γέννησαν –η σύζυγος του άντρα αγόρι και η κοπέλα κορίτσι– διαπιστώθηκε ότι και τα δύο παιδιά είχαν προσβληθεί από τον ιό του Aids.

Σε μια ώρα, οι τοπ-μάνατζερ των εταιριών «Τζενέτικ» και «Χείρων» ξεκίνησαν το πείραμα. Έκαναν εμβόλιο και στους πέντε που είχαν προσβληθεί και περίμεναν δώδεκα ώρες για να φανούν οι πρώτες ενδείξεις υποχώρησης της φοβερής ασθένειας. Τα δωμάτια των ασθενών-πειραματόζωων ήταν γεμάτα κάμερες απ' όπου όλα τα στελέχη παρακολουθούσαν την πορεία τους προς τη θεραπεία. Πράγματι, μετά από δώδεκα ώρες το εμβόλιο κατά του Aids άρχισε να επιδρά. Πέρασαν άλλες οκτώ ώρες και μία-μία οι πληγές άρχισαν να επουλώνονται με αργό αλλά σταθερό ρυθμό. Το θαύμα της επιστήμης ήταν γεγονός.

Σήμερα, οι δύο μητέρες εργάζονται στις δύο εταιρείες που αναφέραμε. Τα παιδιά τους πηγαίνουν στο νηπιαγωγείο. Ωστόσο, δεν θυμούνται τίποτα από τη φοβερή περιπέτειά τους. Η σύζυγος πιστεύει ότι ο άντρας της την εγκατέλειψε. Η κοπέλα ότι κάποιος φίλος της την άφησε έγκυο και εξαφανίστηκε. Ο άντρας υποβλήθηκε σε εγχείριση στο κεφάλι. Του εμφύτευσαν στον εγκέφαλο ένα μικροτσίπ σε μέγεθος κεφαλής καρφίτσας και τον διόρισαν πράκτορα της NSA, αφού πρώτα "έσβησαν τη μνήμη" του, το παρελθόν

του δηλαδή. Έκτοτε παίρνει εντολές από τον υπολογιστή IBM 3033 της Υπηρεσίας για δολοφονίες εξεχόντων προσώπων. Τελευταία δολοφονία που διέπραξε ήταν τον Μάρτιο του 1994 σε σουίτα ξενοδοχείου της Νέας Υόρκης: σκότωσε τον Μπ. Λαζάρ, ιδιοκτήτη της χρηματιστηριακής εταιρείας «Λαζάρ». Ο άντρας νομάζεται Φερνάντο Ιγκουέρα και έχει κωδικό όνομα «Ντον» και κωδικό αριθμό: 019728.

Δραστηριότητες αμερικανικών υπηρεσιών στην Ελλάδα

Οι επιχειρήσεις των κατασκόπων, σαμποτέρ και μυστικών πρακτόρων δεν διέπονται από εθνικούς και διεθνείς νόμους. Επομένως, δεν γίνονται αποδεκτές σε κανένα επίπεδο θεμιτών χειρισμών. Ωστόσο, η Ιστορία αποδεικνύει ότι κανένα έθνος δεν μένει αμέτοχο, εφόσον αυτές οι δραστηριότητες προωθούν τα ζωτικά συμφέροντα. Στη χώρα μας, οι μυστικές υπηρεσίες έχουν παραμείνει σε επίπεδο καφενείου. Σε επίπεδο επικίνδυνου κουτσομπολιού. Οι μυστικές υπηρεσίες στην Ελλάδα σκοπό έχουν να εξυπηρετούν κόμματα και καταστάσεις. Ενίοτε, κατά σύμπτωση, "πέφτουν" πάνω σε κάποιο εθνικό θέμα και το μεταδίδουν. Τις περισσότερες φορές πρόκειται για πληροφορίες από τον τοπικό σταθμό της CIA στην Αθήνα, που θέλει να φτάσουν κάποιες πληροφορίες στους πολιτικούς. Πουθενά στον κόσμο, πράκτορας δεν γίνεται αστέρας των ΜΜΕ, εκτός και αν συλληφθεί για κατασκοπεία. Αλλά εδώ είναι Ελλάδα. Η μυστική υπηρεσία μιας χώρας έχει εθνικούς σκοπούς και ανήκει στη δικαιοδοσία του πρωθυπουργού. Στην Ελλάδα, η μυστική υπηρεσία ανήκει σε όλους. Δηλαδή πουθενά.

Μετά την ένταξη της Ελλάδας στη σφαίρα επιρροής των ΗΠΑ (1947), ακολούθησε μέχρι το 1950 μια μεταβατική περίοδος εγκατάστασης και προσαρμοστικότητας και από τις δυο πλευρές. Τον ρόλο της CIA είχαν αναλάβει –ως επίσημος προπομπός– οι διάφορες αποστολές.

Στις αρχές του 1950, έφτασε στην Αθήνα ο πρώτος σταθμάρχης-πράκτορας της CIA. Ο Ελληνοαμερικανός Τομ Καραμεσίνης. Ο Τομ Καραμεσίνης, πριν έρθει στην Αθήνα, είχε φροντίσει να διοριστεί διοικητής του ΙΚΑ ένας Αμερικανός πολίτης. Τοποθέτησε πράκτορές του δίπλα σε πολιτικούς, στους βασιλείς και σε επιχειρηματίες, καθώς καί στην αστυνομία. Ο Καραμεσίνης ήταν αυτός που διαμόρφωσε την ελληνική ΚΥΠ, η οποία ήταν μια υπηρεσία χωρίς πραγματική εξουσία, αφού σταθμάρχες της CIA καταγγέλλεται ότι είχαν χρησιμοποιήσει υπαλλήλους της ως πληροφοριοδότες για την πάταξη του Κομμουνισμού. Η μεγαλύτερη τραγωδία παίχτηκε τις ημέρες της αποστασίας, όταν πράκτορες της CIA στην Αθήνα διέσχιζαν τους διαδρόμους της Βουλής και μοίραζαν δολάρια σε βουλευτές για να αποστατήσουν (τα ποσά αυτά φέρεται να τα διέθεσε η πολυεθνική ΙΤΤ, βασικός συνεργάτης της CIA).

Αποτέλεσμα ήταν, όταν τελικά δόθηκε εντολή για πρωθυπουργοποίηση του Στ. Στεφανόπουλου, να μην έχει περισσέψει ούτε ένα δολάριο για τον νέο πρωθυπουργό. Ο σταθμάρχης της CIA εξέφρασε τη λύπη του για το γεγονός (ο γράφων ήταν παρών, αφού είχε διοριστεί με ΝΑΤΟϊκή εντολή σύμβουλος του πρωθυπουργού).

Κινούμενος Στόχος

Τόπος: Αθήνα
Χρόνος: Μάιος 1993
Ώρα: 21:00

Οι τρεις πράκτορες της CIA (διαπιστευμένοι «διπλωμάτες») στην αμερικανική πρεσβεία στην Αθήνα, Τσαρλς Φάντις, Τζακ-Καρλ Σλιούαρ και Μπεν Νόουλαντ, διατάχθηκαν από τον εκτελεστικό της CIA, Ρόμπερτ Ντρέιφους, να συμμετάσχουν στην επιχείρηση "Horseman" (Ιππότης). Η επιχείρηση προέβλεπε τη δολοφονία του Γιασέρ Αραφάτ, όταν θα επισκεπτόταν επίσημα την ελληνική κυβέρνηση τον Νοέμβριο ή αρχές Δεκεμβρίου του 1993.

Ένα διαμέρισμα πέντε δωματίων στην οδό Σπάρτης στην Πλατεία Αμερικής ήταν το στρατηγείο των πρακτόρων της CIA. Οι άλλοι, οι συνεργαζόμενοι στην επιχείρηση –μέλη τρομοκρατικών οργανώσεων– ήταν διασκορπισμένοι σε διάφορα σημεία της Αθήνας. Σύνδεσμος μεταξύ της ομάδας των τριών και των υπολοίπων ατόμων ήταν ο νεοναζί Ούντο Άλμπρεχτ. Ο εκτελεστής, Ρόμπερτ Ντρέιφους, βρισκόταν όλο το διάστημα της προετοιμασίας και μέχρι τη νύχτα της 16ης Νοεμβρίου 1993 στο γραφείο και την κατοικία του σταθμάρχη της CIA στην Αθήνα.

Ενώ οι προετοιμασίες της επιχείρησης είχαν τελειώσει και οι τρομοκράτες δεν είχαν παρά να περιμένουν τον «στόχο», συνέβη κάτι απρόβλεπτο: ο Ούντο Άλμπρεχτ παρέδωσε τους τρεις πράκτορες της οδού Σπάρτης στις ελληνικές αρχές. Συνελήφθησαν στην οδό Μηθύμνης (παράλληλος δρόμος της οδού Σπάρτης) μέσα σε ένα μπλε φορτηγάκι μάρκας Φολκς Βάγκεν. Ο Μπεν Νόουλαντ διέφυγε τη σύλληψη. Η επιχείρηση ματαιώθηκε χάρη στη σύγχυση και τον

πανικό των ελληνικών αρχών, που έδωσαν αμέσως δημοσιότητα στο ζήτημα.

Υποτίθεται ότι οι πράκτορες που συνελήφθησαν, απελάθηκαν. Όχι. Οι πράκτορες αυτοί απλώς μετατέθηκαν! Ο Ρόμπερτ Ντρέιφους αναχώρησε το πρωί της 18ης Νοεμβρίου του 1993 για τη Γερμανία και όλα πήραν το δρόμο της λησμονιάς. Ωστόσο, το δίδυμο Κόνγουελ και Κάρλσον είχαν πληροφορηθεί εγκαίρως την επιχείρηση και είχαν αποφασίσει να επέμβουν την τελευταία στιγμή για να σώσουν τον Αραφάτ. Αφού η επιχείρηση οδηγήθηκε από "εσωτερικούς" παράγοντες στην αποτυχία, άφησαν τα πράγματα στη ροή τους. Ωστόσο, για να αποτινάξει από πάνω του τυχόν υποψίες, υψηλόβαθμο στέλεχος της πρεσβείας κατέδωσε στον Κόνγουελ τον εγκέφαλο της επιχείρησης "Horseman", Ρόμπερτ Ντρέιφους.

Στις 24 Νοεμβρίου 1994, ο Ντρέιφους βρισκόταν στο Στάατ Χολ, μια τεράστια κρατική αίθουσα συναυλιών στη Βρέμη της Γερμανίας. Ο Κόνγουελ, φορώντας μια καστανή περούκα, βρέθηκε στριμωγμένος ανάμεσα σε δύο κεφάτες ακροάτριες στη συνωστισμένη πίστα του Στάατ Χολ. Στην ατμόσφαιρα πλανιόταν η προσδοκία, καθώς ο κόσμος περίμενε το καλύτερο μέρος της βραδιάς: την εκτέλεση του έργου του Έλγκαρ, *Εμβατήριο Ντο Ματζόρε*.

Ο Κόνγουελ είχε μελετήσει την κασέτα κάποιας παλαιότερης τελευταίας νύχτας των κονσέρτων και ήξερε ότι το κοινό απαιτούσε και εξασφάλιζε δύο μπιζαρίσματα. Ήξερε ότι έπρεπε να περιμένει το αποκορύφωμα του δεύτερου μπιζαρίσματος, όταν ο θόρυβος θα βρισκόταν στο ζενίθ. Είχε γεμίσει το όπλο του με ειδικά βλήματα που έσκαγαν τη στιγμή της πρόσκρουσης. Η μπαγκέτα υψώθηκε και το κρεσέντο άρχισε. Ο Κόνγουελ απασφάλισε το όπλο. Κατόπιν, η

οχλοβοή ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Τη στιγμή εκείνη, ο Κόνγουελ πάτησε τη σκανδάλη τρεις φορές. Η πρώτη σφαίρα πέτυχε τον Ντρέιφους στον ώμο. Στριφογύρισε ξαφνιασμένος με το στόμα ανοιχτό. Η δεύτερη και η τρίτη σφαίρα τον πέτυχαν στο πρόσωπο. Η δύναμη της κρούσης τον πέταξε προς τα πίσω και πριν σωριαστεί στο βελούδινο δάπεδο έπεσε πάνω σε έναν από τους δύο φίλους του που τον συνόδευαν. Προστατευμένος από το ενθουσιώδες κοινό, ο Κόνγουελ βγήκε μαζί με τους άλλους προς την έξοδο. Ένα αυτοκίνητο τον μετέφερε στο Αμβούργο. Λίγο αργότερα, πετούσε για τις ΗΠΑ. Σήμερα, ο Κόνγουελ είναι διευθυντής συγκαλυμμένων επιχειρήσεων στα κεντρικά της CIA.

Εκτελεστές και Όπλα

Άκρως απόρρητο: Πέρκετ Ντόναλντ Άρθουρ. Έτος γεννήσεως: 1944. Απόφοιτος της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ. Νυμφευμένος με την Αν Τζόουνς. Έχει δυο παιδιά. Πολιτικοί σύνδεσμοι άγνωστοι. Υπηρέτησε στο Σώμα Στρατιωτικών Πληροφοριών από το 1967 μέχρι το 1969, με τον βαθμό του λοχαγού. Αποσπάστηκε στην NSA και διορίστηκε στον Σταθμό του Βερολίνου. Επέστρεψε στην Ουάσινγκτον/Βιρτζίνια το 1973 και διορίστηκε στο γραφείο Ασφαλείας Επικοινωνιών χωρίς ειδικά προνόμια. Μετατέθηκε στην Κύπρο το 1975 και στη Βηρυτό το 1977. Στη συνέχεια, διετέλεσε πολιτικός σύμβουλος στην πρεσβεία της Βιέννης, ενώ αργότερα μετατέθηκε στις Βερμούδες. Επανήλθε στον σταθμό της Βηρυτού, από όπου το 1983 μετατέθηκε στην Αθήνα (Νέα Μάκρη). Τον Ιανουάριο του 1984, α-

ποσπάστηκε στην Πρέβεζα/Άκτιο, όπου ανέλαβε τη Διεύθυνση Προστασίας Μυστικών Κωδικών και Παρακολούθησης πολιτικών προσώπων και κομμάτων. Εξετάζονται περίεργοι θάνατοι (Γκρέι, Ρίτσαρντσον και Κεντ) – αριθμοί φακέλων: 6204/GT BQ-1, 6204/GT 809 και 9844/SEC. Εξετάζονται οι περίεργοι θάνατοι. ΤΕΛΟΣ».

(*Απόσπασμα από καταχώρηση στα αρχεία της NSA/1987*).

25 Δεκεμβρίου 1984, ώρα 11:45, Καστρί, Αθήνα.

Εκείνα τα Χριστούγεννα, ο Ντον Πέρκετ οδηγούσε ο ίδιος το αυτοκίνητό του. Είχε έρθει στην Αθήνα από το Άκτιο για να περάσει τη βραδιά των Χριστουγέννων με την ερωμένη του Κάρολ Γκρέι, που έμενε στην οδό Λάχητος, πίσω από την αμερικανική πρεσβεία.

Ένα μεγάλο πακέτο δίπλα του ήταν το δώρο του προς την Κάρολ. Νωρίς το απόγευμα είχε προηγηθεί μια συζήτηση με τους δύο υφισταμένους του, Ραλφ Ρίτσαρντσον και Σέρμαν Κεντ, στο «σκοτεινό δωμάτιο» της βάσης (τον «τρούλο»). Αμφότεροι είχαν προειδοποιήσει ότι αν είχαν στα χέρια τους κάποιες αποδείξεις για τις διαρροές από τη βάση προς τη σοβιετική πρεσβεία στην Αθήνα, θα το ανέφεραν αμέσως στην NSA. Κατά την καθιερωμένη παρακολούθηση (από το Άκτιο) του γραφείου ανώτατου αξιωματούχου της κυβέρνησης είχαν ακούσει μια συνομιλία του εν λόγω ατόμου με τον Σοβιετικό πρεσβευτή, η οποία αφορούσε σε μια υπόθεση όπλων της 26ης Απριλίου του 1984. Αλλά την υπόθεση αυτή ήταν αδύνατο να τη γνωρίζει ο σταθμάρχης της KGB στην Αθήνα, επειδή οι τρεις εκτελεστικοί της NSA είχαν "βραχυκυκλώσει" την περιοχή για την οποία είχε μιλήσει ο Σοβιετικός πρεσβευτής. Ήταν προφανές ότι είχε υπάρξει διαρροή από το Άκτιο.

Ο Πέρκετ δεν γνώριζε ότι ο Ρίτσαρντσον είχε μιλήσει σχετικά στην Κάρολ Γκρέι. Ωστόσο, είχε κάποιες υποψίες. Όταν έφτασε στο διαμέρισμα της ερωμένης του, της έδωσε το δώρο που είχε φέρει μαζί του. Κάποια στιγμή τη ρώτησε μπλοφάροντας: «Πότε ακριβώς σου μίλησαν οι συνεργάτες μου για την υπόθεση των όπλων;» Η Γκρέι έπεσε στην παγίδα: «Χθες το πρωί», απάντησε. «Μεθαύριο φτάνει η Λιν Πάρκερ και θέλει να μάθει. Μάλλον θα κάνει ανάκριση». Ο Πέρκετ αντέδρασε ψύχραιμα. «Γράψε ένα τηλεγράφημα προς την Πάρκερ και θα το στείλω το πρωί από τη Νέα Μάκρη. Ενημέρωσέ την ότι οι δυο βοηθοί μου είναι ύποπτοι διαρροής».

Έβαλε το τηλεγράφημα στην τσέπη του, ήπιε το ποτό του, έβγαλε ήσυχα το πιστόλι του και πυροβόλησε την Κάρολ Γκρέι στον κρόταφο. Πριν φύγει, καθάρισε το σπίτι. Στη συνέχεια, κατευθύνθηκε προς τη βάση του Ελληνικού και από εκεί με ένα μικρό αεροπλάνο πέταξε προς το Άκτιο. Ξημερώματα βρισκόταν στο εσωτερικό της βάσης, όπου βρήκε τους Ρίτσαρντσον και Κεντ να διασκεδάζουν. Ήταν η ώρα του διαλείμματος. Σε λίγο, στη βάρδια τούς αντικατέστησαν ο Ρίτσαρντ Γκέιτς και ο Μάριο Κρέσπο. Έφυγαν όλοι μαζί και καθώς περπατούσαν έξω από τον «τρούλο», ο Πέρκετ τους ανακοίνωσε πως η Κάρολ γνώριζε τη διαρροή και επομένως και τον ύποπτο. Στις 4.45 το πρωί μπήκαν στο κατάλυμά τους, όπου συνέχισαν τη διασκέδασή τους πίνοντας άφθονη σαμπάνια. Ο Πέρκετ ζήτησε τα πιστόλια τους. Του τα έδωσαν γελώντας, πιστεύοντας ότι ήταν κάποιο ανόητο παιχνίδι. Ο Ντον Πέρκετ πυροβόλησε στον κρόταφο πρώτα τον Ρίτσαρντσον με το όπλο του ίδιου και μετά τον Κεντ με τον ίδιο τρόπο. Όταν αργότερα ανακάλυψαν τα πτώματα, ο Πέρκετ κοιμόταν μακαρίως. Αποφάνθηκε ότι επρόκειτο για αυτοκτονία.

Ο Πέρκετ έστειλε σήμα στην υπηρεσία του ότι ο Ρίτσαρντσον και ο Κεντ είχαν αναπτύξει κατασκοπευτική δράση σε βάρος των ΗΠΑ και υπέρ του σταθμού της KGB στην Αθήνα, παραδίδοντας μάλιστα και απόρρητους κώδικες (εκείνους που στην πραγματικότητα είχε παραδώσει ο Πέρκετ). Δεν άντεξαν, λοιπόν, την αποκάλυψη της δράσης τους και τις συνέπειες και έδωσαν τέλος στη ζωή τους. Αυτά που έγραψε επιβεβαίωναν δυστυχώς (με διαφορετικό συλλογισμό) και τις υποψίες της υπηρεσίας για ύπαρξη διαρροής στη βάση του Ακτίου. Παρ' όλα αυτά, δεν ματαιώθηκε το ταξίδι της Λιν Πάρκερ στην Αθήνα για διερεύνηση της υπόθεσης και έτσι, στις 28 Δεκεμβρίου, μετέβη στο Άκτιο και ανέκρινε προσωπικά τον Πέρκετ. Δεν βρέθηκαν, όμως, στοιχεία εις βάρος του. Στην αναφορά της, μεταξύ άλλων, έγραφε: «Πιθανός συνεργάτης των νεκρών (δολοφονηθέντων, κατά την άποψή μου) είναι ο Ντον Πέρκετ, που όμως δεν κατέστη δυνατόν να αποδειχτεί η ενοχή ή η ανάμιξή του. Συνιστώ να παρακολουθείται στενά». Όμως, η NSA, κατά περίεργο τρόπο, έκλεισε την υπόθεση. Η ιστορία που ώθησε τους δολοφονημένους εκτελεστικούς της NSA να επιμείνουν στην αποκάλυψη της "διαρροής" είναι η εξής:

Χαλκίδα, 26 Απριλίου 1984. Ένα εμπορικό πλοίο, που ανήκε σε κυπριακή ναυτιλιακή εταιρεία, μόλις είχε αράξει στην αποβάθρα του λιμανιού της Χαλκίδας. Είχε ξεκινήσει από το βουλγαρικό λιμάνι Μπουρκάς δύο μέρες πριν. Έπλευσε στη Μαύρη θάλασσα, πέρασε τα Στενά και κατευθυνόταν νότια, προς το κανάλι του Σουέζ, για να φτάσει στην Ερυθρά θάλασσα. Προορισμός του ήταν το λιμάνι του Χουτεϊντάχ στη Βόρεια Υεμένη, νότια της αραβικής χερσονήσου. Στα αμπάρια του είχε ένα "μέτριο" φορτίο που περιλάμβανε κυρίως τρία μεγάλα βυτιοφόρα, τα οποία έστελνε

μέσω Βουλγαρίας μια γερμανική εταιρία του Μονάχου. Την προηγούμενη ημέρα, ένα τηλεγράφημα των ναυλωτών του πλοίου είχε υποδείξει στον Έλληνα καπετάνιο ότι θα έφτανε ένα επιπλέον φορτίο για την Υεμένη, το οποίο θα έπρεπε να παραλάβει στο λιμάνι της Χαλκίδας. Έτσι εξηγείται και η εντολή να αλλάξει πορεία, «ώστε να εξασφαλιστούν υψηλότερα κόμιστρα». Μια συνηθισμένη υπόθεση, φαινομενικά. Μόλις τελείωσε η μεταφορά στο πλοίο, η ιστορία έγινε ξαφνικά λιγότερο συνηθισμένη.

Έλληνες τελωνειακοί εισέβαλαν στο πλοίο και κατευθύνθηκαν προς τα βυτιοφόρα. Η εντολή προερχόταν από υψηλόβαθμο υπάλληλο του Τελωνείου Χαλκίδας, που είχε λάβει τις σχετικές οδηγίες κατευθείαν από το υπουργείο Οικονομικών. Χάρη στα παλιά καλά συστήματα ανακάλυψαν σύντομα την ύπαρξη διπλών πάτων στα εμπρός και τα πίσω τοιχώματα των δεξαμενών των βυτιοφόρων. Αφού κόπηκαν με οξυγόνο οι κρύπτες, αποκαλύφθηκε ένα πραγματικό οπλοστάσιο: 3.000 όπλα Καλάσνικοφ, 16.200 αυτόματα πιστόλια Herstal (βελγικά) και Astra (ισπανικά), καθώς και 2.000.000 σφαίρες των 7,2 χιλ. Με αυτά μπορούσαν να εξοπλιστούν αρκετές χιλιάδες κομάντος.

Βέβαια, το τηλεγράφημα των ναυλωτών, που διέταξε τον καπετάνιο του πλοίου να κατευθυνθεί στη Χαλκίδα, δεν ήταν τυχαίο. Στην πραγματικότητα, ήταν αποτέλεσμα μιας μεγάλης και σύνθετης επιχείρησης. Εγκέφαλος στην υπόθεση ήταν η NSA με εκτελεστικό όργανο τη General Intelligence Directorate (Υπηρεσία Πληροφοριών της Σαουδικής Αραβίας), η οποία, ιδιαίτερα προσεκτική σε κάθε κίνδυνο ανατροπής στην αραβική χερσόνησο, παρακολουθούσε συστηματικά έναν προμηθευτή όπλων από την Υεμένη, τον Μοχάμεντ Αμπντούλ Αλ-Καλκάχ. Διαθέτοντας ειδική κάλυ-

ψη, ο Αλ-Καλκάχ χρησιμοποιείτο στην πραγματικότητα ως μεσολαβητής στις περισσότερες μυστικές συμφωνίες που είχαν στόχο να εξοπλίσουν τους Παλαιστίνιους που στάθμευαν στην Υεμένη από τότε που διώχθηκαν από το Λίβανο το 1982. Ο Αλ-Καλκάχ ήταν ο επίσημος παραλήπτης των βυτιοφόρων. Το όνομά του αναφερόταν σε όλα τα έγγραφα της αποστολής.

Φυσικά, το φορτίο με τα όπλα του πλοίου παραδόθηκε στον πλοίαρχο και σαλπάρισε για τον προορισμό του. Κανείς δεν είχε αρκετή δύναμη για να σταματήσει την εξέλιξη μιας τέτοιας επιχείρησης.

Ο Ντον Πέρκετ πήρε προαγωγή τον Απρίλιο του 1987 και συνέχισε να υπηρετεί στο Άκτιο, όπου παρέμεινε μέχρι και τον Ιανουάριο του 1996. Μετά την κρίση στα Ίμια, μετατέθηκε στα κεντρικά της NSA, στο Φορτ Μιντ του Μέριλαντ, και σήμερα είναι διευθυντής στη Διεύθυνση Ασφαλείας για τον Λευκό Οίκο.

Η Ομάδα G

Το βρίσκω τουλάχιστον κακόγουστο να αναφέρομαι σε συγκαλυμμένες επιχειρήσεις, σε ένα κείμενο που πρόκειται να δημοσιευθεί. Όμως, επειδή αφορά τη χώρα όπου γεννήθηκα, όπου ονειρεύτηκα και για την οποία αισθάνομαι μια απίστευτη αφοσίωση, μια αθόρυβη αγάπη, την πατρίδα των προγόνων μου αλλά και δική μου, αισθάνομαι υποχρεωμένος να αναφερθώ στη συγκαλυμμένη επιχείρηση εναντίον της Ελλάδας και για έναν πρόσθετο λόγο: επειδή δεν υπάρχει η παραμικρή ένδειξη ότι η επιχείρηση αυτή έχει ατονήσει ή ματαιωθεί. Πρόκειται για μια ζωντανή επιχείρηση της NSA.

Σήμερα βιώνουμε, στη χώρα μας, μια πραγματικότητα χωρίς προηγούμενο στους νεότερους χρόνους. Δεν υπάρχει πια ιδεολογική αναμέτρηση. Οι δυο τελευταίοι Αμερικανοί πρεσβευτές στην Ελλάδα έφυγαν πεπεισμένοι ότι οι Έλληνες θα κατορθώσουν κάποια στιγμή να εγκαθιδρύσουν ένα σύστημα διακυβέρνησης τέτοιο, που θα καταστεί δυνατόν για την Ελλάδα να παίξει σημαντικότατο ρόλο, τόσο στα Βαλκάνια όσο και στην Ευρώπη. Το γεγονός της μερικής «δυναμικά» επιβεβλημένης ανεξαρτητοποίησης «γαλλικού τύπου» μετά την αποχώρηση φυσικά του υπάρχοντος πολιτικού κατεστημένου, το στηρίζουν στο ότι υπάρχουν, σύμφωνα με τις απόψεις τους, τρία μυστικά κανάλια, με τη γενική ονομασία «Ομάδα G», που φέρνουν στην Ελλάδα και αποταμιεύουν τεράστια ποσά σε δολάρια και ευρώ, με σκοπό να στηρίξουν το νέο καθεστώς. Όταν οι δυο πρεσβευτές γράφουν και μιλούν για νέα πολιτική κατάσταση «γαλλικού τύπου», εννούν ότι τόσο στο εσωτερικό της χώρας, αλλά κυρίως στην εξωτερική πολιτική θα υπάρξει γαλλική "απόχρωση".

Δεδομένου λοιπόν του πακτωλού των χρημάτων που εισρέουν στην Ελλάδα από τα τρία αυτά μυστικά κανάλια, για τα οποία δεν γνωρίζουν πολλές λεπτομέρειες ούτε οι πρεσβευτές –αλλά μόνο η CIA και η NSA– μπορούν να υποθέτουν το εξής σενάριο:

1. Η Ελλάδα αποχωρεί από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ. Θα κατασκευαστούν εργοστάσια κατασκευής πολεμικού υλικού, τα οποία αρχικά θα καλύπτουν τις εσωτερικές ανάγκες της χώρας. Ειδικοί τεχνικοί θα προσληφθούν από όλα τα μέρη του κόσμου, αλλά την εποπτεία θα έχουν Έλληνες επιστήμονες που βρίσκονται στο εξωτερικό και κυρίως στην Αμερική.

2. Αναφορικά με την εξόρυξη πετρελαίου στην Ελλάδα έχουν ήδη αγοραστεί τα γεωτρύπανα και οι πλατφόρμες που απαιτούνται για την άντληση, καθώς και για εξόρυξη πολύτιμων μεταλλευμάτων χρυσού, διαμαντιών κ.λπ. Έλληνες επιστήμονες θα αναλάβουν και αυτό το έργο.

3. Η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας, ως εκ τούτου, θα αναμορφωθεί, θα γίνει πιο ανεξάρτητη, αναλαμβάνοντας τον ρόλο που της ανήκει, δηλαδή του κράτους που θα συνυπάρχει ανάμεσα στην Ευρώπη και τη Μέση Ανατολή, αλλά με απαιτήσεις ενός πραγματικού κράτους-ηγέτη στα Βαλκάνια, με απαίτηση σεβασμού από Αμερική και Ευρώπη. Με δυο λόγια: ο τερματισμός της αμερικανικής ηγεμονίας θα είναι πλέον γεγονός και η αντιμετώπιση της χώρας από αμερικανικής πλευράς ως κράτους επίσης θα είναι γεγονός.

4. Τα τρία μυστικά κανάλια έχουν ρυθμίσει και την επόμενη μέρα, δηλαδή τη δυναμική αντίδραση των ΗΠΑ και της Ευρώπης. Γι' αυτό έχουν προμηθευτεί μέχρι και ατομικές βόμβες (ο αριθμός παραμένει άγνωστος). Εκτός από αυτό όμως θα αναλάβουν δράση και ειδικά εκπαιδευμένες ομάδες (κομάντος), οι οποίες έχουν εκπαιδευτεί σε μια έκταση δέκα χιλιάδων στρεμμάτων, σε γαλλικό έδαφος, ιδιοκτησία μιας εταιρείας την οποία έχουν μετατρέψει σε στρατόπεδο.

Βλέποντας τα παγκόσμια Κέντρα Αποφάσεων ότι τα κανάλια –η Ομάδα G δηλαδή– είναι αποφασισμένα να χτυπήσουν αν χρειαστεί, θα διατάξουν τις ΗΠΑ και την Ευρώπη να αναδιπλωθούν. Βέβαια η Ομάδα G τα έχει όλα μελετήσει με τα στελέχη που διαθέτει και έχει κατορθώσει να είναι σε θέση να μπλοκάρει οικονομικά τα μεγαλύτερα χρηματιστήρια του κόσμου. Και ιδού πώς:

Η Ομάδα G διαθέτει αυτή τη στιγμή 17,5 δισεκατομμύ-

ρια δολάρια. Γι' αυτό είναι σε θέση να μπλοκάρει μέσω μετοχών (αγοράς και μη διάθεσης χρυσού κ.λπ.) τα χρηματιστήρια της Νέας Υόρκης, της Φρανκφούρτης, του Λονδίνου κ.λπ. Βέβαια η NSA και η CIA, καθώς και τα δύο Κέντρα Αποφάσεως, έχουν καταρτίσει ένα σχέδιο-σπασμό για τυχόν "παρενέργειες" από μια τέτοιου είδους διακυβέρνηση της Ελλάδας. Με δυο λόγια: αν το νέο καθεστώς επιβληθεί τελικά και υπάρξει συνεργασία με ΗΠΑ και Ευρώπη, έστω στη βάση των αναβαθμισμένων σχέσεων, τότε η πολιτική ροή των πραγμάτων θα ακολουθήσει την πεπατημένη. Αν όχι, τότε θα εφαρμοστεί το σχέδιο-σπασμός.

Τα τελευταία χρόνια υπάρχει σωρεία φημών σχετικά με την Ομάδα G. Γι' αυτό και η «Επιτροπή 40» του Λευκού Οίκου (με την έγκριση του Αμερικανού προέδρου φυσικά), τον Ιανουάριο του 2003 ενέκρινε το σημαντικό ποσό των 100 εκατομμυρίων δολαρίων για συνέχιση της έρευνας, προετοιμασίας και στήριξης μιας επιχείρησης κατά της Ομάδας G, με την κωδική ονομασία "Genesis". Οι δορυφόροι της NSA, οι ΚΗ-111, έχουν φωτογραφήσει ένα μυστικό στρατόπεδο της Ομάδας G, το οποίο ήταν άγνωστο στην υπηρεσία αυτή. Οι αναλυτές, από γραφειοκρατική απροσεξία ή ρουτίνα, δεν αξιολόγησαν σωστά και γρήγορα το στρατόπεδο. Στο σημείο αυτό επενέβη συμπτωματικά ο πράκτορας Ντουέιν Κλάριτζ, ο οποίος είναι αρμόδιος για τη συλλογή "ευαίσθητων" πληροφοριών για την Ομάδα G, και έδωσε εντολή να χαρακτηρίσουν το συγκεκριμένο στρατόπεδο. Όμως δεν υπάρχει κανένας χαρακτηρισμός να του αποδώσουν επειδή δεν υπάρχει στα δεδομένα της NSA το συγκεκριμένο στρατόπεδο.

Ο Κλάριτζ κινητοποίησε τις NSA και CIA οι οποίες θα μετέβαιναν στο συγκεκριμένο στρατόπεδο (κάπου στα

σύνορα Ελβετίας και Ιταλίας). Ωστόσο, οι επιστήμονες του στρατοπέδου διαθέτουν υπερευαίσθητα μηχανήματα και συνέλαβαν τη φωτογράφιση. Εκτός αυτού όμως, διαθέτουν και ανθρώπους της Ομάδας G μέσα στην NSA και τη CIA, σε καίριες θέσεις, οι οποίοι όπως ήταν φυσικό ειδοποίησαν την Ομάδα. Το αποτέλεσμα ήταν, όταν οι πάνοπλοι πράκτορες έφτασαν στο σημείο όπου υπήρχε το εν λόγω στρατόπεδο, να μη βρουν τίποτε, αφού στη θέση του υπήρχε μια πολύ όμορφη αγροικία, η οποία ανήκει σε γαλλική εταιρεία υπεράνω πάσης υποψίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΜΕΘΟΔΟΙ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Κατάσκοποι Παντού

«Το σπίτι μου είναι το κάστρο μου», λένε οι Αγγλοσάξονες, ενώ ο Αμερικανός φιλόσοφος Έμερσον, εκφράζοντας το απαραβίαστο του ιδιωτικού χώρου και ζωής, συμπλήρωνε: «Το σπίτι μου είναι ένα κάστρο, όπου ούτε ο βασιλιάς μπορεί να μπει». Βασιλιάδες μπορεί να μην μπαίνουν πια στα «κάστρα» μας (έχουν μείνει άλλωστε τόσο λίγοι!), αλλά μπαίνουν άλλοι «ηγεμόνες», ασύγκριτα δυνατότεροι, εξυπνότεροι, δαιμονιότεροι: οι ηλεκτρονικοί κατάσκοποι.

Με την τεράστια –τερατώδη– πρόοδο της τεχνολογίας, το σπίτι μας, η ζωή μας, οι σχέσεις μας, τα λόγια μας παύουν να είναι "δικά μας" και γίνονται λεία κάθε ενδιαφερομένου. Το «πλανητικό χωριό» από τόπος παγκόσμιας αδερφοσύνης μετατρέπεται σε ξέφραγο χωράφι, όπου μπορεί να μπαινοβγαίνει ο καθένας και να θερίζει ό,τι θέλει, όπως θέλει και όποτε θέλει.

Ο Μάικλ Χέιντεν είχε την καλή τύχη να υπηρετήσει σε υψηλά πόστα της Πολεμικής Αεροπορίας των ΗΠΑ, αλλά και σήμερα έχει το ύψιστο προνόμιο να διευθύνει την NSA. Τον Μάρτιο του 1999, λίγο πριν αρχίσουν οι βομβαρδισμοί των ΝΑΤΟ-Αμερικανικών στρατευμάτων κατά της πρώην Γιουγκοσλαβίας, ο Μάικλ Χέιντεν τοποθετήθηκε αρχηγός της NSA. Η μυστική αυτή υπηρεσία έχει αρχίσει να γίνεται αντικείμενο σφοδρότατης κριτικής, με την κατηγορία ότι είναι πανταχού παρούσα σε οτιδήποτε συμβαίνει στον πλανήτη, αλλά και στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Την κατηγορούν κυρίως ότι είναι κάτι σαν «Μεγάλος Αδελφός» που ακούει και βλέπει τα πάντα (στην κυριολεξία), καθώς και για διάφορα εγκλήματα κατά πολιτικών και ανώτατων στελεχών πολυεθνικών επιχειρήσεων. Στους ισχυρισμούς της NSA ότι είναι η καλύτερη και απασχολεί τους καλύτερους, οι επικριτές απαντούν ότι είναι ψυχροπολεμικό κατάλοιπο που αδυνατεί πλέον να προσελκύσει τους καλύτερους ειδικούς, κυρίως στους υπολογιστές! Προειδοποιούν μάλιστα ότι ο όγκος του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και των τηλεφωνημάτων που ανταλλάσσονται καθημερινά αυξάνεται συνεχώς, απειλώντας να την καταβάλει. Οι προειδοποιήσεις αυτές μάλλον επαληθεύτηκαν την τελευταία εβδομάδα του Ιανουαρίου του 2000, όταν η NSA αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι οι υπολογιστές της κατέρρευσαν για 72 ώρες λόγω υπερφόρτωσης. Μάλιστα οι φήμες επαληθεύτηκαν εν μέσω του προγράμματος «100 Ημέρες Αλλαγών» που είχε εγκαινιάσει ο Χέιντεν, για την αναδιοργάνωση της NSA. Επιπλέον, στις αρχές Φεβρουάριου του 2002, απόρρητα έγγραφα της NSA κυκλοφόρησαν ακόμα και στο Ίντερνετ! Το αποτέλεσμα των αποκαλύψεων αυτών ήταν ισοδύναμο με τη ρίψη ατομικής βόμβας στον οικονομικό πόλεμο που εξελίσσεται

μεταξύ των οικονομικά ισχυρών χωρών. Έτσι, οι σύμμαχοι προσπαθούσαν πλέον να υπολογίσουν πόσα ήταν τα αργύρια της προδοσίας.

Στον αέναο αγώνα μεταξύ εκείνων που κατασκευάζουν κωδικούς και εκείνων που τους παραβιάζουν, η τεχνολογία κάθε εποχής ευνοεί είτε τη μια είτε την άλλη πλευρά. Το Echelon, το παγκόσμιο σύστημα παρακολούθησης των επικοινωνιών που χειρίζεται η NSA, αποτελεί μια από τις μυστικές πολεμικές μηχανές της υπηρεσίας και στην πραγματικότητα της αμερικανικής κυβέρνησης, που διατηρεί σταθμούς σε πολλές χώρες, όπως η Ελλάδα (Άκτιο-Πρέβεζας).

Το Echelon, ο «Μεγάλος Αδελφός» με το τεράστιο «αυτί» που ακούει, αναλύει και καταγράφει τα πάντα – ακόμη και την ανάσα μας! Μέχρι πρόσφατα δρούσε ανενόχλητα. Αν και το μυστικό της ύπαρξής του είχε διαρρεύσει, παρ' όλα αυτά τίποτα δεν είχε αλλάξει.

Όλα ξεκίνησαν το 1947. Η (τότε) Σοβιετική Ένωση μόλις είχε απορρίψει το Σχέδιο Μάρσαλ και ο Ψυχρός Πόλεμος ξεκινούσε. Η Σοβιετική Ένωση, πιστεύοντας ότι είναι παγιδευμένη, άρχισε να καλύπτεται με έναν προστατευτικό μανδύα αποτελούμενο από τις χώρες της Κεντρικής Ευρώπης. Την επόμενη χρονιά οι ΗΠΑ και η Βρετανία συνδέθηκαν με ένα μυστικό σύμφωνο, οι λεπτομέρειες του οποίου δεν έχουν γίνει ακόμα γνωστές. Ήδη οι δύο αυτές χώρες μετείχαν σε ένα δίκτυο πληροφοριών ονόματι *BRUSA COMINT*. Η συμμαχία αυτή πήρε το κωδικό όνομα *UKUSA* από τα αρχικά των δύο χωρών (United Kingdom και United States of America).

Δύο υπηρεσίες, η NSA και το αγγλικό υποκατάστημά της GCHQ, ανέλαβαν την προστασία των συμφερόντων των δύο χωρών υποκλέπτοντας συνδιαλέξεις και εκπομπές στο

εξωτερικό. Η βασική τους εργασία συνίστατο στην υποκλοπή συνομιλιών μεταξύ των στρατιωτικών επιτελείων των χωρών του κομμουνιστικού μπλοκ. Στο πλαίσιο αυτό, δημιουργήθηκε το Echelon, το οποίο είναι ένα κολοσσιαίο σύστημα υποκλοπής κάθε επικοινωνίας στα πέρατα του κόσμου, και το σπουδαιότερο, αυτόματης ανάλυσης και επεξεργασίας πληροφοριών. Το *UKUSA* όμως επεκτάθηκε. Η αρχική συμφωνία προσήλκυσε και άλλους υποψηφίους που ήθελαν να εκμεταλλευτούν τις ίδιες πληροφορίες. Έτσι, εντάχθηκαν στο σύστημα οι μυστικές υπηρεσίες του Καναδά (CSE), της Αυστραλίας (DSD) και της Νέας Ζηλανδίας (GSBC). Ας μην ξεχνάμε ότι η Νέα Ζηλανδία και η Αυστραλία αποτελούν μέλη της Βρετανικής Κοινοπολιτείας. Έτσι, ολοκληρώθηκε η δημιουργία του έργου.

Λογικά, το τέλος του Ψυχρού Πολέμου θα έπρεπε να σημάνει και το τέλος του Echelon. Αλλά πώς να καταστρέψει κανείς ένα τέτοιο εργαλείο, που είχε κοστίσει δισεκατομμύρια δολάρια και που, το σημαντικότερο, έδινε τόσες πολύτιμες πληροφορίες για τα πανταχού τεκταινόμενα; Έτσι, ο ηλεκτρονικός ωτακουστής άλλαξε στόχο για μια ακόμα φορά: επικεντρώθηκε στους τρομοκράτες και τους βομβιστές που απειλούσαν την ασφάλεια της υπερατλαντικής Ομοσπονδίας. Και όχι μόνο... Καθώς, κατά την επιγραμματική διατύπωση του προέδρου Κούλιτζ, το 1925, «Δουλειά της Αμερικής είναι οι δουλειές» ("The business of America is business"), η προσφορότερη και γονιμότερη χρήση του Echelon είναι πια οι επιχειρήσεις, τα οικονομικά συμφέροντα της Συμπολιτείας και των εκλεκτών πρωτο-πολιτών της. Το Echelon αποτελεί το τέλειο «εργαλείο» για την παρακολούθηση τόσο των πολιτικών όσο και των οικονομικών ανταγωνιστών των ΗΠΑ (και των συνεταίρων τους), για την

υποκλοπή όχι μόνο πολιτικών αλλά και εμπορικών μυστικών, κρατικών και ιδιωτικών, εταιρειών και ατόμων. Έτσι, στο ιερό όνομα της προστασίας της εθνικής ασφάλειας και των εθνικών συμφερόντων, κανένας δεν είναι αθώος, αδιάβλητος, απρόσβλητος και οι πάντες κηρύσσονται «ύποπτοι». Οι καταγγελίες για χρησιμοποίηση πληροφοριών που συλλέγονται από το Echelon προκειμένου να κερδίσουν οι αμερικανικές εταιρείες συμβόλαια δισεκατομμυρίων δολαρίων, αποτελούν πλέον σκάνδαλο.

Αρχηγοί κρατών, πρεσβείες, ξένες πολυεθνικές εταιρείες, οργανισμοί ανθρωπίνων δικαιωμάτων, εφημερίδες, συγγραφείς –με λίγα λόγια, κάθε ομάδα, κάθε άτομο που ενδεχομένως είναι σε θέση να επικρίνει και να αμφισβητήσει την πολιτεία της ηγεμονίδος– πρέπει να "περνούν από κόσκινο". Και οι δυνατότητες του "κόσκινου" του Echelon είναι απεριόριστες.

Με τις συστοιχίες των σταθμών παρακολούθησης που έχουν σπαρθεί σε όλη την υδρόγειο (από τον δυτικό Καναδά ως την Αυστραλία), μπορεί να συλλαμβάνει, να φιλτράρει αλλά και (προσέξτε!) να νεκρώνει κάθε επικοινωνία (επίγεια, υποβρύχια, διαστημική, ακίνητη ή κινητή, ασύρματη ή ενσύρματη, e-mail, fax), να καταγράφει κάθε κίνησή μας, να «ακούει» ακόμα και την ανάσα μας, να φωτογραφίζει και τα μικρότερα αντικείμενα, να παρακολουθεί 2.000.000 συνδιαλέξεις το λεπτό, να ελέγχει τα πάντα και να εξουδετερώνει τους πάντες. Εκατομμύρια πληροφορίες περνούν μέσα από υπερσύγχρονους υπολογιστές, όπου "φιλτράρονται" σε χρόνο ρεκόρ με κάποιες λέξεις-κλειδιά, όπως ονόματα (π.χ. «Ερμής», «Αγαμέμνων» κ.λπ.), θέματα, διευθύνσεις, αριθμούς τηλεφώνων. Ακόμα και αν δεν χρησιμοποιηθούν οι λέξεις-κλειδιά, το Echelon αντιλαμβάνεται από τα

συμφραζόμενα το περιεχόμενο των συνομιλιών και τις στέλνει για ανάλυση στις μυστικές υπηρεσίες που εξυπηρετεί. Το στρατηγείο της ηλεκτρονικής κατασκοπείας του βρίσκεται στο Φορντ Μιντ του Μέριλαντ (ΗΠΑ) – όπου βρίσκεται και το αρχηγείο της NSA.

Το σύστημα παρακολούθησης διαθέτει έξι επίγειους σταθμούς υποκλοπών, οι οποίοι συνδέονται με τους 25 γεωστατικούς δορυφόρους Intelsat, που χρησιμοποιούνται από τους μεγαλύτερους οργανισμούς τηλεπικοινωνιών, και με το δίκτυο των αμερικανικών κατασκοπευτικών δορυφόρων Vortex. Αυτό το υπερόπλο, σε μια εποχή όπου η πληροφορία έχει ανεκτίμητη αξία, δεν μπορούσε παρά να θορυβήσει όσους έχουν μείνει έξω και οι οποίοι αναζητούν τρόπους να το εξουδετερώσουν, ή τουλάχιστον να το περιορίσουν.

Την πρακτική "χρησιμότητα" του Echelon έχουν επιβεβαιώσει πολλές εκθέσεις (και προς το Ευρωκοινοβούλιο), που αποκάλυψαν πως αμερικανικές εταιρείες (ενημερωμένες από ειδική υπηρεσία του ενημερωμένου από την NSA υπουργείου Οικονομικών) κέρδισαν συμβόλαια δισεκατομμυρίων δολαρίων, χάρη στο Echelon, που υπέκλεψε πληροφορίες σχετικά με προσφορές αντίπαλων ξένων εταιρειών για προμήθειες όπλων, ηλεκτρονικού υλικού κ.λπ. σε ξένες χώρες.

Την Τρίτη, 22 Φεβρουαρίου του 2000, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ασχολήθηκε με το θέμα της ηλεκτρονικής κατασκοπείας. Βάση της συζήτησης αποτέλεσε η μελέτη που συνέταξε η εταιρεία «Ζευς» κατόπιν εντολής της Επιτροπής Δικαιωμάτων του Πολίτη και Εσωτερικών Υποθέσεων, με τίτλο «Ανάπτυξη της Τεχνολογικής Παρακολούθησης και κίνδυνοι από την κατάχρηση των οικονομικών πληροφοριών». Η μελέτη αυτή έριξε φως στα μέχρι τότε δεδομένα,

ενώ περιλάμβανε και κατάλογο με σημαντικές υποθέσεις στις οποίες οι αμερικανικές εταιρείες φέρονται να έχουν κερδίσει συμβόλαια τρισεκατομμυρίων δολαρίων, ύστερα από υποκλοπές συνομιλιών και διαπραγματεύσεων που γνωστοποίησε σε αυτές η NSA.

Η προσπάθεια της Γαλλίας να πουλήσει το 1999 στη Σαουδική Αραβία μαζί με πολεμικό υλικό αξίας 30 δισεκατομμυρίων φράγκων και το Airbus, τινάχτηκε στον αέρα. Οι Σαουδάραβες υπέγραψαν τελικά συμβόλαιο με την ανταγωνιστική πολεμική βιομηχανία "Μακ Ντόναλντ Ντάγκλας", αφού η αμερικανική εταιρεία γνώριζε τα πάντα για τις διαπραγματεύσεις και τις δωροδοκίες που είχαν συμφωνηθεί. Δεύτερο κρούσμα σημειώθηκε με θύμα την πολυεθνική εταιρεία Thompson. Η NSA απέδειξε, με στοιχεία τις ηλεκτρονικές υποκλοπές, ότι οι Γάλλοι είχαν δωροδοκήσει τους Βραζιλιάνους για να πουλήσουν σύγχρονα συστήματα ραντάρ. Στο τέλος, κερδισμένη βγήκε η αμερικανική εταιρεία Raytheon. Στην Ασία, οι ΗΠΑ χρησιμοποίησαν τις πληροφορίες που συγκέντρωσαν από τον υποσταθμό της Αυστραλίας, για να κερδίσει η αμερικανική πολυεθνική εταιρεία AT&T ένα συμβόλαιο για την ανανέωση του τηλεπικοινωνιακού δικτύου της Μαλαισίας, την οποία επρόκειτο να αναλάβει η ιαπωνική NRC! Το γεγονός αποκάλυψε το 2003 στην τηλεόραση της Αυστραλίας ο πρώην πράκτορας της NSA Γουάιαν Μάντσεν. Ακόμα πιο πρόσφατο κρούσμα βιομηχανικής κατασκοπείας που κατέγραψαν τον Μάρτιο του 2004 οι γερμανικές υπηρεσίες, ήταν το πάθημα της εταιρείας παραγωγής ηλεκτρογεννητριών "Έμερσον" στο κρατίδιο Σλέσβικ-Χολστάιν. Οι ειδικοί της NSA όχι μόνο κατάφεραν να σπάσουν τους κωδικούς αριθμούς των προγραμμάτων της εταιρείας, αλλά μετέδωσαν το περιεχόμενό τους

σε ανταγωνιστικές εταιρείες της Αμερικής, οι οποίες προσέφυγαν στην αμερικανική δικαιοσύνη που απαγόρευσε στην "Έμερσον" να εισέλθει στην αγορά της Αμερικής μέχρι το 2010!

Οι επιτιμητές του Echelon –όσοι δηλαδή δεν έχουν πρόσβαση σε αυτό– το αποκαλούν κοροϊδευτικά «Η Λέσχη». Η δραστηριότητα του Echelon ενοχλεί, όμως, μόνο όταν παρεμβαίνει στη λειτουργία επιχειρήσεων που ανταγωνίζονται τις αμερικανικές ή όταν αναλώνεται στην επικοινωνία μεταξύ ιδιωτών. Ορισμένοι φορείς, όπως η οργάνωση *Free Congress Research* και το *Education Foundation* της Ουάσινγκτον, έχουν αφοσιωθεί στην καταγραφή και αποκάλυψη των παραβιάσεων του συστήματος Echelon. Η δραστηριότητά του δεν έχει γίνει ευρέως γνωστή, επειδή το αμερικανικό Κογκρέσο δεν θέλει να θίξει τα κακώς κείμενα. Είναι χαρακτηριστικό το πρόγραμμα "Shamrock" με το οποίο καταγράφονταν τα τηλεγραφήματα που έστελναν και λάμβαναν τις δεκαετίες του '50 και '60 οι πολυεθνικές εταιρείες RCA και ITT. Εξίσου αμφιλεγόμενο ήταν και το πρόγραμμα «Μιναρές» με το οποίο οι ΗΠΑ παρακολουθούσαν, κατά το διάστημα 1967-1973, έξι χιλιάδες αλλοδαπούς και 1.700 οργανώσεις και Αμερικανούς πολίτες, στους οποίους συμπεριλαμβάνονταν ο Malcolm X, η Τζέιν Φόντα, ο Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ, η οικογένεια Κένεντι κ.ά. Στην Οττάβα του Καναδά, το Echelon ήταν αυτό που αποκάλυψε πως η Μάργκαρετ Τριντό –σύζυγος του τότε πρωθυπουργού Πιερ Τριντό– κάπνιζε μαριχουάνα!

Από την άλλη, οι υποστηρικτές του Echelon στις ΗΠΑ είναι πεπεισμένοι ότι η ανακάλυψη των πυρηνικών πυραύλων στην Κούβα το 1962, η σύλληψη των τρομοκρατών στο κρουαζιερόπλοιο «Ακίλε Λάουρο» το 1995 και η αποκάλυ-

ψη ότι η Λιβύη είχε ανάμειξη στη βομβιστική επίθεση σε ντισκοτέκ του Βερολίνου το 1996 δικαιολογούν απολύτως το έργο που προσφέρουν οι σταθμοί παρακολούθησης σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Φυσικά, η κατασκόπευση ολόκληρου του πλανήτη είναι παράνομη, αφού στοιχειοθετεί κατάχρηση εξουσίας και παραβιάζει τήν ασφάλεια των κρατών και των συναλλαγών, τις ελευθερίες των ανθρώπων και πολιτών, τον ελεύθερο ανταγωνισμό και άλλα τύποις ιερά και όσια, που προστατεύονται από τα Συντάγματα των χωρών. Όπως ήταν επόμενο, η Ουάσινγκτον και το Λονδίνο αρνούνται κατηγορηματικά τις κατηγορίες.

Με αφοπλιστική ειλικρίνεια (και καμάρι, βέβαια) ο διευθυντής της NSA, υποστράτηγος Μίνικαν, είχε δηλώσει: «Ο έλεγχος της πληροφορικής θα είναι το κλειδί της υπεροχής μας στον 21ο αιώνα». Έτσι, τον 21ο αιώνα, καταργείται κάθε ίχνος ιδιωτικής ζωής, πράξης, κίνησης, σκέψης, αφού το μάτι και το αυτί του Echelon μπορούν να παρακολουθούν κάθε προσωπική μας στιγμή. Και έτσι, η αρχή της νέας χιλιετίας σήμανε το τέλος της ιδιωτικότητας, το τέλος της ατομικής ελευθερίας, το τέλος της (όποιας) δημοκρατίας.

Ποια μπορεί να είναι η άμυνά μας απέναντι σε αυτόν τον Υπερκύκλωπα; Κάποιοι ειδικοί λένε πως «μόνο αν ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής τοποθετηθεί σε κενό αέρος, δεν θα είναι ευάλωτος από τους χιλιάδες εισβολείς». Αυτή, λοιπόν, είναι η “λύση” και για εμάς; Να τοποθετηθούμε σε “κενό αέρος”, να καταργήσουμε κάθε επικοινωνία, λόγο, κίνηση, γραφή, σκέψη ακόμα; Δηλαδή, να φτάσουμε σε απόλυτο κενό ζωής;

Το Μάτι στον Ουρανό

Μας παρακολουθούν λοιπόν! Η CIA, η ΕΥΠ, η NSA, η Μοσάντ, η ΜΙ-5, η ΜΙ-6 και άλλοι πολλοί. Ο «Μεγάλος Αδελφός» είναι εδώ για να μείνει. Η ανάπτυξη του γιγαντιαίου δικτύου ψηφιακών κοριών που έχουν παρεισφρήσει εντός του αχανούς πλέγματος του Διαδικτύου, αλλά και στους σταθμούς δορυφορικής κινητής τηλεφωνίας αποτέλεσε το τεχνολογικό όραμα των κατασκευαστών του σχεδίου Enfopol-98, που φιλοδοξεί να θέσει υπό στενή παρακολούθηση τα δίκτυα ψηφιακών επικοινωνιών της Ευρώπης – κάτι που έχει τεθεί σε ισχύ από το φθινόπωρο του 2000!

Συγκεκριμένα, όπως ορίζεται στις τεχνικές οδηγίες της Enfopol-98, αναπτύσσονται δύο ειδών «πύλες πρόσβασης» στα ψηφιακά δεδομένα που ρέουν στις γραμμές του Internet και των MSS (Mobile Satellite Services), όπως τα δίκτυα Iridium, Globalstar, Odyssey και ICO μέσω των σταθμών εδάφους. Το ένα είδος αφορά στην εγκατάσταση συλλεκτικών Κέντρων Ανάσχεσης που εγκαταστάθηκαν σε στρατηγικά σημεία στο εσωτερικό κάθε χώρας, ενώ το δεύτερο αφορά στις επιμέρους Θύρες Ανάσχεσης (Interception Interfaces), που εγκαθίστανται εντός του hardware των παροχέων υπηρεσιών Internet (ISP) και των MSS. Οι Θύρες Ανάσχεσης λειτουργούν υπό την εποπτεία διαπιστευμένου προσωπικού των υπηρεσιών ασφαλείας που εργάζεται στα γραφεία των ISP και των MSS και σκοπός τους θα είναι η συλλογή και κατεύθυνση του διαμεταφερόμενου φορτίου προς τα Κέντρα Ανάσχεσης, όπου και θα γίνεται σε εθνικό επίπεδο η αξιολόγησή τους. Οι Θύρες Ανάσχεσης θα μπορούν να «διαβάζουν» κάθε είδος πρωτοκόλλου επικοινωνιών, επιτυγχάνοντας την «ανάσχεση» στο «κέλυφος» της διαμεταφο-

ράς των δεδομένων –για παράδειγμα, στο επίπεδο του ICP/IP– έτσι ώστε να μην επηρεάζεται η ανάγνωση των δεδομένων από το είδος της γραμμής ή άλλους παράγοντες. Όσον αφορά στο Internet, τα e-mail είναι εκείνα που θα ελέγχονται στο σύνολό τους, καθώς και τα sites που περνούν στο Διαδίκτυο πριν καταλήξουν σε κάποιον Server.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η παγίδευση της κινητής τηλεφωνίας. Οι επικοινωνίες φωνής είναι ουσιαστικά διαφανείς στα συστήματα παρακολούθησης, ενώ το σύστημα γεωγραφικού εντοπισμού του χρήστη που ενυπάρχει στα δίκτυα κινητής τηλεφωνίας ώστε να κατευθύνεται το εισερχόμενο μήνυμα στη συσκευή, εκεί που τυχαίνει να βρίσκεται κάθε φορά ο χρήστης της, δημιουργεί ένα τοπολογικό αρχείο· κάθε συσκευή τηλεφώνου είναι ταυτόχρονα και μια μικρή συσκευή εντοπισμού του χρήστη. Έτσι, οι αρχές ασφαλείας μπορούν να έχουν μέσω των παροχέων υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας έναν αληθινό χάρτη των μετακινήσεων του κάθε χρήστη. Η ελβετική αστυνομία, για παράδειγμα, σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας *Sonntag Zeitung*, χρησιμοποίησε τα αρχεία της Swisscom για να αναλύσει τις μετακινήσεις ενός εκατομμυρίου συνδρομητών της για διάστημα ενός έτους.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το κόστος αυτής της υπηρεσίας είναι αρκετά υψηλό. Ενδεικτικά, αναφέρουμε ότι ένα αντίστοιχο με τα παραπάνω σύστημα παρακολούθησης κινητής τηλεφωνίας στη Γερμανία κόστισε περισσότερα από 4 δισ. ευρώ, χωρίς ποτέ να γνωστοποιηθεί η πηγή της χρηματοδότησης! Οι επικρίσεις για το πρόγραμμα Enfopol-98 είναι ήδη πολλές και επικεντρώνονται κυρίως στο υψηλό κόστος. Δεν πρόκειται εδώ για αναθεώρηση ή εκσυγχρονισμό κάποιας νομοθεσίας, αλλά για τη διείσδυση των υπηρεσιών

ασφαλείας, από μια στεγανή πίσω πόρτα, στα δίκτυα τηλεπικοινωνιών. Πρόκειται για την πλήρη κατάργηση της ιδιωτικής σφαίρας που ορίζεται από τη δυνατότητα να μιλά κανείς, γνωρίζοντας ότι δεν τον ακούει παρά μόνο ο συνομιλητής του.

Η Ευρωβουλή έδωσε από τον Σεπτέμβριο του 1998, αθόρυβα, την άδεια, προετοιμάζοντας το έδαφος για την εφαρμογή νέων νομοθεσιών, που επιτρέπουν στις εθνικές αστυνομίες να παρακολουθούν τις ιδιωτικές επικοινωνίες χωρίς προγενέστερη δικαστική άδεια. Το σύνολο των ψηφιακών τηλεπικοινωνιών, δηλαδή το Internet και οι υπηρεσίες κινητής τηλεφωνίας, τέθηκε υπό παρακολούθηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση, ύστερα από μακρόχρονη διαδικασία μυστικών διαβουλεύσεων με τις "έμπειρες" αμερικανικές υπηρεσίες, χωρίς καμιά διαφάνεια και ερήμην φυσικά της λαϊκής βούλησης.

Οι λεπτομέρειες αυτής της εξαιρετικά σημαντικής εξέλιξης, που πλήττει καίρια τις ατομικές ελευθερίες, περιγράφονται σε ένα απόρρητο έγγραφο 40 σελίδων. Στο έγγραφο αυτό με την προσυπογραφή όλων των χωρών-μελών της Ε.Ε. –και της Ελλάδας φυσικά– τίθενται οι βάσεις μιας ευρύτερης διατλαντικής συνεργασίας στον τομέα των παρακολουθήσεων των επικοινωνιών και αποτελεί ένα «μνημόνιο κατανόησης» μεταξύ Ε.Ε., ΗΠΑ, Καναδά, Νέας Ζηλανδίας και Νορβηγίας, που επιτρέπει σε πραγματικό χρόνο την παρακολούθηση ηλεκτρονικής αλληλογραφίας και τηλεφωνικών δορυφορικών δικτύων – όπως τα Iridium και Globalstar. Η ειρωνεία είναι ότι δύο μήνες πριν την προώθηση της πολυεθνικής συνεργασίας κατά το γράμμα του Enfopol-98, η Ευρωπαϊκή Ένωση ανησυχούσε για το θέμα του απορρήτου των ιδιωτικών επικοινωνιών και συζητούσε την υπόθεση

του παγκόσμιου δικτύου Echelon, δεσμευόμενη να εκδώσει αναλυτική έκθεση επί των παρενεργειών του Echelon, που από το 1998 πραγματοποιεί πλέον παρακολουθήσεις αναλογικών τηλεπικοινωνιακών συστημάτων υπό την εποπτεία της Αμερικανικής υπερμυστικής υπηρεσίας του πλανήτη, της NSA.

Η Ευρωπαϊκή ανησυχία είχε προκύψει με καθυστέρηση μιας δεκαετίας, στα τέλη του 1998, όταν υπήρξαν ενδείξεις ότι στις "κεραίες" του Echelon είχαν παγιδευτεί οι συνομιλίες μη στρατιωτικών ευρωπαϊκών στόχων, κυρίως μεγάλων επιχειρηματικών παραγόντων ή ιδιωτών με «πολιτικό ενδιαφέρον» για τις μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ. Χωρίς να δοθεί δημοσιότητα, η Ε.Ε. ανέθεσε στην Omega Foundation, μια εταιρεία ειδικών υπηρεσιών με έδρα το Μάντσεστερ, να συντάξει ένα συνοπτικό κείμενο για την «Εκτίμηση των επιπτώσεων από την τεχνολογία πολιτικού ελέγχου».

Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι, σύμφωνα με τις επισημάνσεις της συνοπτικής έκθεσης της Omega Foundation, που συζητήθηκαν κεκλεισμένων των θυρών στην Ε.Ε. τον Σεπτέμβριο του 1998, το σχέδιο Enfopol αποτελεί «εξευρωπαϊσμένη» μορφή του παγκόσμιου, αναλογικής τεχνολογίας, δικτύου Echelon, δεδομένου ότι η σημερινή ανάπτυξη των ψηφιακών δικτύων επικοινωνίας απαιτεί αντίστοιχα εξελιγμένο δίκτυο παρακολούθησης.

Η Παγκοσμιοποίηση του Φακελώματος

Σύμφωνα με την Εθνική Επιτροπή Πληροφοριών και Ελευθεριών της Γαλλίας (CNIL), το 22% έως 37% των πληροφοριών που περιέχονται στο αρχείο STIC της αστυνομίας εί-

ναι λανθασμένες. Ωστόσο, επειδή οι τεχνικές φακελώματος παρουσιάζονται ως «ανώδυνα μέτρα», οι πολίτες έχουν την τάση να τις αποδέχονται ως αναπόφευκτες διατυπώσεις! Είναι όμως λογικό αυτό;

Η πόλη της Βοστώνης (ΗΠΑ) η οποία είναι και ένα από τα κέντρα όπου πραγματοποιούνται οι πλέον εξελιγμένες έρευνες στον τομέα της βιντεο-επιτήρησης, προχώρησε σε μια θεαματική ενέργεια εγκαταλείποντας αυτή την πολιτική. Το αεροδρόμιό της (από το οποίο είχαν ξεκινήσει οι 10 από τους 17 τρομοκράτες της 11ης Σεπτεμβρίου) ανέστειλε την πειραματική εφαρμογή της αναγνώρισης προσώπων με τη βοήθεια κάμερας: οι 40 εθελοντές αναγνωρίστηκαν μονάχα στο 60% των περιπτώσεων! Λίγο καιρό πριν, η αστυνομία της Τάμπα (Φλόριντα-ΗΠΑ) είχε αναστείλει την εφαρμογή ανάλογου προγράμματος.

Εξαιτίας του πλήθους των λαθών (συλλήψεις αθώων, μη εντοπισμός των πραγματικά επιθετικών πράξεων, μη αναγνώριση των φακελωμένων προσώπων) έχουν καταργηθεί, εδώ και πολλά χρόνια, πολλά συστήματα αυτού του είδους. Όπως παρατηρεί ο υπεύθυνος μιας αμερικανικής οργάνωσης για την προστασία των δημοκρατικών δικαιωμάτων: «Μπορεί η ιδέα αυτή να είναι λανθασμένη και η αναγνώριση με βάση τα χαρακτηριστικά του προσώπου να αποδειχθεί η εκδοχή του 21ου αιώνα για τον ανιχνευτή ψεύδους. Ωστόσο, πολλοί από τους υποστηρικτές αυτής της τεχνικής ισχυρίζονται εδώ και δεκαετίες ότι μια μέρα θα αποδώσει».

Πράγματι, οι παράμετροι με βάση τις οποίες αναγνωρίζεται ένα πρόσωπο (γραμμές του άνω τμήματος, κόγχες των ματιών, ζυγωματικά, θέση μύτης και ματιών στο πρόσωπο) δεν υπακούουν σε σταθερά κριτήρια. Ο αριθμός των χαρακτηριστικών που διαφοροποιούν ένα άτομο είναι υπερβολι-

κά μεγάλος. Το πλήθος λοιπόν των παραμέτρων εμποδίζει την επίτευξη ενός ικανοποιητικού επιπέδου απόδοσης. Η αποτελεσματικότητα της μεθόδου φαίνεται ότι συνίσταται στον φόβο που προκαλεί η απειλή της αναγνώρισης στην κοινή γνώμη. Αυτό συμβαίνει στην περίπτωση του συστήματος "Basel" που εγκατέστησαν οι Ισραηλινοί σε δρόμο της Γάζας. Συνδυάζει δυο αβέβαιες τεχνολογίες με αβέβαια αποτελέσματα: την αναγνώριση των γεωμετρικών χαρακτηριστικών του χεριού και του προσώπου, για να ελέγχονται με κάμερα και με κάρτα με μικροτσίπ οι 30 χιλιάδες Παλαιστίνιοι που περνούν καθημερινά για να πάνε στη δουλειά τους.

Μεταξύ άλλων, οι ενστάσεις συνίστανται στο γεγονός ότι όσο μεγαλύτερος είναι ο αριθμός των ατόμων που θεωρούνται ύποπτοι, τόσο μειώνονται οι πιθανότητες να εντοπιστεί ένα άτομο! Με παρόμοιο τρόπο η Walt Disney, για να εμποδίσει τους πελάτες της να δανείζουν στους φίλους τους την κάρτα ελευθέρας εισόδου που έχουν αγοράσει, σκοπεύει να ελέγχει τους κατόχους της κάρτας με ένα σύστημα που στηρίζεται στην αναγνώριση των γεωμετρικών χαρακτηριστικών δύο δακτύλων τους. Ακόμα πιο χαρακτηριστική είναι η παραληρηματική θεωρία του Αμερικανού νευρολόγου Λάρι Φάργουελ –αγαπημένου παιδιού της CIA και του FBI– σύμφωνα με την οποία θα μπορούμε στο εξής να αναγνωρίσουμε τις προθέσεις ενός ατόμου εξετάζοντας τις εικόνες που προκύπτουν από μια τομογραφία της εγκεφαλικής δραστηριότητάς του (brain fingerprinting).

Θα αντιτάξει κανείς ότι υπάρχουν δοκιμασμένα συστήματα ελέγχου, όπως τα δακτυλικά αποτυπώματα. Όμως, οι ειδικοί γνωρίζουν καλά –αν και δεν το πολυδιαφημίζουν– ότι δεν είναι αλάνθαστα! Αρκεί να αναφέρουμε κάποιες πε-

ριπτώσεις: ηλικιωμένοι, ορισμένες ασιατικές πληθυσμιακές ομάδες, χειρωνακτικά εργαζόμενοι δεν μπορούν να φακελωθούν με αυτά τα αποτυπώματα. Μόνο και μόνο για λόγους εντυπωσιασμού οι αστυνομικές εξουσίες –ιδιωτικές ή δημόσιες– κατέφευγαν ανέκαθεν στη χρήση πρωτοποριακής τεχνικής, ακόμα και όταν αυτή δεν λειτουργούσε αποτελεσματικά. Αυτό συμβαίνει και στην περίπτωση των αποκαλούμενων βιομετρικών ελέγχων οι οποίοι συνδυάζουν την κλασική μέθοδο αναγνώρισης των δακτυλικών αποτυπωμάτων με την αναγνώριση διαφόρων άλλων χαρακτηριστικών: κόρη του ματιού, σχήμα χεριού.

Η σημερινή εξάπλωσή τους συνδέεται με την αποδοχή τους από τον κόσμο! Χαρακτηριστική περίπτωση αποτελεί το πρόγραμμα Inpass (Immigration and Naturalization Service Passenger Accelerated Service System), το οποίο απαλλάσσει όσους ταξιδεύουν συχνά από τις διαδικασίες ελέγχου της ταυτότητάς τους στα διεθνή αεροδρόμια του Λος Άντζελες, του Μαϊάμι, του Νιούαρκ, του Νιου Τζέρσεϊ, της Νέας Υόρκης, της Ουάσινγκτον, του Τορόντο και του Βανκούβερ.

Δεν πρέπει, βέβαια, να πιστεύουμε ότι ο έλεγχος των ατόμων αφορά μονάχα την επιτήρηση ή την επιβολή κυρώσεων. Αντίθετα, το ευρύ κοινό γοητεύεται περισσότερο από τεχνικές προτάσεις που επιτρέπουν την εξάλειψη κάθε προβλήματος στη βάση του. Για παράδειγμα, για να δικαιολογήσουν τις δαπάνες για την ανάπτυξη ενός αυτοματοποιημένου συστήματος οδήγησης και για τον περιορισμό της δυνατότητας λήψης ατομικών αποφάσεων στην οδήγηση, η οποία θεωρείται σημαντική πηγή λαθών και ατυχημάτων, οι αρχές επιχειρούν να διεγείρουν το συναίσθημα: το αποστομωτικό επιχείρημα για την ανάπτυξη των έξυπνων συ-

στημάτων μεταφοράς (STI) που προβλέπουν τον τηλεχειρισμό των οχημάτων (σχέδιο Cybercar) είναι οι 41.000 νεκροί τον χρόνο στους ευρωπαϊκούς δρόμους! Στις ΗΠΑ ετοιμάζουν ήδη το AHS (Automated Highway Systems). Το ίδιο συμβαίνει και στην Ιαπωνία, ενώ στη Γαλλία το πρόγραμμα Arcor προτείνει μια μεγάλη ποικιλία συστημάτων που κυμαίνονται από την προειδοποίηση για κίνδυνο ως την πλήρη ανάλυση του ελέγχου του οχήματος.

Διαχείριση της... «Ευημερίας»

Το ενδιάμεσο στοιχείο ανάμεσα στο κοινό και τους θεσμούς είναι οι "επαγγελματίες". Για παράδειγμα, ο αστυνομικός είναι ευαίσθητος στο επιχείρημα ότι οι τεχνικές καταστολής είναι πλέον τόσο ήπιες που επιτρέπουν στο επάγγελμά του να μετατραπεί σε ένα "ουδέτερο" στοιχείο. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Taser X26, το οποίο επιτρέπει την εξουδετέρωση του απείθαρχου ατόμου «χωρίς να πάθει κακό». Υποστηρίζεται ότι αυτό το ελαφρύ όπλο που χρησιμοποιείται ήδη σε 41 χώρες θα είναι το όπλο του 21ου αιώνα: εκτοξεύει σε απόσταση 6 μέτρων και με ταχύτητα 50 μ./δευτ. δύο ταινίες που μπήγονται στο σώμα –ή στα ρούχα– και διοχετεύουν ηλεκτρικό ρεύμα 1,5 μιλιαμπέρ, το οποίο αποσυντονίζει το κεντρικό νευρικό σύστημα και διακόπτει την επικοινωνία του εγκεφάλου με τους μυς. Τα πυρά αυτού του όπλου δεν προκαλούν βλάβες στην υγεία.

Ο έλεγχος ως ιδεολογία εξαπλώνεται με γρήγορο ρυθμό μιμητικά, με μια τεχνικοστρατιωτική επανακωδικοποίηση της κοινής ζωής. Για παράδειγμα, σε έναν μεγάλο σιδηροδρομικό σταθμό που κυριαρχούν περίπολοι και μηνύματα

που καλούν σε επαγρύπνηση για την αποτροπή τρομοκρατικών χτυπημάτων, μπαίνει κανείς σε ένα φαρμακείο όπου πέντε υπάλληλοι περιμένουν πίσω από τον πάγκο τους τον πελάτη, ο οποίος παρακολουθείται από κάμερα και βομβαρδίζεται από ηχητικά μηνύματα του τύπου: «Να παρακολουθείτε την αρτηριακή σας πίεση. Να παρακολουθείτε το βάρος σας». Η ομοιότητα των τρόπων ελέγχου του κοινωνικού και του ιδιωτικού χώρου έχει γίνει τόσο εμφανής που φτάνει στο σημείο να αναρωτηθεί κανείς εάν είναι η στρατιωτικοποιημένη αστυνομία που προσπαθεί να κυριαρχήσει στην καθημερινή ζωή, χρησιμοποιώντας το εκβιαστικό δίλημμα της τρομοκρατίας, ή αν, αντιθέτως, έχει αρχίσει να κυριαρχεί στο σύνολο των ανθρωπίνων σχέσεων ένα μοντέλο διαχείρισης της κοινωνικής ευημερίας.

Η Δύναμη του Κινητού

Σε συνδυασμό με τις προόδους της τηλε-επιτήρησης, των ραντάρ και των ηλεκτρονικών εγκεφάλων που εγκαθίστανται στα αυτοκίνητα και του συστήματος GPS, αυτό μπορεί να οδηγήσει στο εξής σενάριο: Κλέβουν το αυτοκίνητό σας στην άλλη άκρη της Γης. Ενημερώνεστε αμέσως και το εντοπίζετε χρησιμοποιώντας το κινητό σας τηλέφωνο. Παίζοντας με το πληκτρολόγιό του, αναλαμβάνετε τον έλεγχο του αυτοκινήτου σας, το οδηγείτε εξ αποστάσεως σαν να παίζετε βιντεοπαιχνίδι και το κατευθύνετε προς το αστυνομικό τμήμα της περιοχής, το οποίο και ενημερώνεται σε πραγματικό χρόνο χάρη στη δορυφορική σύνδεση. Επιπλέον, μπορείτε να στείλετε μια ισχυρή ηλεκτρική εκκένωση στα "πισινά" του κλέφτη (αυτό το σύστημα έχει δημιουργη-

θεί για τα ταξί και θεωρείται ήδη κλασικό σε ορισμένες χώρες), έτσι ώστε να παραδοθεί αδιαμαρτύρητα στους αστυνομικούς όταν θα ξεμπλοκάρετε από μακριά τις πόρτες του αυτοκινήτου σας!

Ωστόσο, μπορεί κανείς να φανταστεί ένα διαφορετικό σενάριο: είστε πολιτικός αντιφρονών και ένα βράδυ που επιστρέφετε από μια πολιτική συγκέντρωση, το αυτοκίνητό σας –όσο κι αν προσπαθείτε γυρνώντας το τιμόνι– δεν στρίβει για να ακολουθήσει το δρομολόγιο που θα σας πάει σπίτι, αλλά σας παρασύρει προς μια μακρινή λεωφόρο και σταματά μπροστά σε ένα υπόστεγο. Οι πόρτες του αυτοκινήτου σας αρνούνται να ανοίξουν μέχρι τη στιγμή που κάποιοι κουκουλοφόροι θα σας βγάλουν βίαια έξω και θα σας σύρουν σε μια τεράστια αίθουσα, άδεια και καλυμμένη σε όλη την επιφάνεια με πλακάκια, όπου θα συναντήσετε εκατοντάδες ομοιοπαθείς συντρόφους σας ή συμπαθούντες την υπόθεσή σας (το ίδιο, βέβαια, μπορεί να συμβεί σε κάποιον επιχειρηματία ή ανώτατο κρατικό λειτουργό κ.ο.κ.). Δεν τολμάμε να φανταστούμε τη συνέχεια. Ωστόσο, υπάρχουν ήδη τεράστιες αίθουσες αυτού του τύπου στα προάστια του Παρισιού, έτοιμες να δεχθούν πλήθη «παρανόμων» που συλλαμβάνονται μαζικά – για παράδειγμα, κατά τη διάρκεια απαγορευμένων ή βίαιων διαδηλώσεων. Με την ευκαιρία, θυμόμαστε ότι έχουν ήδη κατασκευαστεί κανόνια ήχου που μπορούν να ξαπλώσουν στο έδαφος πλήθος κόσμου, κουφαίνοντάς τον ταυτόχρονα.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι, ακόμα και στις περιπτώσεις όπου αποδεικνύεται ότι αυτές οι τεχνικές ελέγχου έχουν υψηλή αποτελεσματικότητα (όπως οι μέθοδοι σκαναρίσματος, ηλεκτρονικής επεξεργασίας και διασταυρώσεως στοιχείων και ενδείξεων που χρησιμοποιήθηκαν από τη βρετα-

νική αστυνομία για να συλληφθούν Ιρλανδοί εθνικιστές και κατ' επέκταση για να ανακαλυφθούν τα μέλη τρομοκρατικής οργάνωσης), αυτό φαίνεται να οφείλεται σε συνδυασμό μεθόδων, όπου η απανθρωπιά αποκτά ολοένα μεγαλύτερο μερίδιο. Γνωρίζουμε ότι ένας σχεδόν ακαταμάχητος τρόπος για την απόσπαση ομολογίας «χωρίς βία» είναι η στέρηση των αισθήσεων (λευκό κελί). Αυτή η μέθοδος, η οποία δεν συγκαταλέγεται στα βασανιστήρια, στην πραγματικότητα είναι βασανιστήριο, και μάλιστα φρικτό. Χρησιμοποιείται δε από τον αμερικανικό στρατό ενάντια στους αιχμαλώτους του Γκουαντανάμο (Κούβα). Συνεπώς, ο "επιστημονικός έλεγχος" των πληθυσμών δεν θα αποτελέσει ποτέ ένα είδος σύγχρονης προσαρμογής της δημοκρατίας, όπως πολλοί άνθρωποι ήταν έτοιμοι να πιστέψουν, αγανακτισμένοι από την ανασφάλεια που επικρατεί σήμερα.

Ο Μεγάλος Εφιάλτης

Όσοι πιστεύουν ότι η τεχνολογία δεν πραγματοποιεί μόνο όνειρα αλλά διεγείρει και εφιάλτες, έχουν ακόμη έναν λόγο να επιμένουν σε αυτό: το τσιπάκι Rfid! Το νέο επίτευγμα της πληροφορικής που υπόσχεται την ανάπτυξη ενός αόρατου αλλά πανίσχυρου δικτύου πλήρους εξατομικευμένης παρακολούθησης των απλών και καθημερινών δραστηριοτήτων ενός σύγχρονου ανθρώπου – συναλλαγές, αγορές, ταξίδια, μετακινήσεις, ψυχαγωγία, υγεία.

Τα τσιπάκια Rfid βαφτίστηκαν έτσι από τα αρχικά των λέξεων *Radio Frequency Identification*. Και είναι ακριβώς αυτό: τσιπ που διεγείρονται από συγκεκριμένη ραδιοσυχνότητα και "απαντούν" σε αυτήν, μεταδίδοντας μια άλλη. Χωρίς

μπαταρίες, μια και η απαιτούμενη ενέργεια προκύπτει από την ίδια τη ραδιοσυχνότητα που το διεγείρει, το Rfid αποτελεί μια εξαιρετικά ασφαλή μέθοδο ταυτοποίησης! Καθένα από αυτά μεταδίδει μόνο μία ταυτότητα, που αντιστοιχεί στο συγκεκριμένο αντικείμενο στο οποίο έχει εμφυτευτεί.

Η αλήθεια είναι ότι η τεχνολογία των Rfid δεν είναι και τόσο νέα. Εφευρέθηκαν το 1969, καταχωρήθηκαν με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας το 1973, αλλά μόλις τώρα αποκτούν το μεγάλο πλεονέκτημα της μείωσης του κόστους κατασκευής τους. Τα τσιπ Rfid κοστίζουν σήμερα μισό δολάριο – κόστος, όμως, που συνεχώς πέφτει. Οι ενδιαφερόμενοι περιμένουν να φτάσει τα 5 σεντς το ένα, οπότε και θα προχωρήσουν στην πλήρη εφαρμογή τους. Θα είναι η ημέρα που θα περάσουν στην ιστορία οι γνωστοί γραμμωτοί κώδικες (barcodes) που σήμερα βρίσκονται πάνω στις συσκευασίες των προϊόντων.

Γιατί Rfid τη στιγμή που υπάρχουν barcodes; Επειδή τα τσιπάκια έχουν τη δυνατότητα να επιστρέφουν πληροφορίες σε έναν δέκτη. Σήμερα, στις ΗΠΑ χρησιμοποιούνται ήδη Rfid σε "έξυπνες" πιστωτικές κάρτες, στην καταγραφή εμπορευμάτων στα λιμάνια, στην ταυτοποίηση αποσκευών των επιβατών της αεροπορικής εταιρείας Delta, σε κοντέινερ με στρατιωτικό υλικό που αποστέλλει το αμερικανικό υπουργείο Άμυνας σε 40 χώρες-αποδέκτες, ακόμη και σε υποδόριες εφαρμογές σε γάτες και σκύλους που φέρουν «ηλεκτρονική ταυτότητα». Η Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα, μάλιστα, μελετά την εμφύτευσή τους στα ευρώ, η Michelin στα ελαστικά αυτοκινήτων, οι κατασκευαστές των κινητών τηλεφώνων στις συσκευές τους, οι τράπεζες στις πιστωτικές τους κάρτες, οι δημόσιες υπηρεσίες στα έγγραφά τους, στις ταυτότητες, στα διαβατήρια, στα διπλώματα.

Η κορύφωση; Η ιδέα της Applied Digital Solutions να ρίξει στην αγορά το τσιπάκι Rfid με την ονομασία Ven-Chip, το οποίο εμφυτεύεται σε ανθρώπους που «χρειάζονται παρακολούθηση» – π.χ. ασθενείς με Αλτσχάιμερ.

Έτσι, ανοίγει ο κύκλος του εφιάλτη: η προσωποποίηση των σημερινών καταγραφών. Και αυτό, επειδή τα τσιπάκια Rfid δεν θα τοποθετούνται μόνο στη συσκευασία, αλλά και στο ίδιο το προϊόν. Καμιά νομοθεσία δεν υποχρεώνει τον προμηθευτή να αναγράφει πάνω στο προϊόν την ύπαρξη του τσιπ Rfid και παράλληλα ο αγοραστής δεν μπορεί να το εντοπίσει, ώστε να το εξουδετερώσει. Και επειδή τα Rfid απαντούν σε όποια ραδιοσυχνότητα τα ρωτά, τίποτα δεν εμποδίζει τον «Μεγάλο Αδελφό» να φορέσει ακουστικά...

Το... 1984

Το 2003 συμπληρώθηκαν εκατό χρόνια από τη γέννηση του Τζορτζ Όργουελ, συγγραφέα του βιβλίου *1984*, ο οποίος περιέγραψε μια εφιαλτική κοινωνία με πολίτες υπό διαρκή παρακολούθηση. Είναι, άραγε, σύμπτωση ότι σήμερα στις ΗΠΑ, πολιτικοί αναλυτές, δικηγόροι και οργανισμοί ανθρωπίνων δικαιωμάτων επισημαίνουν ότι η χώρα ολισθαίνει προς αυτή την κατεύθυνση; Το πιο πρόσφατο γεγονός που σήμανε συναγερμό στους υπερασπιστές των κοινωνικών δικαιωμάτων ήταν η δημοσιοποίηση ενός νέου προγράμματος του Πενταγώνου, το οποίο αναπτύσσει τεχνολογία για δημιουργία μιας τεράστιας τράπεζας πληροφοριών που θα περιέχει προσωπικά δεδομένα, από τον τρόπο που περπατάει κάποιος (κυριολεκτικά) μέχρι τον τρόπο που ψωνίζει, το πού πηγαίνει διακοπές και τι φάρμακα παίρνει!

Στόχος είναι να αναγνωρίζεται ένα άτομο από απόσταση 150 μέτρων, από τον τρόπο που κινείται ή ακόμα και από τη σκιά του! Στην ανάπτυξη της εν λόγω τεχνολογίας συμμετέχουν δύο μεγάλα αμερικανικά πανεπιστήμια (Georgia Institute of Technology και Carnegie Mellon University), που μπορούν να αναγνωρίσουν άτομα με ποσοστό επιτυχίας 90% μέσα στο εργαστηριακό τους περιβάλλον! Ο άνθρωπος που έχει αναλάβει την εποπτεία του προγράμματος δεν είναι άλλος από τον ναύαρχο Τζοιν Ποιντέξτερ, περισσότερο γνωστό από την ανάμειξή του στο σκάνδαλο Ιράν-Κόντρας επί προεδρίας Ρίγκαν και πρώην προϊστάμενο του διαβόητου Όλιβερ Νορθ.

Αναστατωμένα μέλη του αμερικανικού Κογκρέσου απαίτησαν επειγόντως εξηγήσεις από το Πεντάγωνο, που έστειλε ένα πόρισμα 102 σελίδων επί του θέματος, αλλάζοντας την ονομασία του προγράμματος από «Συνολική Πληροφοριακή Επαγρύπνηση» (*Total Information Awareness*) σε «Τρομοκρατική Πληροφοριακή Επαγρύπνηση» (*Terrorist Information Awareness*)! «Το όνομα μπορεί να άλλαξε, αλλά είναι σαφές ότι οι αρχιτέκτονες του αρχικού προγράμματος ακόμα επιδιώκουν να αναλύουν τη συμπεριφορά με εξονυχιστικούς ελέγχους ατόμων, σε απλούς, νομοταγείς Αμερικανούς, χωρίς την προστασία που έχουν οι ύποπτοι ενός εγκλήματος», δήλωσε θορυβημένος ο γερουσιαστής Ρον Γουάιντεν, που απαίτησε να βγει πόρισμα και νέα νομοθεσία για την προστασία της ελευθερίας των πολιτών.

Και παρόλο που το σχετικό πρόγραμμα του Πενταγώνου μοιάζει να έχει τεθεί υπό τον έλεγχο του Κογκρέσου, μια άλλη, ελάχιστα γνωστή υπηρεσία που ιδρύθηκε επί προεδρίας Κλίντον (Advanced Research and Development Activity) αναπτύσσει τεχνολογία για τη CIA και άλλες ομοσπον-

διακές υπηρεσίες σχεδόν ανενόχλητη. Παράλληλα, εσωτερική έρευνα στο αμερικανικό υπουργείο Δικαιοσύνης αποκάλυψε ότι ξένοι υπήκοοι που ζουν στις ΗΠΑ κρατούνται από τις Αρχές για μεγάλα χρονικά διαστήματα χωρίς να γνωρίζουν για τι κατηγορούνται, σε απάνθρωπες συνθήκες. Το πόρισμα του γενικού επιθεωρητή του υπουργείου, Γκλεν Φάιν, υποστήριζε ότι ορισμένοι κρατούμενοι ήταν σε διαρκή απομόνωση, φορώντας συνεχώς χειροπέδες, ενώ στα κελιά τους υπήρχε φως μέρα και νύχτα. Θα μπορούσε, άραγε, κανείς να ξεγελάσει το σύστημα, όπως μάταια προσπάθησε ο ήρωας του Όργουελ στο βιβλίο *1984*; Ένας από τους επιστήμονες που αναπτύσσουν τη νέα τεχνολογία παραδέχθηκε ότι μια γυναίκα που άλλαζε τα απλά της παπούτσια με στρατιωτικές μπότες θα μπορούσε να μπερδέψει το πρόγραμμα αναγνώρισης πολιτών από το περπάτημά τους. Προβλέπονται πολλές στρατιωτικές αρβύλες στις γυναικείες (και όχι μόνο) γκαρνταρόμπες πολύ σύντομα!

Οι δημόσιες σχέσεις των πολυεθνικών εταιρειών

«Με δεδομένο ότι οι πολυεθνικές αντιμετωπίζονται από το κοινό και τα Μέσα Ενημέρωσης ως κύριοι ένοχοι για τις αρνητικές συνέπειες της παγκοσμιοποίησης, είναι προς το συμφέρον των εταιρειών να αφιερώσουν ορισμένους πόρους τους για να εξηγήσουν δημοσίως, στον καταναλωτή και σε όλες τις χώρες, τις εν δυνάμει ωφέλειες από τη φιλελευθεροποίηση. Πρέπει επίσης να παίξουν πιο δημιουργικό ρόλο, αναφορικά με την επιδείνωση των κοινωνικοοικονο-

μικών συνθηκών στις αναπτυσσόμενες χώρες (σε σχέση με τις εργασιακές συνθήκες, το περιβάλλον και την εκπαίδευση). Επιπλέον, οι εταιρείες πρέπει να συμμετάσχουν πιο αποτελεσματικά στη διαδικασία λήψης αποφάσεων στην Ευρωπαϊκή Ένωση».

(απόσπασμα από έκθεση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, 22/4/2000)

Οι πολυεθνικές εταιρείες δίνουν τον αγώνα του επηρεασμού της πολιτικής εξουσίας, των Μέσων Ενημέρωσης και της Κοινής Γνώμης, με τα εξής όπλα:

Πρώτο όπλο τους τα *Think Tanks* (δεξαμενές εγκεφάλων). Οι πολυεθνικές χρηματοδοτούν άμεσα ή έμμεσα «δεξαμενές σκέψης» φιλικές προς αυτές, που με σωρεία εκθέσεων, βιβλίων, σεμιναρίων, συνεδρίων, λόμπι κ.λπ. επηρεάζουν τους διαμορφωτές της κοινής γνώμης (δημοσιογράφους, τεχνοκράτες, ακαδημαϊκούς κ.λπ.) και κατευθύνουν τις πολιτικές των κυβερνήσεων και των διεθνών οργανισμών προς όφελός τους. Το τι είναι προς συζήτηση, με ποιες προτεραιότητες διαμορφώνεται η δημόσια ατζέντα, τι θεωρείται "πρέπον" για την οικονομία και τι όχι, συχνά έχει αθόρυβα αλλά αποτελεσματικά καθοριστεί από αυτές τις «δεξαμενές σκέψης». Στις ΗΠΑ κλασικές περιπτώσεις αποτελούν το *American Enterprise Institute* και το *Heritage Foundation*, καθώς και εκατοντάδες άλλα παρόμοια. Στην Ευρώπη, στο ίδιο πλαίσιο, κινείται το *Κέντρο Ευρωπαϊκής Πολιτικής*, με έδρα τις Βρυξέλλες, το οποίο έχει ισχυρούς χρηματοδότες από τον ιδιωτικό τομέα. Πρόκειται για μια «δεξαμενή σκέψης» με εξαιρετικά μεγάλη επιρροή, η οποία έχει ως βασικό άξονα τη διαμόρφωση της πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με τρόπο που να προσεγγίζει τα συμφέροντα του

επιχειρηματικού κόσμου, ο οποίος άλλωστε αποτελεί και τον κύριο πελάτη του Κέντρου.

Οι εταιρείες δημοσίων σχέσεων αναλαμβάνουν (πολυεθνικές και οι ίδιες) να συμβουλεύουν τις πολυεθνικές-πελάτες τους για το προφίλ τους, για τις καμπάνιες που πρέπει να διεξάγουν ώστε να κερδίζουν τη συμπάθεια της κοινής γνώμης, αλλά, κυρίως, για την αφανή εκστρατεία δυσφήμισης των όποιων αντιπάλων. Οι προτιμήσεις των πολυεθνικών στρέφονται στην Burson-Marsteller, τη μεγαλύτερη εταιρεία δημοσίων σχέσεων του κόσμου, που υπερηφανεύεται πως είναι ο κατ' εξοχήν διαμορφωτής συνειδήσεων. Είναι αυτή που, μεταξύ άλλων, χειρίστηκε, σε επίπεδο δημοσιότητας, δύο μεγάλες καταστροφές: το ατύχημα στο εργοστάσιο της Union Carbide, στη Μομπάλ της Ινδίας, και την πετρελαιοκηλίδα στην Αλάσκα, που προκλήθηκε από το πλοίο της πολυεθνικής πετρελαίου Exxon. Είναι η ίδια που στην Ευρώπη είχε αναλάβει, για λογαριασμό του *EuropaBio* (του Συνδέσμου των Ευρωπαϊκών Εταιρειών Βιοτεχνολογίας), να εξανεμίσει τον φόβο της κοινής γνώμης και των αρμοδίων στα κοινοτικά όργανα για τη βιοτεχνολογία.

Η συμμετοχή σε οργανισμούς-ομπρέλες, που εκφέρουν έναν «σύγχρονο και φωτισμένο» λόγο, αποτελεί το διαβατήριο και το συγχωροχάρτι για μια πολυεθνική που διαπράττει διάφορα εγκλήματα. Στο πλαίσιο αυτό έχουν δημιουργηθεί οργανώσεις που δήθεν έρχονται σε αντιπαράθεση με τις εταιρείες, καθώς και άλλες που σκοπό έχουν να προκαλούν σύγχυση στην κοινή γνώμη. Ενδεικτικό παράδειγμα είναι η περίπτωση της «Παγκόσμιας Συμμαχίας για το Κλίμα», η οποία έχει δημιουργηθεί κυρίως από αυτοκινητοβιομηχανίες, χημικές και πετρελαϊκές εταιρείες, καθώς και εταιρείες τροφίμων, με στόχο να προβάλλει την άποψη ότι

το «φαινόμενο του θερμοκηπίου δεν είναι επιστημονικώς τεκμηριωμένο, ότι η γη δεν θερμαίνεται διαχρονικά και ότι συνεπώς δεν χρειάζονται μέτρα περιορισμού των εκπομπών αερίων».

Οι χορηγίες και οι φιλανθρωπίες για τη στήριξη των τεχνών, του αθλητισμού, των ατόμων με ειδικές ανάγκες κ.λπ., είναι επίσης ένα τρικ των πολυεθνικών, οι οποίες ξοδεύουν τεράστια κονδύλια ετησίως γι' αυτόν τον σκοπό. Πρόκειται για επιχειρήσεις "εξαγνισμού" του προφίλ τους στην κοινή γνώμη, για μια σκόπιμη τεχνική χειρισμού της εικόνας τους.

Στην αμερικανική εφημερίδα *Ουάσινγκτον Ποστ*, δημοσιεύτηκε πρόσφατα μια γελοιογραφία που δείχνει την κατάσταση στην οποία έχουν οδηγήσει τους λαούς εκείνοι που πραγματικά κυβερνούν τον κόσμο. Όχι οι κυβερνήσεις, που έχουν και τη μικρότερη ευθύνη – συγκριτικά. Το σκίτσο της γελοιογραφίας χωρίζεται σε τρία οριζόντια τμήματα. Το πρώτο δείχνει πετρελαιοπηγές που εκσφενδονίζουν πηχτό πετρέλαιο στον ουρανό. Η λεζάντα γράφει: «Πάρα πολύ πετρέλαιο». Το δεύτερο τμήμα δείχνει παραφουσκωμένες αποθήκες σιτηρών και η λεζάντα αναγράφει: «Πάρα πολλά σιτηρά». Και το τρίτο τμήμα δείχνει μια ουρά ρακένδυτων ανθρώπων, που περιμένουν να τους διανεμηθεί δωρεάν σούπα, όπου η λεζάντα γράφει: «πάρα πολύ φτώχεια».

Η χειραγώγηση της μάζας: Ιδρύματα και Ινστιτούτα

Προσωπικότητες, ισχυροί του κόσμου, Ιδρύματα και Ινστιτούτα, έχουν τεθεί στη διάθεση των σημαντικότερων Κέντρων Αποφάσεων (Τριμερής Επιτροπή και Λέσχη Μπίλ-

ντερμπεργκ) των πραγματικών κυρίαρχων του πλανήτη. Αρκεί μόνο να αναφέρουμε ότι η Οικογένεια Ροκφέλερ, δηλαδή ο πρόεδρος της Τριμερούς, διαθέτει 97 Ιδρύματα και Ινστιτούτα μόνο στις ΗΠΑ!

Τόσο οι προαναφερόμενες προσωπικότητες (τραπεζίτες, διεθνείς επιχειρηματίες, επιφανείς επιστήμονες κ.ά.), όσο και τα Ινστιτούτα και Ιδρύματα συντάσσουν μυστικές εκθέσεις κάθε μήνα, με αναφορές, πληροφορίες και αναλύσεις για την πολιτική, οικονομική, θρησκευτική, πολιτιστική, στρατιωτική κ.λπ. κατάσταση κάθε χώρας και κάθε κυβέρνησης ξεχωριστά. Όλες αυτές οι εκθέσεις και οι πληροφορίες αναλύονται και πάλι από τα Κεντρικά (τις Γραμματείες κ.ά.) των δύο παγκοσμίων κέντρων και, στη συνέχεια, μοιράζονται στους συνέδρους που θα λάβουν μέρος στις συνεδριάσεις, ανάλογα με την ειδικότητα και την ιδιότητα του καθενός.

Πριν από κάθε συνεδρίαση της Μπίλντερμπεργκ και της Τριμερούς, οι «Γραμματείς» υποχρεούνται να αποστέλλουν στους συνέδρους που θα λάβουν μέρος συνοπτικές εκθέσεις για το ζήτημα της αρμοδιότητας του καθενός. Ταυτόχρονα, αποστέλλεται και η λίστα των θεμάτων που πρόκειται να συζητηθούν.

Για να γίνει κατανοητή η δύναμη των Ινστιτούτων, αρκεί να αναφέρουμε ένα παράδειγμα: οι αρκετά σοβαρές και «επικίνδυνες» ειδήσεις που αφορούν διεθνείς υποθέσεις –όπως η προετοιμασία πολέμου– αποστέλλονται μέσω δορυφόρων στο Ινστιτούτο Tavistock που ασχολείται με τις «ανθρώπινες σχέσεις» (!), το οποίο μοιράζει, κατά βούληση, τις ειδήσεις στα μεγαλύτερα τηλεοπτικά δίκτυα των ΗΠΑ (CNN, CBS, NBC), της Ευρώπης (το βρετανικό BBC), στο πρακτορείο Reuters κ.λπ.!

Μερικά από τα Ινστιτούτα και τα Ιδρύματα που συνεργάζονται άμεσα με την Μπίλντερμπεργκ και την Τριμερή, καθώς και με την κυβέρνηση των ΗΠΑ –οι οποίες έχουν διοριστεί ως η «πρώτη τη τάξει» χώρα στον κόσμο– αναλαμβάνοντας τον ρόλο της εκτέλεσης των αποφάσεων των δυο Κέντρων –με τα ανάλογα ανταλλάγματα φυσικά– είναι τα εξής:

Merle Thomas Corporation
Παίρνει συμβόλαια από το αμερικανικό ναυτικό και διεξάγει αναλύσεις δεδομένων από δορυφόρους.

Brookings Institution
Οι ερευνητικές εργασίες αυτού του Ινστιτούτου σχετίζονται κυρίως με ζητήματα Οικονομίας, Εξωτερικής Πολιτικής και Διακυβέρνησης και αποκαλούνται «Εθνική Ατζέντα». Έχει εκπονήσει τα προγράμματα των προέδρων Κένεντι και Τζόνσον.

Hudson Institute
Ασχολείται με την Άμυνα και τις σχέσεις με τη Ρωσία και τα κράτη που προέκυψαν από τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης. Πουλάει ιδέες για τον στρατό, για καθοδήγηση και έλεγχο πολιτών, προωθεί ιδέες και κατασκευές, έχει βοηθήσει τη NASA στο διαστημικό πρόγραμμα, ετοιμάζει σενάρια πολέμου και συνεργάζεται με ηλεκτρονικές και πολεμικές βιομηχανίες όπως οι Rank, General Electric, IBM, General Motors κ.ά. Οι περισσότερες από τις αμυντι-

κές εργασίες του είναι απόρρητες. Μία από τις εκθέσεις του έχει τον τίτλο *Ισραηλινοαραβικός πυρηνικός πόλεμος* και μια άλλη *Οι έξι βασικές απειλές των θερμοπυρηνικών*.

National Training Laboratories (NTL)

Είναι το κέντρο πλύσης εγκεφάλου το οποίο διδάσκει τρόπους πρόκλησης τεχνητής έντασης και διαφθοράς. Ενώ επίσημα αποδοκιμάζει τον ρατσισμό, εντούτοις συνεργάζεται με την NSA στην προώθηση συγκεκριμένων τεστ, με σκοπό να διδάσκεται ο φυλετικός διαχωρισμός των ανθρώπων από τα σχολικά χρόνια.

Institute for the Future

Το Ινστιτούτο αυτό σχεδιάζει και προσπαθεί να προβλέψει τι θα συμβεί τα επόμενα πενήντα χρόνια. Προβλέπει τις κοινωνικοοικονομικές τάσεις στο μέλλον, ενώ πραγματοποιεί και μελέτες που προορίζονται για την αμερικανική κυβέρνηση, σχετικά με το τι είναι σωστό και τι όχι. Επιπλέον, συνιστά ενέργειες, όπως η απελευθέρωση των αμβλώσεων, η νομιμοποίηση της χρήσης ναρκωτικών, η διδασκαλία ελέγχου γεννήσεων στα σχολεία, η υποχρεωτική καταγραφή των όπλων, η νομιμοποίηση των ομοφυλοφίλων κ.λπ.

Institute for Policy Studies (IPS)

Η επιδότηση αυτού του Ινστιτούτου, προέρχεται, μεταξύ άλλων, από τις οικογένειες Βάρμπουργκ και Ρότσιλντ, τον Φίλιπ Στερν και τον Σάμιουελ Ράμπιν. Στη δημιουργία του εμπλέκονται οι Marcus Raskin και Richard Barnet. Οι δύο

τελευταίοι έλεγχαν τους Μαύρους Πάνθηρες, τον Ντανιέλ Έλσμπεργκ, τον Χ. Χάλπεριν του Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας και το προσωπικό της προεκλογικής καμπάνιας υποψήφιων πολιτικών. Πρόκειται για ένα κέντρο σχεδιασμού και άσκησης εξωτερικής και εσωτερικής πολιτικής. Η επιρροή του IPS στις διαπραγματεύσεις ελέγχου εξοπλισμών ήταν ένας σημαντικός παράγοντας που οδήγησε τον Νίξον να συνάψει τη Συνθήκη Αντιβαλλιστικής Άμυνας (ABM) το 1972, με τη Σοβιετική Ένωση. Το IPS διαθέτει ένα δίκτυο από λόμπι στο Κογκρέσο και παντού, έτσι ώστε να κατευθύνει διάφορες καταστάσεις και να ελέγχει αποφάσεις, επηρεάζοντας γερουσιαστές κ.λπ.

RAND (Research and Development Corporation)

Είναι μια από τις κυριότερες «δεξαμενές εγκεφάλου» και έρευνας, η οποία σίγουρα έχει το μεγαλύτερο κύρος στον έλεγχο της πολιτικής σε όλα τα επίπεδα. Το RAND παρεμβαίνει στο πρόγραμμα ICBM (πύραυλοι) και συνεργάζεται με την αμερικανική κυβέρνηση για τον σχεδιασμό της εξωτερικής πολιτικής, του διαστημικού προγράμματος, της πυρηνικής πολιτικής, εκατοντάδων παραγωγών για τον στρατό, ενώ συνεργάζεται με τη CIA σε προγράμματα σχετικά με την επίδραση των ναρκωτικών στον εγκέφαλο και τον τρόπο χρησιμοποίησής τους. Μερικοί από τους σημαντικότερους πελάτες του είναι η ITT, η AT&T, η IBM, το Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών, η Chase Manhattan Bank (του Ροκφέλερ και της CIA), η Αμερικανική Αεροπορία, το Υπουργείο Ενέργειας και το Υπουργείο Άμυνας. Στα προγράμματα του RAND περιλαμβάνεται και η μελέτη για πρόβλεψη χρόνου και ακρίβειας θερμοπυρηνικού πολέμου.

Stanford Research Institute

Ιδρύθηκε το 1946 για να βοηθήσει τον Ρόμπερτ Άντερσον και την εταιρεία του ARCO (πετρέλαια), ο οποίος είχε τα δικαιώματα άντλησης στο Βόρειο Σλόουπ της Αλάσκας. Η επιχείρηση αυτή ήταν πολύ μεγάλη για τα μέτρα του Άντερσον και έτσι ιδρύθηκε ένα νέο κέντρο για να τη χρηματοδοτήσει. Αυτό ήταν το Stanford. Η Αλάσκα πούλησε τα δικαιώματα για 900 εκατομμύρια δολάρια και ο κυβερνήτης της ζήτησε τη βοήθεια του SRI, το οποίο έστειλε τρεις επιστήμονές του στην Αλάσκα, όπου συνάντησαν τον υπουργό Εξωτερικών της χώρας, Φράνσις Γκράχαμ, ο οποίος με τη σειρά του διαβεβαίωσε τον κυβερνήτη ότι θα έπρεπε να αναθέσει στο SRI τη διαχείριση των πλούσιων κοιτασμάτων. Η πρόταση νομοθετήθηκε το 1971 και από τότε το Ινστιτούτο προσέλαβε αρκετούς επιστήμονες για την εργασία αυτή, μεταξύ των οποίων τον Ντέιβιντ Σάρνοφ, πρώην μυστικό πράκτορα. Πρόεδρος τοποθετήθηκε ο Γουίλις Χάρμον. Το Stanford για χρόνια στήριζε το Ισραήλ, τους Άραβες, τη Ν. Αφρική και τη Λιβύη, ανοίγοντας ένα "παράθυρο" σε ξένες κυβερνήσεις για τη CIA.

Μια από τις πιο επικίνδυνες δραστηριότητες του Ινστιτούτου είναι οι αντιεπαναστατικές επιχειρήσεις με στόχο τον λαό. Η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών καταβάλλει εκατομμύρια δολάρια κάθε χρόνο στο Ινστιτούτο για έρευνες σχετικές με πειράματα υγείας και χημικό πόλεμο.

Το 1958 η ARPA (Advanced Research Products Agency) που έπαιρνε συμβόλαια από το Υπουργείο Άμυνας, ήρθε σε επαφή με το Ινστιτούτο Stanford, με μια άκρως απόρρητη πρόταση. Ο Τζον Φόστερ, του Πενταγώνου, χρειαζόταν ένα πρόγραμμα ικανό να «σφραγίσει» τις ΗΠΑ απέναντι σε μια «τεχνολογική έκρηξη». Ο Φόστερ ήθελε να τελειοποιήσει

ένα νέο όπλο, τις «σπέσιαλ βόμβες». Το Stanford δέχτηκε το σχέδιο, το οποίο είχε την κωδική ονομασία Shaky. Ο τεράστιος ηλεκτρονικός εγκέφαλος Shaky εκτελεί πολλές εντολές. Οι υπολογιστές του είναι κατασκευασμένοι από την IBM και οι δυνατότητές τους είναι απεριόριστες και πέρα από κάθε ανθρώπινη φαντασία.

Το Stanford συνεργάζεται, επίσης, με εταιρείες συμβούλων πολιτών, προσπαθώντας να εφαρμόσουν τη στρατιωτική τεχνολογία στην κατάσταση που επικρατεί στο εσωτερικό της χώρας. Μια τέτοια εταιρεία συμβούλων είναι η «Σράιβερ Μακ Κι Ασόσιεϊτς οφ Μακ Λιν» στη Βιρτζίνια, που άρχισε να λειτουργεί μετά την αποχώρηση του στρατηγού Μπέρναρντ Σράιβερ, πρώην αρχηγού της Διοίκησης των Αεροπορικών Συστημάτων, και η οποία ανέπτυξε τους πυραύλους Τιτάν, Θωρ, Άτλας και Minuteman.

Ο Σράιβερ, μαζί με τις εταιρείες Lockheed, Emerson, Electric, Northrop, Control Data, Raytheon και TRW, κάτω από την ονομασία Urban Systems Associates Inc., προσπαθούσαν να λύσουν κοινωνικά και ψυχολογικά «αστικά προβλήματα», χρησιμοποιώντας προωθημένα τεχνολογικά συστήματα. Από το 1980 το 60% των συμβολαίων ήταν αφιερωμένο στον «μελλοντολογισμό», για εφαρμογές σε στρατιωτικούς και πολίτες. Μεταξύ των πελατών του συγκαταλέγονται το υπουργείο Άμυνας των ΗΠΑ, το υπουργείο Υγείας, το Εκτελεστικό Γραφείο του προέδρου, διάφορα ερευνητικά κέντρα κ.ά.

Σήμερα οι υπολογιστές του Stanford συνδέονται με 3.000 "αδελφές" κονσόλες έρευνας της CIA, του αμερικανικού στρατού, του ναυτικού και της εταιρείας Bell. Επίσης τα συστήματα διοίκησης και ελέγχου του Πενταγώνου περνάνε μέσα από το Stanford.

Ένα από τα φοβερότερα προγράμματα του Ινστιτούτου είναι η δυνατότητα μεταβολής των κατευθύνσεων προς τις οποίες θα οδηγηθούν οι ΗΠΑ και οι διάφορες χώρες, κοινωνικά, ηθικά και θρησκευτικά, με τον τίτλο «Αλλάζοντας την Εικόνα του Κόσμου». Είναι επίσημο έγγραφο και φέρει τον κωδικό αριθμό (489)-2150/4/4/74. Περισσότερες από 3.000 σελίδες με υποδείξεις δόθηκαν το 1981 στον Ρίγκαν, βασισμένες σε αυτήν τη μελέτη.

Council of Foreign Relations (CFR)

Πρόκειται για ένα σημαντικό κέντρο πολιτικών αποφάσεων. Όλοι οι υποψήφιοι, από την εποχή του Ρούσβελτ, επιλέγονται από το CFR και όλες οι πολιτικές θέσεις υποδεικνύονται από αυτό. Ο Τζορτζ Σουλτς ήταν μια τέτοια επιλογή. Ιδιαίτερα στις εκλογές του 1980, κάθε υποψήφιος περνούσε μέσα από το CFR. Μέσω του Trojan Horses του *Heritage Foundation* –με το οποίο συνεργάζεται το CFR– και του CFR, όλες οι πολιτικές θέσεις-κλειδιά καταλαμβάνονται από ανθρώπους αυτών των Ιδρυμάτων.

Heritage Foundation

Είναι το γνωστό για τις ανθελληνικές θέσεις του Ίδρυμα, το οποίο ιδρύθηκε από τον Τζόζεφ Κουρς, με σκοπό να δρα ως «δεξαμενή εγκεφάλων». Με ετήσιες εκθέσεις φροντίζει να παρεμβαίνει σε διάφορες χώρες και να υποδεικνύει στις ΗΠΑ την εξωτερική τους πολιτική.

The Hoover Institution

Το Ίδρυμα αυτό δημιουργήθηκε για να καταπολεμήσει τον κομμουνισμό. Στην πορεία όμως στράφηκε εναντίον του σοσιαλισμού. Έχει προϋπολογισμό δύο εκατομμύρια δολάρια και χρηματοδοτείται από εταιρείες. Επικεντρώνεται σε «ειρηνικές αλλαγές» με έμφαση στον έλεγχο όπλων και στα προβλήματα της Αμερικής.

Human Resources Research Office

Διεξάγει έρευνες για τον στρατό σχετικά με την «ψυχοτεχνολογία». Ως δικαιολογία προβάλλουν το ηθικό του στρατού και τις «αντίστοιχες μεθόδους» που χρησιμοποιούνται από τον εχθρό. Στις ειδικότητές του συμπεριλαμβάνονται η παρακολούθηση ομάδων κάτω από στρες, η διδασκαλία ότι ο στρατιώτης είναι προέκταση του εξοπλισμού του και ότι είναι υπεύθυνος για τον «στρατιώτη/όπλο». Επίσης διδάσκει πώς να χρησιμοποιεί ο στρατός το «ανθρώπινο όπλο». Για παράδειγμα, οι στρατιώτες που πολεμούσαν στον Πόλεμο του Κόλπου το 1991 προθυμοποιούνταν να παρακούσουν τις εντολές και να θάψουν ζωντανούς 12.000 Ιρακινούς στρατιώτες.

Το σύστημα πλύσης εγκεφάλου είναι φοβερά επικίνδυνο. Σήμερα το Ινστιτούτο εφοδιάζει τον στρατό με μεθόδους πλύσης εγκεφάλου και ο στρατός τις χρησιμοποιεί καταστρέφοντας χιλιάδες «εχθρικούς» στρατιώτες. Γιατί άραγε στο μέλλον να μη θεωρήσει (ο στρατός) ότι ομάδες πολιτών που είναι αντίθετες προς την κυβέρνηση είναι ο «εχθρός»;

Research Analysis Corporation

Είναι "αδερφό" Ίδρυμα του προηγούμενου. Εργάζεται πάνω σε 600 σχέδια, συμπεριλαμβανομένων και κάποιων που αφορούν τη συμπλήρωση του στρατού με νέγρους, προγράμματα ψυχολογίας πολέμου και ελέγχου των μαζών. Πεδίο δράσης του είναι και η χειραγώγηση της κοινής γνώμης μέσω της μεθόδου των δημοσκοπήσεων. Όλα τα στοιχεία εισάγονται στους υπολογιστές των εταιρειών δημοσκοπήσεων και στη συνέχεια διοχετεύονται στα ΜΜΕ. Έτσι οι δημοσκοπήσεις που δημοσιοποιούνται κατά καιρούς έχουν προηγουμένως υποστεί «κατάλληλη» επεξεργασία από τις «δεξαμενές εγκεφάλων» των εταιρειών δημοσκοπήσεων. Αυτό λέγεται «κατασκευή» (διαμόρφωση) της κοινής γνώμης. Αυτό που πραγματικά τους ενδιαφέρει είναι να χειραγωγείται και να ελέγχεται η κοινή γνώμη και να δίνονται συγκεκριμένες κατευθύνσεις.

Bohemian Grove

Ογδόντα χιλιόμετρα έξω από το Σαν Φρανσίσκο, σε ένα πάρκο με αιωνόβια δέντρα, πολλές εκατοντάδες άντρες συγκεντρώνονται για δυόμισι εβδομάδες ομαδικής ζωής, που μοιάζει ταυτόχρονα με συνέλευση προσκόπων και με θρησκευτική τελετή. Εκατόν είκοσι ξύλινα μπανγκαλόους στεγάζουν τους οπαδούς της «επιστροφής στη φύση». Επικεφαλής κάθε καταλύματος είναι ένας αρχηγός ομάδας, που μοιράζει τις δουλειές και συντονίζει την οργάνωση.

Έτσι, ως αρχηγός των «Πελεκάνων», ο δισεκατομμυριούχος Ντάνιελ Λούντβιχ, ιδιοκτήτης του μεγαλύτερου στόλου πετρελαιοφόρων, έχει υπό τις διαταγές του τους Στέφεν Μπέχτελ, Ρέτζιναλ Τζόουνς (πρόεδρο της General Electric),

Τζορτζ Σουλτς (πρώην υπουργό Εξωτερικών) και Άλντεν Κλόζεν της Παγκόσμιας Τράπεζας.

Ως επικεφαλής του στρατοπέδου των «Ζαρκαδιών», ο τέως πρόεδρος Τζέραλντ Φορντ μπορεί να αναθέτει αγγαρείες στον Τζορτζ Μπους, στον τέως πρόεδρο της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων της Γερουσίας Τζορτζ Πέρσι, στον μεγιστάνα του Τύπου Ουίλιαμ Ράντολφ Χιρστ τζούνιορ ή στον πρόεδρο της City Corporation, Ουόλτερ Ράιστον. Έτσι τα μέλη του Bohemian Grove συναντιούνται με ολοφάνερη ευχαρίστηση για να παίξουν τα παιχνίδια τους. Οι τελευταίοι πρόεδροι των ΗΠΑ, μετά τον Νίξον, ανήκουν σε αυτή τη Λέσχη, όπου, σημειωτέον, δεν επιτρέπεται η παρουσία γυναικών.

Μια από τις ελάχιστες φωτογραφίες που έχουν διαρρεύσει, τραβηγμένη το 1934, δείχνει περίπου 100 άντρες όρθιους, ο ένας πίσω από τον άλλον με τα χέρια ακουμπισμένα στους ώμους του άλλου, να σχηματίζουν έναν κύκλο μέσα σε ένα απέραντο ξέφωτο. Από πάνω τους λάμπει ένας πυρσός – το «Φως της Αγάπης». Τα πρόσωπα όλων δείχνουν απέραντη χαρά. Είναι τα πρόσωπα των πιο αμείλικτων μεγιστάνων της αμερικανικής οικονομίας.

Είναι αυτονόητο ότι όταν τόσοι ισχυροί άνθρωποι συγκεντρώνονται σε έναν χώρο, οι συζητήσεις και οι χειρισμοί που έχουν ως αντικείμενο την άσκηση της εξουσίας δεν σταματούν ποτέ. Έτσι το 1928, ο τότε πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών Κάλβιν Κούλιτζ δήλωσε μετά από ένα γεύμα: «Δεν ξανακατεβαίνω υποψήφιος». Μια ώρα αργότερα, ένα άλλο μέλος ανακοίνωσε τη δική του υποψηφιότητα, την οποία φυσικά υποστήριξαν όλα τα μέλη. Ήταν ο μελλοντικός πρόεδρος Χέρμπερτ Χούβερ...

Το 1967, κάτω από τον ίσκιο ενός δέντρου, ο Νίξον

έκανε μια συμφωνία με τον Ρίγκαν, ο οποίος ήθελε το χρίσμα των Ρεπουμπλικάνων για τις επόμενες εκλογές: ο Νίξον θα εξετίθετο στον πρώτο γύρο των εκλογών και, αν τα αποτελέσματα ήταν απογοητευτικά, θα έμπαινε στη μάχη ο Ρίγκαν. Στο επεισόδιο ήταν παρών και ένας γερουσιαστής, ο Τζέιμς Μπάλκεϊ, κληρονόμος μιας από τις πλουσιότερες οικογένειες της Ανατολικής Ακτής, ο οποίος έγινε αργότερα υπουργός του Ρίγκαν.

Κάποτε κάλεσαν έναν βετεράνο του αμερικανικού Κογκρέσου να πει δυο λόγια για τη Λέσχη. Επέστρεψε πικραμένος και εκμυστηρεύτηκε σε κάποιον: «Ποτέ δεν ξαναείδα τέτοια συγκέντρωση ανθρώπων που παίζουν αποφασιστικό ρόλο στα πολιτικά και οικονομικά πράγματα. Αν το είχα μάθει νωρίτερα, θα ήξερα πως είναι ένας τόπος όπου αξίζει να περνώ τον καιρό μου, εγώ που πάντα είχα προβλήματα χρηματοδότησης για τους προεκλογικούς αγώνες».

Στο πλαίσιο του Bohemian Grove επίσης, ο λαμπρός επιστήμονας Έντουαρντ Τέλερ, πατέρας της βόμβας υδρογόνου, εξέθεσε για πρώτη φορά τις ιδέες του για τον «Πόλεμο των Άστρων», που τελικά έγινε το μείζον στρατιωτικό θέμα της κυβέρνησης Ρίγκαν.

Το 1978, το πρόβλημα που εξέθεσε ο Ζίγκμπνιου Μπρεζίνσκι ήταν εντελώς διαφορετικής φύσεως: πώς θα επιτευχθεί η απελευθέρωση του Αμερικανού επιχειρηματία Κρόφορντ που βρισκόταν φυλακισμένος στην ΕΣΣΔ, χωρίς να απαιτηθεί η ανάληψη δράσης κατά των Σοβιετικών. Αποφασίστηκε να σταλεί στη Μόσχα εκπρόσωπος των επιχειρηματικών κύκλων της Αμερικής, ο οποίος επισκέφθηκε τον Μπρέζνιεφ. Το αποτέλεσμα ήταν ο φυλακισμένος, αφού πέρασε από μια τυπική δίκη, να καταδικαστεί να... εγκαταλείψει τη χώρα.

US-USSR Trade and Economic Council

Ιδρύθηκε τον Οκτώβριο του 1973 με σκοπό την προώθηση της ύφεσης, γι' αυτό και αποκαλείται «Ναός της Ύφεσης».

Πενήντα δυο προσωπικότητες αποτελούν το Διοικητικό Συμβούλιο. Οι μισοί είναι Ρώσοι και οι άλλοι μισοί Αμερικάνοι. Από τους Αμερικανούς, σημαντικότερα μέλη είναι ο Ντέιβιντ Ροκφέλερ, ο Στέφεν Μπέχτελ, ο Ίρβιγκ Σαπίρο (πρόεδρος της DuPont), ο Ρίτσαρντ Γκένστενμπεργκ (πρόεδρος της General Motors), ο Ρέτζιναλ Τζόουνς (πρόεδρος της General Electric), ο Ουίλιαμ Ρόκγουελ (πρόεδρος της εταιρείας κατασκευής όπλων Rockwell International) και ο πρόεδρος της IBM. Την προεδρία της αμερικανικής πλευράς ανέλαβε ο πρόεδρος της Coca-Cola έπειτα από άρνηση του Ντέιβιντ Ροκφέλερ.

Στις 2 Δεκεμβρίου του 1973, το US-USSR Trade and Economic Council εγκαινίασε μόνιμο γραφείο στη Νέα Υόρκη, στη Λεωφόρο Παρκ 280, και έναν μήνα αργότερα, άνοιξε παράρτημα στην Ουάσινγκτον, κοντά στον Λευκό Οίκο. Ο συντονισμός τους ανατέθηκε στον Χάρολντ Σκοτ. Στο διάστημα αυτό, είκοσι σοβιετικοί ειδικοί αεροναυτικής, υπό την ηγεσία του πρώτου υφυπουργού Αεροπορίας, επισκέφθηκαν τις ΗΠΑ, όπου για τρεις και πλέον εβδομάδες επισκέπτονταν τα εργαστήρια και εργοστάσια των πέντε ισχυρότερων εταιρειών, που συνεργάζονται με το Πεντάγωνο, δείχνοντας ειδικό ενδιαφέρον για τα ηλεκτρονικά συστήματα ραντάρ που κατασκεύαζε η Lockheed.

Και ενώ συμβαίνουν όλα αυτά μεταξύ Ρωσίας και Αμερικής, στη Χιλή δολοφονείται ο Αλιέντε, στην Ελλάδα γίνεται η εξέγερση του Πολυτεχνείου και τα πράγματα οδηγούνται σταδιακά στην επέμβαση των Τούρκων στην Κύπρο. Το αποτέλεσμα ήταν να παυθεί ο Ιωαννίδης στην Ελλάδα και,

μετά από επτά χρόνια, να επανέλθει η δημοκρατία. Αλιέντε και δικτάτορες έπεσαν θύματα της εφαρμογής της ύφεσης που είχε αποφασιστεί. Όλα έχουν κάποιο κόστος...

Οι εγκλωβιστές του ανθρώπινου μυαλού

Ένας από τους βασικότερους κοινωνικούς και πολιτιστικούς φορείς, ο τομέας των ΜΜΕ, φαίνεται ότι έχει τεθεί υπό τον έλεγχο των δύο ισχυρών Κέντρων Αποφάσεων, της Μπίλντερμπεργκ και της Τριμερούς.

Παλαιότερα, οι παρουσιαστές του κεντρικού δελτίου των τριών μεγαλυτέρων αμερικανικών τηλεοπτικών δικτύων (ABC, NBC, CBS), οι διευθυντές σύνταξης των μεγάλων εφημερίδων και των περιοδικών *Time*, *Newsweek*, *Vogue* και *Cosmopolitan*, μαζί με κάποιον παραγωγό ντοκιμαντέρ, ήταν η ομάδα των ανθρώπων που ασκούσαν πλήρη έλεγχο και χάραζαν τη γραμμή κατεύθυνσης των αμερικανικών ΜΜΕ και, κατ' επέκταση, της κοινής γνώμης των ΗΠΑ. Λαμβάνοντας υπόψη ότι την εποχή εκείνη δεν υπήρχαν το τηλεοπτικό κανάλι CNN και το Internet, είναι φυσιολογικό ο παρουσιαστής του κεντρικού δελτίου του CBS, Γουόλτερ Κρονκάιτ, να αποκαλείται «ο πλέον σεβαστός άνθρωπος στην Αμερική».

Μόλις το 1972, το 75% των Αμερικανών τηλεθεατών, σε καθημερινή βάση, παρακολουθούσε το κεντρικό δελτίο ειδήσεων ενός εκ των τριών δικτύων. Σήμερα, λιγότερο από το 37% κάνει το ίδιο. Στην εποχή μας ο Αμερικανός πολίτης, και όχι μόνο, βομβαρδίζεται από πληθώρα επιλογών ΜΜΕ, με αποτέλεσμα ο καταναλωτής να κάνει τις επιλογές του –υποτίθεται– βασιζόμενος στα ενδιαφέροντά του και,

γιατί όχι, στο πώς αισθάνεται σε κάθε συγκεκριμένη στιγμή. Σε αυτό το πλαίσιο, ο σχηματισμός μιας λίστας με τις πλέον ισχυρές προσωπικότητες των αμερικανικών ΜΜΕ αποτελεί μια ιδιαίτερα επικίνδυνη προσπάθεια.

Σήμερα, όταν η Όπρα Γουίνφρεϊ, παρουσιάστρια γνωστού αμερικανικού τηλεοπτικού σόου, συνιστά ένα βιβλίο, αυτομάτως αυτό συγκαταλέγεται στη λίστα των μπεστσέλερ. Είκοσι πέντε άνθρωποι στην Αμερική καθορίζουν το τι θα γνωρίζει, τι θα αγοράζει, ακόμη και το *τι* και *πώς* θα σκέπτεται ο απλός Αμερικανός πολίτης.

Πρώτος στη λίστα των ατόμων που κατευθύνουν τα ΜΜΕ στις ΗΠΑ βρίσκεται ο πρώην διευθυντής έκδοσης της εφημερίδας *New York Times*, Τζόζεφ Λέλιβελντ. Το διάστημα μεταξύ 1994-2001 κατείχε τη θέση του διευθυντή σύνταξης της μεγαλύτερης σε επιρροή εφημερίδας της Αμερικής και έχει καταφέρει να βάλει τη σφραγίδα του σε όλα όσα έχουν να κάνουν με την εφημερίδα – από την κάλυψη της διαφθοράς με τα ναρκωτικά στο Μεξικό, έως τον σχεδιασμό του ενθέτου για τα εστιατόρια της Νέας Υόρκης. Ο Λέλιβελντ συνήθιζε να αποχωρεί από την απογευματινή σύσκεψη των συντακτών της εφημερίδας πριν οι συμμετέχοντες αποφασίσουν ποια θέματα θα συμπεριληφθούν στην πρώτη σελίδα της επόμενης ημέρας. Παρ' όλα αυτά, δυο-τρεις φορές την εβδομάδα άλλαζε τη σειρά των άρθρων μετά τη λήψη της απόφασης. «Όταν ψηφίζω τελευταίος, ακούω πραγματικά τι πιστεύουν», ομολογούσε.

Το αποτέλεσμα του στιλ Λέλιβελντ, σύμφωνα με τον εκδότη της εφημερίδας, Άρθουρ Σουλτσμπέργκερ, ήταν ότι, σε αντίθεση με τις προηγούμενες ηγεσίες, «η αίθουσα Τύπου του Λέλιβελντ δεν ήταν μια αίθουσα Τύπου γεμάτη ένταση».

Επόμενη στη λίστα βρίσκεται η επικεφαλής των διεθνών ανταποκριτών του CNN Κριστιάν Αμανπούρ. Γεννημένη στο Λονδίνο και μεγαλωμένη στο Ιράν, η Αμανπούρ έχει σπουδάσει δημοσιογραφία στο πανεπιστήμιο του Ροντ Άιλαντ και, προτού ασχοληθεί με τη δημοσιογραφία, εργαζόταν ως σχεδιάστρια γραφικών σε τηλεοπτικό σταθμό. Έγινε διάσημη από την κάλυψη του Πολέμου της Γιουγκοσλαβίας και θεωρείται βασικός συντελεστής της αποκήρυξης, σε διεθνές επίπεδο, του καθεστώτος Μιλόσεβιτς. Ταυτόχρονα, θεωρείται η αγαπημένη δημοσιογράφος της διεθνούς πολιτικής ελίτ. Η Αμανπούρ ξεκίνησε την καριέρα της σερβίροντας καφέ στο γραφείο διεθνών ειδήσεων του CNN, στην Ατλάντα... Εκτός CNN, η Αμανπούρ κάνει ρεπορτάζ έρευνας για την εκπομπή *60 Λεπτά* του CBS.

Η λίστα περιλαμβάνει επίσης τον διευθυντή σύνταξης και αντιπρόεδρο της εφημερίδας *Wall Street Journal*, Πολ Στάιγκερ. Ο Τιμ Ράσερτ είναι ο παρουσιαστής του κυριακάτικου ενημερωτικού τηλεοπτικού σόου *Συνάντηση με τον Τύπο*. Αυτός και η εκπομπή του διαμορφώνουν την πολιτική ατζέντα της Ουάσινγκτον. Σύμφωνα με τον πρώην σύμβουλο του Κλίντον, Πολ Μπεγκάλα, η επιρροή του Ράσερτ είναι τρομακτική. Μεταξύ 21 Σεπτεμβρίου 1998 και 29 Αυγούστου 1999, την εκπομπή του παρακολουθούσαν, κατά μέσον όρο, 3.560.000 νοικοκυριά κάθε Κυριακή.

Ο Ρίτσαρντ Μπερκ, πολιτικός ανταποκριτής των *New York Times*, είναι ο άνθρωπος που κάθε υποψήφιος για την προεδρία των ΗΠΑ θα ήθελε να έχει φίλο. Πολλοί τον θεωρούν επικίνδυνο, γιατί στα άρθρα του φτάνει στα άκρα. Όταν παίρνει συνεντεύξεις, οι συνομιλητές του τρέμουν για το πώς θα σχολιάσει τις απαντήσεις τους.

Ο επικεφαλής αρχισυντάκτης της ιστοσελίδας ειδήσεων

στην κοινή προσπάθεια του NBC και της Microsoft, MSNBC.COM, Μέριλ Μπράουν, συμπεριλαμβάνεται στα αστέρια της λίστας. Φροντίζει ώστε τα νέα της ιστοσελίδας να είναι επιθετικά, κάπως ειρωνικά και λίγο σκανδαλοθηρικά.

Τη λίστα συμπληρώνουν ο παραγωγός του τηλεοπτικού σόου του NBC *Σήμερα*, Τζέφρι Ζάκερ, ο παραγωγός της εκπομπής *Dateline NBC*, Νιλ Σαπίρο, ο αρθρογράφος για θέματα τεχνολογίας της εφημερίδας *Wall Street Journal* Γουόλτερ Μόσμπεργκ, ο διευθυντής έκδοσης της πασίγνωστης ιστοσελίδας Internet Yahoo.com Άντριαν Λάρσεν, η παραγωγός του γνωστού *Larry King Live* Γουέντι Γουίτγουορθ, ο ραδιοφωνικός σχολιαστής Ρας Λίνμπο, ο συντάκτης εσωτερικών ειδήσεων των *New York Times* Τζέισον ντε Παρλ, ο διευθυντής σύνταξης του περιοδικού *Time* Γουόλτερ Άιζακσον, η αντιπρόεδρος του εκδοτικού οίκου Σάιμον & Σούστερ Άλις Μέιχιου και αρκετοί άλλοι.

Το Λόμπι των Δέκα

Στη Γαλλία, το Ανώτατο Συμβούλιο Οπτικοακουστικών Μέσων σκέφτεται να περιορίσει τις διατάξεις κατά της συγκέντρωσης των μέσων ενημέρωσης. Στην Ιταλία, ο πρωθυπουργός κυριαρχεί στον κόσμο της τηλεόρασης. Πέρα από τον Ατλαντικό, σε ορισμένες μεγάλες πόλεις, ο ίδιος όμιλος ελέγχει συχνά την τοπική τηλεόραση, το ραδιόφωνο και τις εφημερίδες. Αυτά τα ολιγοπώλια, που διοικούνται σαν κανονικές επιχειρήσεις με κύριο ενδιαφέρον την απόδοση, ενημερώνουν σε μια κατεύθυνση που είναι σχεδόν πάντοτε ευνοϊκή προς την κοινωνική ιεραρχία.

Το 1983, ο Μπεν Μπαγκτίκιαν κυκλοφόρησε το βιβλίο *The Media Monopoly* (*Το Μονοπώλιο των ΜΜΕ*). Προειδοποιούσε τους αναγνώστες του ότι όσο μια μικρή ομάδα γιγαντιαίων επιχειρήσεων σφετεριζόταν τον τομέα της ενημέρωσης, η αμερικανική πληροφόρηση απομακρυνόταν από τις αρχές της πολυφωνίας που επικαλείτο. Οι αναγνώστες του Μπαγκτίκιαν δεν πείστηκαν εντελώς: η Αμερική αριθμούσε τότε περίπου 1.700 εφημερίδες, 11.000 περιοδικά, 9.000 ραδιοφωνικούς σταθμούς, 1.000 τηλεοπτικούς σταθμούς και 2.500 εκδοτικούς οίκους. Και όμως, ο συγγραφέας αποδείκνυε ότι περίπου πενήντα πολυεθνικές, όλες «συνδεδεμένες με κοινά χρηματοοικονομικά συμφέροντα με άλλες μεγαλοεπιχειρήσεις και μερικές διεθνείς τράπεζες πρώτου μεγέθους», ήλεγχαν ήδη το μεγαλύτερο μέρος αυτής της τεράστιας αγοράς. Ελλείψει οποιουδήποτε ελέγχου, η κυριαρχία τους μπορούσε να δημιουργήσει μέσα ενημέρωσης όπου τα θέματα που εκθειάζουν τον κόσμο των επιχειρήσεων, η ψυχαγωγία και τα επιφανειακά άρθρα θα έρχονταν να αντικαταστήσουν τις σοβαρές έρευνες και τις διεθνείς ειδήσεις. Ο Μπαγκτίκιαν ήλπιζε σε μια αντίδραση και πιθανόν ακόμη και σε μεταρρυθμίσεις. Οι εκλεγμένοι εκπρόσωποι μπορούσαν άραγε, να δεχθούν να μονοπωλεί τον τομέα της ενημέρωσης ένας μικρός αριθμός επιχειρήσεων; Αυτό το ερώτημα μοιάζει σήμερα αφελές. Από τη δεκαετία του '80, η συγκέντρωση στη βιομηχανία των μέσων ενημέρωσης έχει αυξηθεί. Το 2003, δέκα μεγάλες επιχειρήσεις κυριαρχούσαν σε αυτήν.

Οι Αμερικανοί πολιτικοί υπεύθυνοι παραδέχονται ότι η ρύθμιση των ΜΜΕ θέτει ένα πρόβλημα, αλλά όχι αυτό που θα μπορούσε να σκεφτεί κανείς. Σύμφωνα με την Ομοσπονδιακή Επιτροπή Επικοινωνιών (Federal Communications

Commission, FCC), που ορίζει τους σχετικούς κανόνες, οι μεγάλες επιχειρήσεις θα υπέφεραν αν περιορίζονταν υπερβολικά από νομικές δεσμεύσεις. Η λύση; Η απορρύθμιση του τομέα της ενημέρωσης.

Ο πρόεδρος της FCC, Μάικλ Πάουελ (γιος του πρώην υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ), είναι πιστός οπαδός της κυριαρχίας της αγοράς – εξάλλου, έχει διευκρινίσει ότι είναι «η θρησκεία του». Οι τελευταίες ασφαλιστικές δικλείδες που εγγυούνταν ελάχιστο πολυφωνίας στο ζήτημα ιδιοκτησίας απειλούνται. Σύμφωνα με τον Πάουελ τον νεότερο: «Το γεγονός ότι οι ρυθμίσεις αποφασίζονται στο όνομα του δημόσιου συμφέροντος δεν τις καθιστά ανώδυνες. Οι κανόνες που περιορίζουν τις αγορές μπορούν τελικά να βλάψουν ή να καθυστερήσουν την ικανοποίηση των συμφερόντων των καταναλωτών. Πολλές απορρυθμίσεις που είχαν αποφασιστεί από την επιτροπή προκάλεσαν δυσαρέσκεια στην αρχή. Όμως, όταν εφαρμόστηκαν, μεταφράστηκαν συχνά σε μια ανάπτυξη του νεωτερισμού και του ανταγωνισμού, την οποία οι καταναλωτές εκμεταλλεύτηκαν με θαυμάσιο τρόπο».

Ούτε ο Πάουελ ούτε το Κογκρέσο είναι οι πραγματικοί εμπνευστές αυτών των προγραμμάτων. Περίπου 300 επίσημοι λομπίστες, ειδικευμένοι στα μέσα ενημέρωσης, εργάζονται σε αυτά. Και είναι πραγματικά πολύ απασχολημένοι. Από το 1993 έως τον Ιούνιο του 2000, η βιομηχανία των ΜΜΕ διέθεσε 75 εκατομμύρια δολάρια για να χρηματοδοτήσει τις προεκλογικές εκστρατείες των υποψήφιων των δυο μεγαλύτερων κομμάτων, οι οποίοι διεκδικούσαν ομοσπονδιακές θέσεις. Καθώς ο πρόεδρος της FCC ορίζεται από τον ένοικο του Λευκού Οίκου, οι Τζορτζ Μπους και Αλ Γκορ μοιράστηκαν 1 εκατομμύριο δολάρια το 2000. Η βιο-

μηχανία διατήρησε επίσης τη φιλία των μελών και των εργαζομένων της FCC προσφέροντάς τους 1.460 ταξίδια, με όλα τα έξοδα πληρωμένα, μεταξύ 1995 και 2000. Ένας μικρός αριθμός οργανώσεων για την υπεράσπιση των καταναλωτών –όπως το *Center for Digital Democracy* και το *FAIR*– αγωνίζονται με ελάχιστα μέσα ενάντια στα ολιγοπώλια της ενημέρωσης. Η τρέχουσα επίθεση έχει στόχο το Διαδίκτυο και την εξάλειψη των κανόνων που απαγορεύουν στην ίδια επιχείρηση να κατέχει το μονοπώλιο σε μια δεδομένη τοπική αγορά. Ο έλεγχος της πρόσβασης στο Διαδίκτυο υψηλών ταχυτήτων είναι μια πολλά υποσχόμενη ευκαιρία για τις επιχειρήσεις, γιατί οι ιδιοκτήτες των σταθμών που επιτρέπουν την παροχή «περιεχομένου» (πληροφορίες, ψυχαγωγία) θα αποφασίσουν γι' αυτό που θα προσφέρεται στο δίκτυο και για το κόστος της σύνδεσης.

Έτσι, οι μεγάλες εταιρείες καλωδιακών δικτύων (AOL-Time Warner και Comcast) ανάγκασαν την FCC να επανέλθει σε έναν νόμο του 1993 που τους απαγόρευε να κατέχουν πάνω από το 30% της εθνικής καλωδιακής αγοράς και ρύθμιζε τις πιθανές συνεργασίες μεταξύ των παραγωγών προγραμμάτων και των κατόχων δικτύων. Καθώς ένα ομοσπονδιακό εφετείο αποφάσισε ότι αυτοί οι περιορισμοί στο δικαίωμα ιδιοκτησίας δεν ήταν συνταγματικοί, τον Σεπτέμβριο του 2001 η FCC άρχισε να τροποποιεί τις οδηγίες της.

Μια Διαφήμιση Αξίζει Όσο Χίλιες Βόμβες

Μερικοί εγκληματίες δολοφονούν με βίαιο τρόπο. Προτιμούν τα πυροβόλα όπλα, τα μαχαίρια, τις βόμβες, την άμεση βία, για να τελειώνουν όσον το δυνατόν πιο σύντομα. Άλ-

λοι, πιο συνετοί, προτιμούν να περιμένουν. Το αγαπημένο τους μέσο είναι το δηλητήριο. Διακριτικό, ύπουλο, αόρατο, αργό και με σταδιακή επίδραση.

Για πολλά χρόνια, πιστεύαμε ότι ο κόσμος των εμπορευματικών συναλλαγών, όπου όλα αγοράζονται και πουλιούνται, παρέμενε περιορισμένος στα όρια του εμπορίου. Ότι το μέρος της ζωής μας που δεν υπόκειται στην εμπορευματική και χρηματιστική λογική θα παρέμενε για πάντα έξω από την επήρειά της. Ότι η εκπαίδευση, η πληροφόρηση, η υγεία, τα δίκτυα μεταφορών, η ενέργεια, η δικαιοσύνη, η ασφάλιση, οι τηλεπικοινωνίες θα παρέμεναν στα χέρια του κοινωνικού συνόλου. Πιστεύαμε μάλιστα το ίδιο για την ποιότητα του περιβάλλοντος, του νερού ή του αέρα, αλλά και του πολιτισμού. Συνέβη όμως το αντίθετο. Σε όλες τις πλούσιες και ανεπτυγμένες χώρες, η αποδιάρθρωση των δημοσίων υπηρεσιών καταδεικνύει την έκταση του πολέμου που διεξάγεται υπόγεια όλα αυτά τα χρόνια. Συνεπικουρούμενο από την πτώση του Τείχους του Βερολίνου και την κατάρρευση του Ανατολικού Μπλοκ, το σύμπαν των εμπορευματικών συναλλαγών εισέβαλε στα πάντα.

Αρχικά εισέβαλε, τόσο στις λιγότερο αναπτυγμένες χώρες όσο και στις χώρες της Δύσης, στους τομείς που μέχρι τότε διέφευγαν από την επήρειά του. Η εκπαίδευση, η υγεία, η πληροφόρηση, τα πάντα έχουν παραδοθεί στην αποδοτικότητα, στις επιμέρους αγορές, στην εμπορική επιτυχία, στην αμεσότητα. Το οπλισμένο χέρι αυτής της αποικιοκρατικού τύπου κατάκτησης είναι η διαφήμιση, η οποία προετοιμάζει το πνεύμα των ανθρώπων με το διαρκές σφυροκόπημα και σκοτώνει με πιο μαζικό τρόπο από μια ρίψη βομβών.

Ένας από τους κυριότερους υπεύθυνους γι' αυτή την κατάσταση, ο Ολιβιέρο Τοσκάνι, που οι σκανδαλιστικές δια-

φημιστικές εκστρατείες του για λογαριασμό της Benetton τον έκαναν διάσημο, συντάσσει ο ίδιος το κατηγορητήριο στο βιβλίο του *La pub est une charogne quis nous sourit* (*Η διαφήμιση είναι ένα πτώμα που μας χαμογελά*), στο οποίο δεν διστάζει να δαγκώσει το χέρι που τον τάιζε: «Η διαφήμιση επικαλύπτει πια κάθε γωνία των δρόμων, κάθε ιστορική τοποθεσία, κάθε πλατεία, τις στάσεις των λεωφορείων και του μετρό, τα αεροδρόμια, τους σιδηροδρομικούς σταθμούς, τις εφημερίδες, τα καφενεία, τα φαρμακεία, τα περίπτερα, τους αναπτήρες, τις τηλεφωνικές κάρτες, διακόπτει τις ταινίες στην τηλεόραση, εισβάλλει στα ραδιόφωνα, στα περιοδικά, στις παραλίες, στον αθλητισμό, στα ρούχα, ακόμα και στα ίχνη που αφήνουν οι σόλες των παπουτσιών μας, σε όλο το σύμπαν μας, σε όλο τον πλανήτη μας. Είναι ο πάντα χαμογελαστός Μεγάλος Αδελφός. Θεωρώ ότι είναι τρομακτικό το γεγονός ότι όλος αυτός ο τεράστιος χώρος έκφρασης, έκθεσης και ανακοίνωσης, το πιο μεγάλο ζωντανό μουσείο μοντέρνας τέχνης, που είναι εκατό φορές μεγαλύτερος από Μπομπούρ και το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης της Νέας Υόρκης μαζί, αυτά τα χιλιάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα αφισών που έχουν τοιχοκολληθεί σε όλο τον κόσμο, αυτές οι γιγαντιαίες πινακίδες, αυτά τα ζωγραφισμένα σλόγκαν, αυτές οι εκατοντάδες χιλιάδες τυπωμένες σελίδες εφημερίδων, αυτές οι εκατοντάδες ώρες τηλεοπτικού χρόνου, αυτά τα χιλιάδες ραδιοφωνικά μηνύματα, είναι αφιερωμένα σε αυτή την παραδεισιακή, ανόητη και απατηλή εικονογραφία...» Και όλα χρηματοδοτούμενα από τον καταναλωτή, καθώς το κόστος της διαφήμισης ενσωματώνεται στην τιμή του προϊόντος. (Η διαφήμιση είναι ο μεγαλύτερος άμεσος φόρος.)

Πίσω από διάφορους όρους, όπως χορηγία, μαικηνισμός των εταιρειών (υπενθυμίζουμε ότι ιστορικά η χορηγία

και ο μαικηνισμός δεν αποσκοπούσαν στο κέρδος, επομένως οι όροι χρησιμοποιούνται καταχρηστικά), επικοινωνία, αντιπραγματισμός (ανταλλαγή υπηρεσιών χωρίς μεσολάβηση χρήματος), ενημέρωση, αναδοχή κ.λπ., η διαφήμιση είχε ως επίπτωση το εμπορικό συμφέρον να εισβάλει παντού. Τα παραδείγματα που ακολουθούν δείχνουν την έκταση αυτής της επίθεσης.

Η Εκπαίδευση

Στις ΗΠΑ, η δικτύωση μέσω ηλεκτρονικών υπολογιστών των σχολείων της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης δεν υλοποιήθηκε από τις δημόσιες αρχές, αλλά από ιδιωτικές εταιρείες. Εξόπλισαν δωρεάν τα σχολεία, με αντάλλαγμα όμως τη μετάδοση των εκπαιδευτικών προγραμμάτων του *Channel One*, τα οποία περιλαμβάνουν δύο λεπτά διαφήμισης των εταιρειών ανά δέκα λεπτά εκπαιδευτικής ύλης. Σε όλη λοιπόν τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς, οι μαθητές σφυροκοπούνται με την προώθηση εμπορικών προϊόντων.

Το φαινόμενο αυτό έπληξε και τη Γαλλία, με συνέπεια να ασκούνται έντονες πιέσεις για να περάσει τις πόρτες των σχολείων της χώρας. Για παράδειγμα, διεισδύοντας στο κενό που έχουν δημιουργήσει οι ανάγκες της σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης, με την οποία ποτέ δεν θέλησαν να ασχοληθούν σοβαρά οι εκπαιδευτικοί, γνωστή εταιρεία ειδών γυναικείας υγιεινής προσφέρει ένα “εκπαιδευτικό πρόγραμμα” για τις μαθήτριες της 3ης Γυμνασίου και της 1ης Λυκείου. 60.000 έφηβες πληροφορούνται λοιπόν με αυτόν τον τρόπο για το σώμα τους, την υγεία, την υγιεινή... και φυσικά για τα προϊόντα της εν λόγω εταιρείας. Τα προγράμματα αυτά προβάλλονται στις ώρες διδασκαλίας και στο

πλαίσιο του μαθήματος της βιολογίας, την επίβλεψη του οποίου δεν έχουν επομένως πια οι εκπαιδευτικοί. Στην πραγματικότητα, η διδασκαλία πραγματοποιείται από νοσοκόμες, που έχουν μετατραπεί σε "διαφημίστριες", οι οποίες μοιράζουν δείγματα στο τέλος του μαθήματος. Ευτυχείς που έχουν απαλλαγεί από τη διδασκαλία ενός μαθήματος που σε γενικές γραμμές δεν επιθυμούν να διδάσκουν, οι εκπαιδευτικοί δεν αντιτίθενται σε αυτή τη νέα μέθοδο, αλλά ούτε και οι γονείς. Ένας εκπρόσωπος της εταιρείας ισχυρίστηκε με δηλώσεις του στον Τύπο: «Οι καθηγητές όχι μόνο χαίρονται για την παρουσία μας, αλλά σε μερικές περιπτώσεις την επιζητούν». Το Συμβούλιο Εθνικής Εκπαίδευσης επικρότησε το εγχείρημα: Τα πάντα είναι δωρεάν, ένα επιχείρημα που πια κατέχει την υπέρτατη θέση στη σκέψη των κρατικών λειτουργών!

Μια πρόσφατη συμφωνία στη Γαλλία, ανάμεσα στο Συμβούλιο Εθνικής Εκπαίδευσης και τις εταιρείες σεναριογράφων και παραγωγών οπτικοακουστικών εκπομπών, επέτρεψε τη μετάδοση τηλεοπτικών εκπομπών στα σχολεία. Αρκεί να υπάρξουν χορηγοί γι' αυτές τις εκπομπές για να μπει η διαφήμιση σε ένα σύμπαν που μέχρι σήμερα της ήταν απαγορευμένο.

Πάρα πολλά εκπαιδευτικά ιδρύματα συμπεριλαμβάνουν σήμερα στα γεύματα που προσφέρουν οι καντίνες τους μόνο τα αναψυκτικά γνωστής πολυεθνικής, κατόπιν πιέσεων της εταιρείας. Η ίδια εταιρεία έχει εγκαταστήσει "δωρεάν" μηχανήματα διανομής στα σχολεία, χωρίς ποτέ τα εκπαιδευτικά ιδρύματα να της ζητήσουν να τους υποβάλει μια οικονομική προσφορά για τη χρήση του σχολικού χώρου ή να ζητήσουν από κάποια άλλη εταιρεία μια αντίστοιχη προσφορά: είναι δωρεάν...

Το ίδιο ισχύει και για τις εταιρείες που "προσφέρουν" αθλητικά ρούχα στους μαθητές των σχολείων, με τη φίρμα της εταιρείας να αναγράφεται πάνω τους, κάτι που αποτελεί μια μορφή διαφήμισης. Είναι όμως "δωρεάν" και επομένως οι δημόσιες υπηρεσίες λησμονούν τι σημαίνει να προσφέρεις υπηρεσίες για το δημόσιο καλό.

Ο Κριστιάν Ντε Μπρι είχε γράψει στη γαλλική εφημερίδα *Monde Diplomatique*: «Θα έρθει άραγε μια ημέρα που ο καθηγητής, του οποίου η αμοιβή θα είναι χορηγία μιας εταιρείας, ή ο δάσκαλος, γεμάτος με διαφημιστικά σήματα, θα ανακοινώνουν στην τάξη ότι το μάθημα της αριθμητικής είναι μια "ευγενική προσφορά" της τάδε φίρμας ηλεκτρονικών παιχνιδιών και ότι το διάλειμμα το προσφέρει ένα αναψυκτικό ποτό που έχει τη γεύση της περιπέτειας;» Όταν ο Ντε Μπρι έγραφε αυτές τις γραμμές έκανε χιούμορ, κάτι που δεν ισχύει πλέον.

Όσο για τα πανεπιστήμια, στις ΗΠΑ είναι συχνό το φαινόμενο οι έδρες, κυρίως των οικονομικών πανεπιστημίων, να χρηματοδοτούνται απευθείας από εταιρείες, οι οποίες με αυτό τον τρόπο διορίζουν τους καθηγητές. Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσίασε η Σούζαν Τζορτζ σε άρθρο της στη *Monde Diplomatique,* το οποίο προκάλεσε πολλές συζητήσεις, αξιοσέβαστοι Γάλλοι διανοούμενοι επωφελούνται ήδη από παρόμοιες καταστάσεις (με επικεφαλής τον Φρανσουά Φουρέ, έναν από τους Γάλλους υμνητές της αναθεώρησης της ιστορίας του εργατικού κινήματος). Και φυσικά δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις κατά τις οποίες πανεπιστημιακοί που είχαν προβλήματα χρηματοδότησης φάνηκαν διατεθειμένοι, με μεγάλη αυταρέσκεια, να προβούν σε εγχειρήματα χειραγώγησης της κοινής γνώμης.

Ο πολιτισμός και τα ΜΜΕ

Το μοντέλο των ΗΠΑ, μιας χώρας όπου το 90% του πολιτισμού χρηματοδοτείται από ιδιωτικές επιχειρήσεις, βοήθησε τις χώρες της Ευρώπης να καταργήσουν τη χρηματοδότηση αυτού του τομέα από το δημόσιο. Σταδιακά, το κράτος σε πολλές χώρες αποδεσμεύεται χρηματοδοτικά αλλά και πολιτικά. Για παράδειγμα, το 30% των χορηγιών για την προώθηση του γαλλικού πολιτισμού προέρχεται από τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρείες και την αγρο-διατροφική βιομηχανία, των οποίων μπορούμε να μαντέψουμε την ανιδιοτέλεια. Ποιος μπορεί να πιστέψει ότι σε αυτό το πλαίσιο δεν θα αλλάξει το περιεχόμενο των έργων τέχνης;

Το σύνολο σχεδόν της έντυπης ενημέρωσης βασίζεται χρηματοδοτικά, εδώ και χρόνια, στις διαφημίσεις για τα αλκοολούχα ποτά και τα τσιγάρα. Η οδηγία της Ευρωπαϊκής Ένωσης που απαγορεύει την παρότρυνση στο κάπνισμα, η οποία στη Γαλλία επιβλήθηκε με το "νόμο Εβίν", οδήγησε στο κλείσιμο πολλών εντύπων και στην οικονομική αποδυνάμωση άλλων. Το γεγονός αυτό μας δίνει μια ιδέα για το πόσο ευάλωτα έχουν γίνει τα ΜΜΕ, τα οποία είναι δέσμια αυτών των εταιρειών και εξαρτώνται απόλυτα από αυτές: αρκεί να αλλάξει στρατηγική η εταιρεία, και υπάρχει το ενδεχόμενο τα έντυπα να κλείσουν από τη μια μέρα στην άλλη, καθώς οι ιδιοκτήτες τους θα έχουν χρεωκοπήσει. Ποιος λοιπόν εκπλήσσεται από το γεγονός ότι όσοι καταγγέλλουν τους κινδύνους του καπνού, που είναι ένα από τα πιο εθιστικά ναρκωτικά που υπάρχουν, δεν βρίσκουν ποτέ βήμα για να εκφράσουν τις απόψεις τους στον Τύπο;

Στον τομέα του πολιτισμού, έχει αρχίσει να διαφαίνεται μια σταδιακή αλλαγή νοοτροπίας. Πολλοί δημιουργοί δεν ενδιαφέρονται πια για την επιτυχία που έχουν τα έργα τους

στο κοινό, αλλά μόνο για το αν θα ικανοποιηθεί ο χρηματοδότης τους, από τον οποίο εξαρτάται αν θα υπάρξει ή όχι το έργο τέχνης – με τις συνέπειες που μπορούμε να μαντέψουμε για το περιεχόμενό του.

Στη Γαλλία, το 75% των τηλεοπτικών εκπομπών έχει πλέον χορηγούς (από αυτό το ποσοστό, το 20% είναι τα τηλεπαιχνίδια τα οποία κατέχουν τα πρωτεία στη θεαματικότητα). Η χορηγία έχει σταδιακά αντικαταστήσει, στα μάτια των διαφημιζόμενων, τη stricto sensu διαφήμιση, καθώς αποτελεί απάντηση στο ζάπινγκ των βομβαρδιζόμενων από διαφημίσεις τηλεθεατών, οι οποίοι αλλάζουν κανάλι όταν αυτό προβάλλει διαφημίσεις. Τώρα πια, κανείς δεν μπορεί να γλιτώσει από τις διαφημίσεις, καθώς βρίσκονται μέσα στο τηλεοπτικό πρόγραμμα! Όμως, το χειρότερο απ' όλα είναι ότι το 50% του προϋπολογισμού της France-Television (γαλλικής κρατικής τηλεόρασης) βασίζεται στα έσοδα από τις διαφημίσεις, ενώ θεωρητικά το ποσοστό αυτό θα έπρεπε να είναι 0%.

Το αποκορύφωμα όλων είναι ο «αντιπραγματισμός». Πρόκειται για ολόκληρες εκπομπές –σίριαλ, τηλεπαιχνίδια, ντοκιμαντέρ– που έχουν ήδη εγγραφεί και εμπεριέχουν διαφημίσεις, τις οποίες προτείνουν οι εταιρείες στα κανάλια. Το κανάλι δεν χρειάζεται να πληρώσει για τον σκηνοθέτη ή τον σεναριογράφο ούτε για τους τεχνικούς ή τον παρουσιαστή, ούτε καν για το φιλμ ή το στούντιο, και φυσικά δεν χρειάζεται να σκεφτεί πώς θα σαγηνεύσει τον τηλεθεατή ή να προσπαθήσει να βρει τα χρήματα για την παραγωγή. Το μόνο που πρέπει να κάνει είναι να αγοράσει την κασέτα και να τη μεταδώσει: η ιδανική λύση για τα κανάλια.

Οι χορηγοί επιδιώκουν σε ολοένα και μεγαλύτερο βαθμό να βγουν από την παρανομία και μερικά τολμηρά βήματα

είναι αποκαλυπτικά για τις προθέσεις τους. Το όνομα του χορηγού είναι συχνά γραμμένο με μεγαλύτερα γράμματα από εκείνο του καλλιτέχνη στις αφίσες, οι οποίες παραμορφώνονται από τα λογότυπα των εταιρειών. Πόσο αποτιμά την αμοιβή του ένας συγγραφέας για να μπει στην επικεφαλίδα του βιβλίου του το όνομα του χορηγού ή ένας μουσικός για να πάρει μέρος σε ένα φεστιβάλ που στην ονομασία του συμπεριλαμβάνεται και το όνομα της εταιρείας-χορηγού;

Γνωστή εταιρεία ποτών ήταν χορηγός σε μεγάλο κλαμπ του Παρισιού σε μια "βραδιά χορού για τους νέους". Όμως, το κοινό δεν εκτίμησε την προβολή του λογοτύπου της με φλεγόμενα γράμματα στο βάθος της σκηνής ενώ παρουσιαζόταν μια πολύ γνωστή χορογραφία και αποδοκίμασε την εταιρεία-χορηγό.

Παρόμοια γεγονότα επηρεάζουν το περιεχόμενο των διαφημίσεων. Για παράδειγμα, προτιμώνται τα οικογενειακά σήριαλ, καθώς είναι πιο εύκολο να παρουσιαστούν μέσα σε ένα σπίτι πολλά προϊόντα. Επίσης, πρέπει να έχουν πάντα χάπι εντ. Η πολιτική, η θρησκεία, ο προβληματισμός απαγορεύονται. Ο κάθε τηλεθεατής πρέπει να μπορεί να ταυτίζεται με τους ήρωες, ενώ οι κακοί είναι εύκολα αναγνωρίσιμοι. Τα τραγούδια προκαλούν ευχάριστα συναισθήματα. Όσο για τους παρουσιαστές, είναι κυρίως γυναίκες με μεγάλα στήθη. Τα έργα με φιλόδοξους στόχους ή πειραματικό χαρακτήρα δεν έχουν καμία τύχη, ενώ επικρατεί η αρχή του *more of the same* (περισσότερο από το ίδιο).

Μια πιο ριζοσπαστική μέθοδος είναι η ολοκληρωτική χρηματοδότηση των καναλιών από τις εταιρείες, ιδίως στις χώρες που είναι πολύ φτωχές για να παράγουν τα δικά τους προγράμματα. Για παράδειγμα, γνωστή εταιρεία παιδικών τροφών λυμαίνεται την Αφρική, σφυροκοπώντας με την κυ-

ρίαρχη κουλτούρα της Δύσης τους τηλεθεατές, οι οποίοι δεν έχουν ούτε εναλλακτική λύση ούτε δυνατότητα πρόσβασης στη δική τους κουλτούρα. Εξάλλου, τα μεγάλα ιδρύματα "μελετών" και επιστημονικής ειδίκευσης, τα οποία έχουν δημιουργηθεί από τις εταιρείες, τροφοδοτούν με το κυρίαρχο δυτικό σκεπτικό τα ΜΜΕ που ενδιαφέρονται να αναζητήσουν αυθεντικές πηγές πληροφόρησης. Με αυτόν τον τρόπο επαναλαμβάνονται και διαιωνίζονται οι χειρότεροι παραλογισμοί, ώστε τα πάντα να οδεύουν προς την κατεύθυνση που επιβάλλει η διαφήμιση.

Χρειάστηκαν δέκα χρόνια για να ανακαλύψουν το σκάνδαλο της μόλυνσης της ατμόσφαιρας στο Παρίσι οι γαλλικές εφημερίδες που χρηματοδοτούνται από τις αυτοκινητοβιομηχανίες. Το ίδιο συνέβη και με το σκάνδαλο της παιδικής εργασίας σε μερικές χώρες, καθώς τα παιδιά αυτά εργάζονταν για τους κυριότερους χορηγούς των γαλλικών τηλεοπτικών καναλιών (με προεξέχουσα γνωστή εταιρεία αθλητικών ειδών). Ο διάσημος παρουσιαστής Ζαν-Πιερ Κοφ, τον οποίο είχε χρησιμοποιήσει σε μεγάλο βαθμό η διαφήμιση αλλά εγκατέλειψε την τηλεόραση αηδιασμένος από όσα είχε δει, ομολόγησε στο *Parisien Libéré*: «Προσπαθήστε να πάτε στο F2, στο F3 ή σε οποιοδήποτε ιδιωτικό τηλεοπτικό κανάλι και να ασκήσετε κριτική σε κάποιο προϊόν ενός συγκεκριμένου ομίλου. Απαγορεύεται, θα σας κόψουν. Και καθώς είμαι ένας ελεύθερος άνθρωπος, δεν έχω καμία επιθυμία να υποκύψω. Να για ποιο λόγο κάνω άλλα πράγματα». Οι υπόλοιποι παρουσιαστές δεν έχουν παρόμοιους ενδοιασμούς.

Αλλά και για τους φανατικούς του ζάπινγκ, που αλλάζουν κανάλι μόλις οι διαφημίσεις διακόψουν την ταινία που παρακολουθούν, έχει βρεθεί τρόπος αντιμετώπισης: η διαφή-

μιση δεν βρίσκεται πια στο διαφημιστικό διάλειμμα, αλλά μέσα στην ίδια την ταινία. Πράγματι, η τελευταία μόδα συνίσταται στο να αγοράζουν οι διαφημιζόμενες εταιρείες μερικά δευτερόλεπτα από μια μεγάλη εταιρεία παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών για να διοχετεύουν την προπαγάνδα τους. Κινηματογραφικές ταινίες που γνώρισαν διεθνή επιτυχία διανθίζονται με προϊόντα σε πρώτο πλάνο στα οποία αναγράφεται το λογότυπο του κατασκευαστή. Ο τρόπος με τον οποίο γίνονται αυτές οι εμβόλιμες κινηματογραφικές λήψεις επιβάλλεται από τις εταιρείες και όχι από τον σκηνοθέτη ή τον παραγωγό της ταινίας. Όσο για τους σεναριογράφους, πρέπει να προσαρμόζουν την πλοκή στην παρουσία του διαφημιζόμενου προϊόντος, που μερικές φορές μοιάζει σαν τη μύγα μέσα στο γάλα.

Η Πολιτική

Η αμερικανική και η γαλλική κοινή γνώμη πίστεψαν αφελώς ότι τα προβλήματα του προέδρου Κλίντον με τη δικαιοσύνη είχαν σχέση με τη σεξουαλική του ζωή. Στην πραγματικότητα, πίσω από τις πικάντικες λεπτομέρειες κρυβόταν μια υπόθεση οικονομικών συμφερόντων. Ο Κένεθ Σταρ, ο εισαγγελέας που προσπάθησε με κάθε τρόπο να ενοχοποιήσει τον Μπιλ Κλίντον, ήταν εκπρόσωπος του λόμπι των καπνοβιομηχανιών, καθώς είχε στο παρελθόν διατελέσει δικηγόρος τους. Επειδή η πολιτική του προέδρου Κλίντον για την υγεία ερχόταν σε αντίθεση με τα συμφέροντά τους, κυρίως εξαιτίας της απαγόρευσης κάθε διαφήμισης των προϊόντων τους, οι μεγάλες καπνοβιομηχανίες ενορχήστρωσαν αυτή την επίθεση εναντίον του. Το ρεύμα υπέρ του πουριτανισμού, αλλά και οι γραφικές λεπτομέρειες που

διεγείρουν το ενδιαφέρον των ΜΜΕ πολύ περισσότερο από όσο μια ουσιαστική ανάλυση, ανέλαβαν τα υπόλοιπα.

Σε ένα πιο σοβαρό επίπεδο, είναι κοινότοπος ο ισχυρισμός ότι την εξωτερική πολιτική τη διεξάγουν μάλλον οι εταιρείες πετρελαίου παρά τα κράτη. Αν δεν υπήρχε γνωστή εταιρεία πετρελαιοειδών, τα συμφέροντα της οποίας απειλούνταν από τη δημόσια δράση του, ο Κεν Σάρο Βίβα δεν θα είχε απαγχονιστεί στη Νιγηρία. Αν δεν υπήρχε μια άλλη γνωστή εταιρεία, η οποία έδιωξε από τις εστίες τους χιλιάδες Βιρμανούς χωρικούς που επέμεναν να ζήσουν στα εδάφη από τα οποία ήθελε να περάσει τον πετρελαιαγωγό της (μια επένδυση που ανέρχεται στο 75% των ξένων επενδύσεων στη Βιρμανία), η τιμημένη με το βραβείο Νόμπελ Ειρήνης Αούνγκ Σαν Σούου Κίι δεν θα φυλακιζόταν και θα γινόταν πρωθυπουργός στη θέση αξιωματικών δικτατόρων. Τα παραδείγματα είναι άπειρα.

Καταλαβαίνουμε λοιπόν τη χρησιμότητα του διαφημιστικού σφυροκοπήματος για να συγκαλυφθούν τα εγκλήματα των εταιρειών (μέσω της εξαγοράς των ΜΜΕ), για να διορθωθεί η εικόνα τους και για να εμφανίζονται ως ακίνδυνοι έμποροι.

Η Ιδεολογία

Αν συγκρίνει κανείς τη διαφήμιση με την προπαγάνδα, διαπιστώνει ότι δεν διαφέρουν ως προς τη φύση τους αλλά μόνο ως προς το αντικείμενο, μια διαφορά που στις ημέρες μας αμβλύνεται καθώς βλέπουμε κάποιους πολιτικούς (Μπους, Γκορμπατσόφ) να προβάλλουν προϊόντα σε διαφημίσεις, ενώ άλλους να προωθούνται από διάσημες διαφημιστικές εταιρείες.

Ο παραλληλισμός με την προπαγάνδα των ολοκληρωτικών καθεστώτων, για παράδειγμα του ναζιστικού, είναι ολοφάνερος. Η εξωτερική εμφάνιση των ανθρώπων που χρησιμοποιούνται στις διαφημίσεις εναρμονίζεται με τα κυρίαρχα πρότυπα. Οι άντρες είναι καλογυμνασμένοι, οι γυναίκες ξανθές με μεγάλο στήθος, όλοι χαμογελούν και συμφωνούν μεταξύ τους ό,τι και αν συμβεί. Τα μέρη στα οποία κινηματογραφούνται οι διαφημίσεις είναι πάντα τα ίδια: όμορφες και καθαρές πόλεις, γοητευτικά και ηλιόλουστα τοπία της υπαίθρου, η θάλασσα ή κάποιο άλλο μαγευτικό τουριστικό μέρος, όπως οι εξωτικές τοποθεσίες του Τρίτου Κόσμου, που παρουσιάζεται ως ειδυλλιακός. Το σώμα κυριαρχεί, τα σκηνικά είναι φουτουριστικά αλλά δείχνουν ένα ευχάριστο μέλλον που αποτελεί την προσδοκία όλων, ο ανταγωνισμός εμφανίζεται ως το μοναδικό κίνητρο των ανθρώπων, η δύναμη και η ισχύς εξυμνούνται, γίνεται μόνιμη αναφορά στα ατομικά επιτεύγματα. Αυτό το «ιδανικό της προσκοπικής ευτυχίας», το οποίο καταγγέλλει ο Τοσκάνι στο βιβλίο του, θυμίζει τις εικόνες των ναζιστικών περιοδικών και κινηματογραφικών ταινιών (ο Τοσκάνι καταδεικνύει επίσης πως η εικόνα της Κλόντια Σίφερ αποτελεί την υλοποίηση του ονείρου της Χιτλερικής Νεολαίας), αλλά και τις εικόνες που ο σοσιαλιστικός ρεαλισμός –ρωσικός, κινεζικός ή κορεατικός– χρησιμοποιούσε για προπαγανδιστικούς λόγους. Πάνω απ' όλα όμως, οι διαφημίσεις υλοποιούν το σλόγκαν των στρατοπέδων συγκέντρωσης ότι η «χαρά είναι υποχρεωτική», ενώ η «φυσικότητα» των καταστάσεων είναι τόσο επιπόλαιη, ώστε μόνο γέλιο μπορεί να προκαλέσει.

Αλλά και τα διαφημιζόμενα είδη είναι εξίσου αποκαλυπτικά: αλκοόλ και τσιγάρα, αυτοκίνητα και ταχύτητα, περιττά και ακριβά αγαθά και διατροφικά προϊόντα χαμηλής

ποιότητας παρουσιάζονται ως εκλεκτά καταναλωτικά είδη. Η διαφήμιση υπαινίσσεται σε μόνιμη βάση τη σεξουαλική επιθυμία, κάτι το οποίο κάνει σπάνια με λεπτότητα, αλλά μάλλον με μια χυδαιότητα χωρίς πολλές παραλλαγές.

Τα μηνύματα των διαφημίσεων στρέφονται πάντα εναντίον της προστασίας του περιβάλλοντος, των κοινωνικών δικαιωμάτων και της ενεργού δράσης των πολιτών, ενώ αποκρύπτουν την ύπαρξη του πραγματικού Τρίτου Κόσμου και της φτώχειας, εκτός από τις περιπτώσεις που είναι αναγκαίο να προσποιηθούν. Οι διαφημίσεις είναι ταυτόσημες με την κυριαρχία του απόλυτου φιλελευθερισμού, ενισχύοντας τις ομόφωνες απόψεις των αρθρογράφων του οικονομικού Τύπου που τις δημοσιεύει. Χωρίς φυσικά να παραλείπονται οι αναφορές σε μια μικρή δόση επαναστατικότητας, που τόσο πολύ παρακινεί τον καταναλωτή να αγοράσει, αλλά και στο ψευδεπίγραφο νεωτεριστικό πνεύμα.

Η διαφήμιση είναι ταυτόσημη με την κυριαρχία της «νοικοκυράς που είναι κάτω των 50 ετών», η οποία υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύει τον μέσο καταναλωτή και της οποίας η δικτατορία εις βάρος των τηλεθεατών είναι υπεύθυνη για τη γενική ισοπέδωση της ποιότητας. Όπως γράφει ο Τοσκάνι, «πουλάει ένα παραποιημένο και υπνωτιστικό μοντέλο ευτυχίας», καθώς υποτίθεται ότι ο καταναλωτής, αγοράζοντας το προβαλλόμενο προϊόν, αγοράζει ταυτόχρονα την αιώνια νεότητα, την απόλυτη ισχύ, ενεργητικότητα ή υγεία. Και προσθέτει το ακόλουθο σχόλιο για τη συντριπτική πλειοψηφία των διαφημίσεων που προβάλλονται στις οθόνες μας: «Α, πόσο ωραίο είναι να είσαι 20 ετών, να οδηγείς ένα 4Χ4 ως την άκρη του κόσμου και να βουτάς στο νερό που λάμπει έχοντας δίπλα σου πανέμορφα κορίτσια που χαμογελούν, αποκαλύπτοντας τις αστραφτερές οδοντοστοι-

χίες τους». Ένα αστικό, αποικιοκρατικό, κυριαρχικό, δυτικό και λευκό όνειρο που το προτείνουν ως μοντέλο της κοινωνίας και ως κοσμοαντίληψη στη θέση των μεγάλων ηττημένων ιδεολογιών.

Όπως και στο ναζιστικό καθεστώς, όσοι παρεκκλίνουν από αυτό το μοντέλο δεν έχουν θέση στον κόσμο της διαφήμισης, δηλαδή όσοι δεν μοιάζουν με Αρείους, δεν είναι ετεροφυλόφιλοι, δεν είναι υγιείς, δεν έχουν την άνεση που προσφέρει το χρήμα, δεν είναι επιθετικοί απέναντι στον κόσμο, δεν έχουν την κατάλληλη εξωτερική εμφάνιση, όσοι είναι μη παραγωγικοί, αμφισβητίες, ειρηνιστές, άρρωστοι ή φτωχοί. Όπως και σε κάθε ολοκληρωτική προπαγάνδα, η δύναμη και η ισχύς πηγάζουν από τους μυς αυτών που πίνουν μπύρα ή οδηγούν αυτοκίνητα. Η νίκη είναι πανταχού παρούσα, είτε ο ήρωας τρέχει ή φλερτάρει, είτε οδηγεί ή αντιμετωπίζει τον εργοδότη του.

Τέλος, η διαφήμιση χρησιμοποιεί μόνο τα στερεότυπα, ενισχύοντάς τα ακόμη περισσότερο: στερεότυπα για τους άντρες, τις γυναίκες, για την εθνική καταγωγή, για τους κατοίκους της υπαίθρου, για τους νέους, για όσους ζουν στις φτωχές συνοικίες κ.λπ.

Ένα έγκλημα κατά της ελπίδας

Όπως και οι σύγχρονες βόμβες που σκοτώνουν κάθε μορφή ζωής χωρίς να καταστρέφουν τα κτίρια και τον μηχανικό εξοπλισμό, η διαφήμιση σκοτώνει κάθε πνευματική δραστηριότητα και κάθε τάση συμμετοχής στα κοινά, αφήνοντας στο άτομο μόνο τα καταναλωτικά αντανακλαστικά, με τον ίδιο τρόπο που τα σκυλιά του Παβλόφ είχαν αποκτήσει

εξαρτημένα αντανακλαστικά. Η αμφιβολία, η σκέψη, οι ιδέες, η ανιδιοτέλεια, η ανάπτυξη του πνεύματος και της προσωπικότητας, το δημόσιο συμφέρον, η αίσθηση της συλλογικότητας και της αλληλεγγύης, όλα σαρώνονται ως εμπόδια στη μοναδική σκέψη: *Να αγοράζεις.* Η κουλτούρα του εμπορίου δεν διακρίνεται από μια ταινία μικρού μήκους ή από ένα μουσικό βιντεοκλίπ: τα ίδια πρόσωπα, οι ίδιες αναφορές, η ίδια σκηνοθεσία, το ίδιο μοντάζ, τα ίδια στερεότυπα, η ίδια αισθητική, οι ίδιες καταστάσεις, για έναν πολύ συγκεκριμένο λόγο: οι σκηνοθέτες είναι οι ίδιοι.

Συμβάλλοντας στην πολιτισμική υποβάθμιση και ενισχύοντας την παθητικότητα, η διαφήμιση είναι συχνά ο μοναδικός τρόπος πληροφόρησης μερικών πολιτών για τα προϊόντα, τις ξένες χώρες ή διάφορα στοιχεία γνώσης. Οι νέοι πλήττονται περισσότερο από αυτό το φαινόμενο. Κατ' εξοχήν λογοκλόπος, κυρίως του κινηματογράφου, η διαφήμιση ζει από όσα μιμείται ή ληστεύει. Μάταια θα αναζητούσαμε μια νέα ιδέα που προήλθε από αυτή. Αυτή η αντιγραφή, που πληρώνεται εκατό φορές περισσότερο από το έργο το οποίο μιμείται, δεν αξίζει τον κόπο: συνιστά μια ακατονόμαστη σπατάλη, τόση "πλύση εγκεφάλου" για κάτι που είναι τόσο φτωχό, τόσο αναποτελεσματικό (η επιρροή της διαφήμισης στις πωλήσεις σε παγκόσμια κλίμακα είναι μηδαμινή). Όμως η διαφήμιση συντηρεί τη σύγχυση.

Για τον μέσο τηλεθεατή, η διαφορά ανάμεσα σε μια τηλεοπτική εκπομπή, ένα ντοκιμαντέρ ή μια ταινία και σε μια διαφήμιση αμβλύνεται. Οι τηλεθεατές πιστεύουν εξίσου αυτόν που παρουσιάζει τις τηλεοπτικές ειδήσεις και τον ηθοποιό που εγκωμιάζει τα προτερήματα ενός αυτοκινήτου ή δεν πιστεύουν κανέναν από τους δυο. Αποτελεί πια αναμφισβήτητο δεδομένο ότι αυτό που «δεν είδαμε στην τηλεόρα-

ση» δεν υπάρχει (υπενθυμίζουμε την περίπτωση του πολέμου του Κόλπου), ενώ αυτό που «είδαμε στην τηλεόραση» γίνεται αποδεκτό (και πάλι παραπέμπουμε στο ίδιο παράδειγμα). Η διαφήμιση είναι επίσης ο κυριότερος φορέας του εικονικού, του οποίου η προώθηση δεν αποσκοπεί στο να αντιπαρατεθεί με το πραγματικό, αλλά στο να το αντικαταστήσει.

Ο κόσμος της διαφήμισης, που είναι οργανωμένος με βάση τα πρότυπα μιας μαφίας, υπηρετεί την πιο αυταρχική ιδεολογία που υπάρχει. Η διαρκής παρενόχληση των καταναλωτών, ακόμα και στις πιο υπανάπτυκτες χώρες του κόσμου, δεν αφήνει στους ανταγωνιστές χώρο για να επιβιώσουν. Πρέπει λοιπόν να αποτίσουμε φόρο τιμής στους νέους πολέμιους του καπιταλισμού του 21ου αιώνα: στη γαλλική *Résistance à l' Aggression Publicitaire* (Αντίσταση στην Επίθεση της Διαφήμισης) και στην Greenpeace του Λονδίνου η οποία αντιμετώπισε δικαστικά μεγάλη αλυσίδα φαστ-φουντ, που την κατηγορούσαν για διάδοση ψευδών που έπληετταν την εικόνα τους. Και φυσικά στον "υποδιοικητή Μάρκος του αντιδιαφημιστικού αγώνα", τον Kalle Lasn του *Adbusters Media Foundation*, ο οποίος δημιουργεί αντι-διαφημιστικά σποτ, αντι-σλόγκαν και επιτίθεται στις διαφημίσεις αποκαλύπτοντας τα ψέματά τους, ενώ έχει επίσης καθιερώσει την "ημέρα χωρίς ψώνια" και την «εβδομάδα χωρίς τηλεόραση».

Πρέπει να καταστρέψουμε το σύμπαν της διαφήμισης, συνειδητοποιώντας ότι είναι περιττή ή ακόμα και ολέθρια, κοινωνικά, περιβαλλοντολογικά, καλλιτεχνικά, πολιτισμικά, ακόμα και εμπορικά (τα προϊόντα ποιότητας έχουν μεγάλες πωλήσεις, συχνά χωρίς διαφήμιση). Είναι ένα «έγκλημα εναντίον της ευφυΐας, της δημιουργικότητας, της γλώσ-

σας» (όπως γράφει ο Τοσκάνι), που μας προτείνει μια φαλλοκρατική, ρατσιστική, αποικιοκρατική, ολοκληρωτική, δυτική και μονοδιάστατη εικόνα του κόσμου, η οποία εξυπηρετεί μόνο εκείνους που μας οδηγούν στην άβυσσο.

Η διαφήμιση είναι ένα ψυχολογικό όπλο που έχει αντικαταστήσει τα συμβατικά, τα πυρηνικά και χημικά όπλα, καθώς σήμερα ο καπιταλισμός πρέπει να κρατήσει ζωντανά τα θύματά του, που έχουν μετατραπεί σε καταναλωτές. Η διαφήμιση δεν σκοτώνει, αποβλακώνει. Αυτή η γενικευμένη επίθεση των εμπορευματικών σχέσεων προξενεί λιμούς και οικολογικές καταστροφές, υποβαθμίζει την υγεία, προκαλεί ανεργία και κοινωνικό αποκλεισμό. Οι πύραυλοί της είναι οι διαφημίσεις. Η επίθεση πραγματοποιείται μέσω των νέων διατάξεων του Παγκοσμίου Οργανισμού Εμπορίου, των ευρωπαϊκών συνθηκών (Μάαστριχτ, Άμστερνταμ), των συμφωνιών της παγκοσμιοποίησης (ΜΑΙ, ΝΤΜ), αλλά και χάρη στα εκτελεστικά όργανα του καπιταλισμού (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Παγκόσμια Τράπεζα, κεντρικές τράπεζες των διαφόρων κρατών). Αυτός ο πρώτος πλανητικός πόλεμος έχει πια πάρει τη σκυτάλη από τους δυο παγκόσμιους πολέμους και οι νεκροί που οφείλονται σε αυτόν είναι ήδη περισσότεροι.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η ΚΟΙΝΟΤΟΠΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Υπάρχει μια παγκόσμια στρατηγική. Πάντα υπήρχε. Η στρατηγική αυτή εφαρμόζεται από το Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα (κάποιες γιγάντιες πολυεθνικές εταιρείες) που είναι αφιερωμένο στη συγκέντρωση τεράστιας οικονομικής δύναμης. Ο καπιταλισμός έχει καταληφθεί από φρενίτιδα, έχει εκτροχιαστεί.

Στην ιστορία υπάρχουν άφθονα παραδείγματα, όπου ένας μονολιθικός πολεμοκάπηλος πάτησε όλα τα κουμπιά και αποφάσισε την ημερήσια διάταξη, δημιουργώντας κίβδηλους ανταγωνιστές μέσω των πειθήνιων συνεργατών του. Και μετά τι είχε (και έχει) σειρά; Τι έγινε (και τι θα γίνει) στη συνέχεια;

Το Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα ενώνεται, γίνεται "συμπαγές", χωρίς κίβδηλους ανταγωνιστές και σύντομα όλα θα περιέλθουν κάτω από τον έλεγχο μιας και μόνης εξουσίας, ενός εκατονταμελούς Παγκόσμιου Συμβουλίου. Και μετά; Μετά έχουν σειρά οι κυβερνήσεις. Θα ελέγχο-

νται φανερά πλέον μόνο από αυτό το Παγκόσμιο Συμβούλιο και οι λαοί θα το αποδεχθούν. Υπάρχουν πολλά ιστορικά προηγούμενα, στα οποία μπορούμε να ανατρέξουμε. Συγχωνεύσεις επί συγχωνεύσεων, αφανισμοί πολυεθνικών εταιρειών μέσω εξαγοράς, φιλικής ή εχθρικής. Παγκόσμια μονοπώλια, κυρίες και κύριοι. Ξεκινούν από τους Φαραώ της Αιγύπτου, που παραγκώνισαν τους πρίγκιπες διαδόχους του θρόνου, και συνεχίστηκαν με τους Ρωμαίους, που γέμιζαν τη Σύγκλητο με φιλοκυβερνητικά πρόσωπα, ώστε οι Καίσαρες να μπορούν να διευθύνουν και να κατευθύνουν τα πάντα. Δεν είναι κάτι καινούργιο. Απλώς έχει εκσυγχρονιστεί· έχει προσαρμοστεί πλέον στην εποχή των υπολογιστών.

Μπορεί κάποιος να τους σταματήσει; Ίσως οι λαοί –οι άνθρωποι που δεν συμμετέχουν– να αφυπνιστούν μια μέρα και να διαπιστώσουν ότι η ελευθερία τους εξανεμίζεται από τον ανίερο μηχανισμό του αγώνα για οικονομική υπεροχή. Γι' αυτό και το Παγκόσμιο Οικονομικό Σύμπλεγμα (το μεγαλύτερο μέρος του τουλάχιστον) επιθυμεί την εγκαθίδρυση αστυνομικών κρατών σε ολόκληρο τον κόσμο. Διαφορετικά, δεν θα μπορέσουν να επιβιώσουν.

Αν αναλύσουμε σε βάθος τη διεθνή πραγματικότητα, θα διαπιστώσουμε ότι μιλάμε για επιχειρηματική τρομοκρατία, για διεθνή συνωμοσία, για την καταπάτηση όλων των νόμων αντιτράστ στον πλανήτη. Θα διαπιστώσουμε ότι έχουν συσπειρωθεί η General Motors, η Ford, η Chrysler, η BMW, η Volkswagen, η Fiat και δυο-τρεις ακόμη κατασκευαστές, για να διευθύνουν την παγκόσμια βιομηχανία αυτοκινήτου. Το επόμενο βήμα θα είναι να ελέγξουν απόλυτα τις κυβερνήσεις του πλανήτη, θέτοντας νέες ασφαλιστικές δικλείδες – και μια από αυτές θα είναι ότι τα

υπουργικά συμβούλια θα διορίζονται απευθείας από το Εκατονταμελές Συμβούλιο! Σε λίγα χρόνια, με τους πολιτικούς εντελώς υποταγμένους σε αυτούς, θα αρκούν δυο-τρεις διασκέψεις κορυφής και, πριν το καταλάβουμε, τα τύμπανα του πολέμου θα ηχούν παντού. Και εμείς, θα προελαύνουμε ευτυχισμένοι προς την καταστροφή μας – μέχρι να καταλάβουμε ότι, όταν κάποτε θα σταματήσουν να ηχούν τα τύμπανα, δεν θα έχουμε εναλλακτικές επιλογές. Θα αγοράζουμε ό,τι θέλουν να μας πουλήσουν, θα παίρνουμε ό,τι θέλουν να μας δώσουν και θα πιστεύουμε ό,τι θέλουν να πιστέψουμε... Διαφορετικά, θα είμαστε χαμένοι. (Μήπως όμως δεν έχουν ήδη ξεκινήσει να εφαρμόζονται όλα τα παραπάνω;)

Τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές, τα συνασπισμένα πλέον Παγκόσμια Κέντρα Αποφάσεων (Μπίλντερμπεργκ και Τριμερής) δραστηριοποιούνται στην Ευρώπη –σε ολόκληρη την Ευρώπη!– στη Μεσόγειο και τις ΗΠΑ. Πραγματοποιούν μυστικές διαπραγματεύσεις με διοικητικά συμβούλια μεγάλων επιχειρήσεων, τα οποία έχουν στελεχώσει με δικούς τους ανθρώπους. Διαθέτουν πια την απαραίτητη πλειοψηφία. Χρειάζονται τις ψήφους και τις έχουν! Απορροφούν εταιρείες με μετακινήσεις μετοχών που ήδη διαθέτουν και με αγορές χρεωκοπημένων επιχειρήσεων –των οποίων τη χρεωκοπία έχουν εξασφαλίσει, μέσω ανάκλησης πιστώσεων από τις τράπεζες που ελέγχουν– και φυσικά με πολυάριθμες συγχωνεύσεις.

Επίσης, είναι αναμενόμενο ότι θα προκαλέσουν πληθωρισμό και στη συνέχεια δραστική υποτίμηση στις αγορές συναλλάγματος, περιορίζοντας ταυτόχρονα τον αριθμό των εργαζομένων στις καινούργιες εταιρείες τους, με το πρόσχημα της μείωσης του κόστους και της αύξησης της απο-

δοτικότητας. Έτσι, σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, το χάος που θα επέλθει θα είναι καταλυτικό. Στην αρχή, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι θα μείνουν άνεργοι και μετά εκατομμύρια... Τοπικές υφέσεις παντού θα οδηγήσουν σε οικονομική κατάρρευση με ολέθριες συνέπειες στην οικονομική και κοινωνική δομή. Και μετά; Τι άλλο;

Οι τράπεζες. Ελέγχουν ή βρίσκονται κοντά στην εξασφάλιση της πλειοψηφίας σε τριακόσιες και πλέον τράπεζες της Ευρώπης και σε δεκαέξι της Βρετανίας – αν εξετάσουμε χωριστά τη Βρετανία. Έχουν εξασφαλίσει κάποια πρόοδο στις ισραηλινές και τις αραβικές τράπεζες, προφασιζόμενοι υποστήριξη προς τις αντικρουόμενες θέσεις, αλλά θα πρέπει να αρκεστούν στην ισχυρή επιρροή και όχι στον έλεγχό τους, ιδιαίτερα στην περίπτωση της Σαουδικής Αραβίας και των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων. Όλες ελέγχονται από οικογένειες!

Και στην Αμερική; Εξαιρετική επιτυχία! Ένας δικός τους άνθρωπος (της Τριμερούς), ο Πολ Μέγιερ, ιδιοφυΐα περί τα τραπεζικά και όχι μόνο, μαζί με τον δικηγόρο Λούις Νίζερ τζούνιορ, έχουν αναλάβει τη συγχώνευση τεσσάρων από τις μεγαλύτερες τράπεζες της Νέας Υόρκης και του Λος Άντζελες με έναν ευρωπαϊκό όμιλο επιχειρήσεων. Με τα ανεξάρτητα υποκαταστήματά τους θα ελέγχουν περισσότερα από 8.000 πιστωτικά κέντρα στις ΗΠΑ και την Ευρώπη. Των οποίων, βέβαια, η βασική λειτουργία θα είναι ο δανεισμός. 8.000 παραρτήματα τραπεζών που θα παραχωρούν κανονικά πίστωση σε περισσότερες από 10.000 επιχειρήσεις στις μεγαλύτερες πόλεις και πολιτείες αρκούν για να εξασφαλίσουν τη μέγιστη δυνατή αύξηση του δανεισμού! Και στη συνέχεια, δεν θα υπάρξουν απειλές ότι θα σταματήσουν τις πιστώσεις – και εδώ έγκειται η μεγαλο-

φυΐα του σχεδιασμού. Θα υπάρξουν μόνο διοικητικά διατάγματα. Όλες οι πιστώσεις θα διακοπούν.

Στο Λος Άντζελες, οι κινηματογραφικές εταιρείες θα κλείσουν, οι ταινίες και οι τηλεοπτικές παραγωγές θα ανασταλούν. Στο Σικάγο, οι εταιρείες συσκευασίας κρεάτων, οι επιχειρήσεις που ασχολούνται με τον αθλητισμό και οι κτηματομεσίτες θα αντιμετωπίσουν χρεωκοπία, καθώς δεν θα υπάρχουν διαθέσιμα κεφάλαια. Η Νέα Υόρκη θα πληγεί περισσότερο. Ολόκληρη η βιομηχανία ενδυμάτων, που επιβιώνει χάρη στις πιστώσεις, θα διαλυθεί, ενώ οι ιδιοκτήτες ξενοδοχείων με συμφέροντα στα κοντινά καζίνο του Νιου Τζέρσεϊ θα γονατίσουν. Θα ακολουθήσει απόλυτη παραφροσύνη.

Οι κυβερνήσεις, τα κοινοβούλια, οι συνομοσπονδίες θα αντιμετωπίσουν την καταστροφή. Οι παγκόσμιες αγορές θα καταρρεύσουν και οι λαοί θα εκλιπαρούν για βελτίωση των συνθηκών· θα *απαιτήσουν* βελτίωση των συνθηκών. Θα απαιτούν αλλαγή – αυτή την τόσο αφηρημένη και άπιαστη έννοια... Το ζήτημα είναι ότι οι πλούσιοι του πλανήτη λαχταρούν περισσότερα πλούτη, ενώ οι εκπρόσωποι των άλλων τάξεων χρειάζονται αυτά τα πλούτη για να διατηρήσουν τις δουλειές τους. Υπάρχει μια ιστορική συνοχή. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουν κάποιοι, είναι να διεισδύσουν στους μεν ή τους δε –ή κατά προτίμηση και στους δύο– και να τους πείσουν ότι τους εκμεταλλεύονται ασύστολα. Αυτοί έχουν και τις δύο παρατάξεις.

Από την άλλη πλευρά σήμερα, οι υποψήφιοι και οι εκλεγμένοι πολιτικοί αγοράζουν την τηλεόραση. Εκεί διαμορφώνονται οι απόψεις. Μόνο μέχρις ενός σημείου, προς το παρόν. Στην προκειμένη περίπτωση βάζουν ένα ελαφρύ κάρο πίσω από ένα δυνατό άλογο. Όλα γίνονται άμεσα και

τα επεξεργάζονται επιτόπου. Οποιαδήποτε ανοησία μεγεθύνεται. Τα στελέχη των τηλεοπτικών σταθμών για να αποφύγουν την αμηχανία, αναζητούν και προβάλλουν τις δικές τους απόψεις, σε σημείο που να αποστασιοποιούνται. Όλα γίνονται πολύ γρήγορα. Σύντομα θα αλλάξουν όλα! Και τα τηλεοπτικά στελέχη θα έχουν άποψη, καθώς και οι δημοσιογράφοι που διευθύνουν τα πάνελ. "Απόψεις" βέβαια που θα είναι από πριν δοσμένες! Διείσδυση και υποσχέσεις – ή εκβιασμοί. Ποιος θα μπορέσει να αντισταθεί; Το όριο μετακινείται συνεχώς μέχρι που φτάνει σε δυσθεώρητα ύψη και τα κέρδη είναι συναρπαστικά. Οι κατώτερες τάξεις περιμένουν στην ουρά για να πάρουν κάποιο μερίδιο – καλύτερα ο σατανάς που ξέρεις παρά ο διάβολος που δεν ξέρεις.

Και οι πληβείοι, τα άπορα και αμόρφωτα άτομα της κοινωνίας; Η λύση είναι μία· εκείνη που είχαν εφαρμόσει τον 18ο και τον 19ο αιώνα. Να αναγκαστούν να βελτιωθούν! Μπορεί να γίνει. Μήπως έτσι δεν δημιουργήθηκε η Αμερική; Άραγε, έτσι είχε γίνει στ' αλήθεια; Ή μήπως ήταν και κάτι άλλο;

Βέβαια εδώ ταιριάζει αυτό που λέγεται: Η αντίληψη είναι το παν – η πραγματικότητα έρχεται δεύτερη. Θα ελέγχουν απόλυτα την Οικονομία – και επομένως τις κυβερνήσεις εξήντα δύο χωρών και ανάμεσά τους θα βρίσκονται φυσικά οι επτά πιο σημαντικές χώρες του πλανήτη. Θα έχουν πετύχει έτσι τον στόχο τους και το φιλόδοξο πρόγραμμα θα έχει τότε ολοκληρωθεί. Όλα θα φαίνονται νόμιμα, όλα θα συμβαδίζουν με το δίκαιο ή θα βρίσκονται στις παρυφές της νομιμότητας. Θα έχουν την απάντηση στα προβλήματα του πλανήτη! Θα την έχουν όμως;...

Όπως θα ξέρετε ασφαλώς, το διεθνές εμπόριο έχει πλέον παγκόσμιες επιπτώσεις. Ό,τι συμβαίνει στο αμερικανικό

δολάριο επηρεάζει αναπόφευκτα όλα τα νομίσματα του κόσμου. Αντίστοιχα, το καθένα από αυτά τα νομίσματα επηρεάζει τα άλλα. Ο έλεγχος, λοιπόν, της παγκόσμιας αγοράς και η επιβολή μιας τάξης στο διεθνές εμπόριο – αυτός είναι ο βασικότερος στόχος των δύο μεγάλων τμημάτων των Παγκοσμίων Κέντρων Αποφάσεων. Γεμίζουν με χρήματα τα χέρια ανθρώπων τους που ξέρουν να τα χρησιμοποιήσουν και όχι των κυβερνήσεων, που ξέρουν μόνο να τα σπαταλούν!

Ο κόσμος ήδη βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση, σε έναν συνεχή οικονομικό πόλεμο. Ποιοι είναι όμως οι νικητές; Μην ξεχνάμε ότι αυτός που ελέγχει την οικονομία ενός κράτους ελέγχει και την κυβέρνησή του. Εφαρμόζοντας έναν τέτοιο σχεδιασμό σε παγκόσμια κλίμακα, η επιρροή τους απλώνεται σε όλο τον κόσμο τόσο γρήγορα όσο οι ωριαίες μετακινήσεις κεφαλαίων από τη μια αγορά στην άλλη: οι εν λόγω ομάδες στη διάσκεψη της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ στις Βερσαλλίες, στις 15-18 Μαΐου του 2003 (Ξενοδοχείο "Trianon Park"), κατέστησαν σαφές «πως οι μεγάλες προκλήσεις έχουν αρχίσει να διαφαίνονται για τις Ευρωατλαντικές σχέσεις. Το "διαζύγιο" μεταξύ ΗΠΑ και Ευρώπης μπορεί εύκολα να γίνει πραγματικότητα».

Το ιμπεριαλιστικό σχέδιο των νεοσυντηρητικών που δεν είναι συντηρητισμός αλλά εξτρεμισμός, εγωπάθεια και τυχοδιωκτισμός έχει τρομάξει πολλούς, και κυρίως τους μη Αμερικανούς. Έχουν ένα χρονοδιάγραμμα, μια αντίστροφη μέτρηση, αν προτιμάτε. Σύντομα θα τεθεί σε εφαρμογή το πρόγραμμά τους για τον παγκόσμιο έλεγχο. Και αν πετύχει αυτό, τότε θα ανατραπούν όλα – ακόμη και τα προεδρεία της Τριμερούς Επιτροπής και της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ και ο κόσμος θα βαδίσει με μαθηματική ακρίβεια σε μια παγκόσμια κυβέρνηση που θα ελέγχεται απόλυτα από το Συμ-

βούλιο των Εκατό! Θα είναι, όπως είπε χαριτολογώντας (σε κλειστό κύκλο) ο βαρώνος ντε Ρότσιλντ, η *Μεγάλη Επιτροπή της Υπερκυβέρνησης*. Θα το κατορθώσουν; Ίσως. Μην ξεχνάτε ότι υπάρχουν πολλοί οπαδοί της ιδέας στους κόλπους των δύο Παγκόσμιων Κέντρων Αποφάσεων!...

Αθανάσιος Κ. Στριγάς

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΟΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑΤΟΣ

Οι αποφάσεις που έχουν ληφθεί για την επόμενη δεκαετία είναι διεθνώς περίπου γνωστές. Τις αναφέρουμε εδώ εντελώς συνοπτικά, αφού πρόκειται να επηρεάσουν ολόκληρο τον πλανήτη. Φυσικά θα επηρεάσουν και εμάς σαν χώρα, αλλά και τον κάθε πολίτη ξεχωριστά. Εξάλλου έχουμε το αναφαίρετο δικαίωμα αφού αποφασίζουν για εμάς, και μάλιστα ερήμην μας, να γνωρίζουμε τι θα συμβεί. Και μια διευκρίνιση: Όταν κάποιες αποφάσεις του Παγκόσμιου Οικονομικού Συμπλέγματος δεν εφαρμόζονται, δεν γίνονται πράξη, αυτό γίνεται επειδή, απλώς, στην πορεία του χρόνου η διεθνής κατάσταση διαφοροποιείται ή οι αντικρουόμενες δυνάμεις υποχωρούν και συμβιβάζονται – με διάφορα ανταλλάγματα.

Για παράδειγμα, είχε αποφασιστεί ο διαμελισμός της Τουρκίας και η ίδρυση Κουρδικού κράτους. Για να πραγματοποιηθεί το τελευταίο, θα πρέπει να υπάρξει ειρήνη στο Ιράκ, να λειτουργήσει αυτό σαν κράτος και, το βασικότερο,

να διαμοιράσουν τα ιμάτια –συγνώμη, τα πετρέλαια ήθελα να πω– της χώρας αυτής οι πολυεθνικές εταιρείες του πετρελαίου. Ωστόσο, προς το παρόν διαφωνούν μεταξύ τους ως προς την ποσόστωση: δηλαδή πόσο τοις εκατό θα πάρει η μία και πόσο η άλλη πολυεθνική. Και όσο συγκρούονται, τόσο η ειρήνη δεν θα επέρχεται στο Ιράκ ή θα είναι εύθραυστη για ολόκληρη την περιοχή του Κόλπου. Έτσι, λοιπόν, το υπό ίδρυση κράτος των Κούρδων καθυστερεί και η δημιουργία του προβλέπεται πλέον προς το 2007 ή 2008.

Η Τουρκία, από την άλλη πλευρά, στρατηγικά λειτουργεί ως ανάχωμα των ΗΠΑ σε ενδεχόμενη διαταραχή της ειρήνης στον Κόλπο, με τοπικές συγκρούσεις. Επίσης παζαρεύει την είσοδό της στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Θα ήταν, λοιπόν, η χειρότερη συγκυρία να προκύψουν προβλήματα στη χώρα αυτή από τον προκατασκευασμένο διαμελισμό της. Αφού λοιπόν κάνει δεκτή την εισδοχή της η Ευρωπαϊκή Ένωση, κατόπιν δυνάμεις της Ανατολικής Τουρκίας θα επιζητήσουν και θα πιέσουν ασφυκτικά διεθνώς, για την ανεξαρτησία τους. Και αυτό, από τη μία πλευρά, συμφέρει απόλυτα την Ευρωπαϊκή Ένωση, αφού τα τρία εκατομμύρια των Τούρκων που είναι έτοιμοι να μεταναστεύσουν στην Ε.Ε. δεν θα το κάνουν, ελπίζοντας σε ένα καλύτερο μέλλον χάρη στις νέες ηγεσίες – αλλά και τους ομόθρησκους γείτονές τους του Τουρκμενιστάν, του Αζερμπαϊτζάν κ.λπ.

Και έχουν δίκιο που περιμένουν, αφού ο διαμελισμός και η ελεγχόμενη ανεξαρτησία τους συνδέθηκε πλέον με το "Ευρασιατικό πακέτο". Αφού για την Αμερική, το κύριο γεωπολιτικό λάφυρο είναι η Ευρασία! Για μισή χιλιετία, στις παγκόσμιες υποθέσεις κυριαρχούσαν ευρασιατικές δυνάμεις και λαοί πάλευαν μεταξύ τους για περιφερειακή κυριαρχία και επεδίωκαν την παγκόσμια δύναμη. Τώρα, μια

μη ευρασιατική δύναμη υπερέχει στην Ευρασία και η παγκόσμια πρωτοκαθεδρία της Αμερικής εξαρτάται άμεσα από το για πόσο χρόνο και πόσο αποτελεσματικά θα διατηρηθεί η υπεροχή της στην ευρασιατική ήπειρο. Προφανώς, αυτή η προϋπόθεση είναι προσωρινή. Όμως, η διάρκειά της και το τι θα ακολουθήσει είναι κρίσιμης σημασίας, όχι μόνο για την ευημερία της Αμερικής, αλλά γενικότερα για τη διεθνή ειρήνη.

Περίπου το 75% του παγκόσμιου πληθυσμού ζει στην Ευρασία και το μεγαλύτερο μέρος του φυσικού πλούτου του πλανήτη βρίσκεται επίσης εκεί – τόσο στις επιχειρήσεις, όσο και στο υπέδαφός της. Η Ευρασία αντιπροσωπεύει το 60% περίπου του παγκόσμιου ΑΕΠ και σχεδόν τα 3/4 των παγκόσμιων γνωστών ενεργειακών πόρων. Στην Ευρασία, επίσης, βρίσκονται τα περισσότερα ισχυρά (πολιτικά) και δυναμικά κράτη. Μετά τις ΗΠΑ, οι επόμενες έξι μεγαλύτερες οικονομίες και οι επόμενοι έξι μεγαλύτεροι καταναλωτές στρατιωτικών όπλων βρίσκονται στην Ευρασία. Αθροιστικά η δύναμή της υπερβαίνει κατά πολύ εκείνη της Αμερικής.

Ευτυχώς για την Αμερική, η Ευρασία είναι πολύ μεγάλη για να είναι ενιαία πολιτικά. Αυτό το τεράστιο παράξενο σχήμα, που εκτείνεται από τη Λισαβόνα μέχρι το Βλαδιβοστόκ, είναι το πεδίο του παιχνιδιού. Αν ο ενδιάμεσος χώρος μπορέσει να τραβηχτεί όλο και περισσότερο στη διευρυνόμενη τροχιά της Δύσης (όπου η Αμερική υπερέχει), αν η νότια περιοχή δεν υποταχτεί στην κυριαρχία ενός μόνο παίκτη και αν η Ανατολή δεν ενοποιηθεί με τρόπο που να προκαλέσει την εκδίωξη της Αμερικής από τις υπερπόντιες βάσεις της, τότε μπορούμε να πούμε ότι η Αμερική θα υπερισχύσει.

Ωστόσο, αν ο ενδιάμεσος χώρος αποκρούσει τη Δύση και γίνει ισχυρή οντότητα που αποκτά τον έλεγχο του Νότου ή

συνάπτει συμμαχία με τον κύριο ανατολικό παράγοντα, τότε η πρωτοκαθεδρία της Αμερικής στην Ευρασία θα υποχωρήσει δραματικά. Αλλά αυτό θα σήμαινε αυτόματα το τέλος της αμερικανικής συμμετοχής στο παιχνίδι – στο ευρασιατικό παιχνίδι. Έτσι, λοιπόν, για να μη μείνει εκτός παιχνιδιού, η Αμερική θα προκαλέσει τοπικές στρατιωτικές συγκρούσεις (εμφυλίους, πραξικοπήματα) και όπως ευφυέστατα παρατήρησε ο πρόεδρος της Μπίλντερμπεργκ: «Θα πρέπει να δημιουργηθούν τα Ευρασιατικά Βαλκάνια, προκειμένου να ξεκαθαρίσει η κατάσταση, να υπάρξει εκμετάλλευση του φυσικού πλούτου και οι αγορές να λειτουργήσουν». Έτσι, έχει αποφασιστεί η λύση-σπασμός προκειμένου η Αμερική να αποκτήσει την επικυριαρχία. Και βέβαια με τα παραπάνω συμφωνεί και η Τριμερής Επιτροπή. Με το "τράβηγμα" λοιπόν της διευρυνόμενης τροχιάς όλο και περισσότερο προς τη Δύση και την αλλαγή του σημερινού status quo των ευρασιατικών κρατών, επόμενο θα είναι να επέλθουν αλλαγές σε ολόκληρο τον κόσμο. Έτσι, αποφασίστηκε η βασιλική οικογένεια Σαούντ της Σαουδικής Αραβίας να ανατραπεί από μια ομάδα νέων αξιωματικών (Σαουδαράβων) που έχουν σπουδάσει στην Αμερική, οι οποίοι θα κυβερνήσουν μαζί με επιφανείς τεχνοκράτες της χώρας.

Στο Ιράν, η BP με τη βοήθεια των άλλων «Αδελφών» του πετρελαίου θα πετάξει έξω τους μουλάδες και τους Αγιοτολάχ, ενώ το Παλαιστινιακό κράτος με όλες τις διεθνείς εγγυήσεις θα είναι γεγονός το αργότερο στις αρχές του 2007.

Στην Ευρώπη τώρα, και συγκεκριμένα στη Γερμανία, όλα θα αλλάξουν πολιτικά και οικονομικά, αφού ο επόμενος καγκελάριος, καθηγητής Πανεπιστημίου το επάγγελμα, θα αναλάβει τη διαχείριση της εξουσίας – μόνο που θα είναι πολύ δεξιών απόψεων, και συγκεκριμένα ακροδεξιών.

Η Τουρκία και η Ελλάδα θα συγκρουστούν στο Αιγαίο για τον έλεγχο των πετρελαίων, αφού δεν θα βρεθεί ειρηνική λύση για τον διαμοιρασμό τους. Η βραχεία αυτή σύγκρουση, διάρκειας 5 ή 6 ημερών, θα καταδείξει ότι και οι δύο χώρες θα είναι νικήτριες. Το πώς, θα το διαπιστώσετε τον επόμενο χρόνο.

Στην Αγγλία, η βασίλισσα Ελισάβετ θα αντικατασταθεί από τον πρίγκιπα Κάρολο για 18 ή 24 μήνες – κατόπιν αυτός θα παραιτηθεί και θα αναλάβει ο γιος του, πρίγκιπας Ουίλιαμ. Στη Γαλλία θα εμφανιστεί ένα νεογκωλικό κόμμα δεξιάς απόκλισης, το οποίο τη δεκαετία που διανύουμε θα κυβερνήσει τη χώρα. Με το ξέσπασμα των τοπικών συγκρούσεων στην Ευρασία, γιγάντιες πολυεθνικές θα συγχωνευθούν. Για παράδειγμα, οι «Επτά Αδελφές» του πετρελαίου θα γίνουν τέσσερις. Η Siemens θα συγχωνεύσει τις περισσότερες ομοειδείς της εταιρείες στην Ευρώπη – AEG, LIEBHERR, κ.λπ. Μεγάλες τράπεζες επίσης θα συγχωνευθούν και η ρήση ότι ο πλανήτης μας είναι ένα τεράστιο χωριό θα γίνει πλέον ορατή πραγματικότητα.

Επίσης έχει αποφασιστεί να εντατικοποιηθεί η εφαρμογή της Νέας Τάξης Πραγμάτων (Παγκοσμιοποίησης), η ενίσχυση του διεθνούς εμπορίου, η ανοδική πορεία του πετρελαίου και του δολαρίου. Θα ασκηθεί μεγαλύτερος έλεγχος στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε ότι αφορά στην οικονομία, την παιδεία, τη συμπεριφορά των λαών (χειραγώγηση περαιτέρω...), την ώθηση προς τον καταναλωτισμό, ενώ θα γίνει εντονότερη η διακίνηση και εμπορία ναρκωτικών διεθνώς. Τα καρτέλ των ναρκωτικών θα έχουν σχεδόν την ίδια μεταχείριση με τις νόμιμες πολυεθνικές εταιρείες. Επίσης έχει αποφασιστεί να ασκηθούν ποικίλες και πολλαπλές πιέσεις σε όλες τις χώρες του πλανήτη, προκειμένου να αγορά-

ζουν περισσότερα οπλικά συστήματα! Όπως καταλαβαίνουμε, μέχρι το 2010 οι λαοί θα πληρώνουν τις αποφάσεις των Διεθνών Πολιτών.

* * *

ΜΙΑ ΕΜΠΕΡΙΣΤΑΤΩΜΕΝΗ ΔΙΕΙΣΔΥΣΗ
ΣΤΑ ΑΔΥΤΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ
ΠΟΥ ΚΑΤΕΥΘΥΝΕΙ ΤΙΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ,
ΚΑΙ ΣΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ
ΜΙΑΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΥΠΕΡΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

ISBN 960-8317-67-3
9 789608 317673